LEGITIMITATEA EXILULUI SAU EXILUL LEGITIMITĂȚII ?

Punct de vedere

Radu BUDIȘTEANU

Factori autorizați și alții discută în presa Exilului "legitimitatea" acestuia.

Cum într'o lume liberă chestiunile publice nu pot avea decât caracterul unei discuții libere în care, cine are ceva de spus nu numai că nu trebue împiedecat, ci, dimpotrivă, trebue îndemnat să'și comunice gândul, - atâta vreme cât păstrează ținuta respectului de ceilalți și de sine, - țin să expun și eu punctul meu de vedere în materie.

Ce însemnează "legitimitate"?

In vorbirea curentă se spune: "căsătorie legitimă", "copii legitimi" "legitimă apărare" și se înțelege prin aceasta ceea ce este conform legii, conform Dreptului, sau echității. Deci, legitimitatea este expresiunea unui sentiment de justiție, de autenticitate.

In viața publică o acțiune este legitimă, când are consensul celorlalți factori naționali sau statali (sau a majorității opiniilor); iar istoria legitimează chiar violența manifestată prin revoluții sau războaie când acestea au servit un principiu de înaltă morală, cum ar fi lupta pentru dezrobirea propriului tău neam.

Prima condițiune a faptului săvârșit, sau de săvârșit, în domeniul privat ca și în cel public, este legitimitatea sa.

In acest sens, dezbaterea din presă relativ la legitimitatea Exilului, este fundamentată.

Se pune întrebarea de a se ști cine legitimează Exilul? Si dacă e necesară o asemenea legitimare?

Si încă: Fără ea Exilul e înafara legii? A cărei legi? Cine e legea?

S'au emis diferite păreri și s'au indicat diverși factori. Nu s'a stabilit un consens unanim. Si este explicabil: varietatea părerilor și diversitatea atitudinilor sunt de esența chiar a libertății de gândire, inclusiv contestația.

S'a făcut bine, s'a făcut rău? Blamabilă este numai acțiunea lipsită de bună credință. Dar nu acesta este terenul discuției. S'a căutat deci, un factor calificat pentru a legitima Exilul, considerându-se necesară această legitimare.

Nu era nevoie.

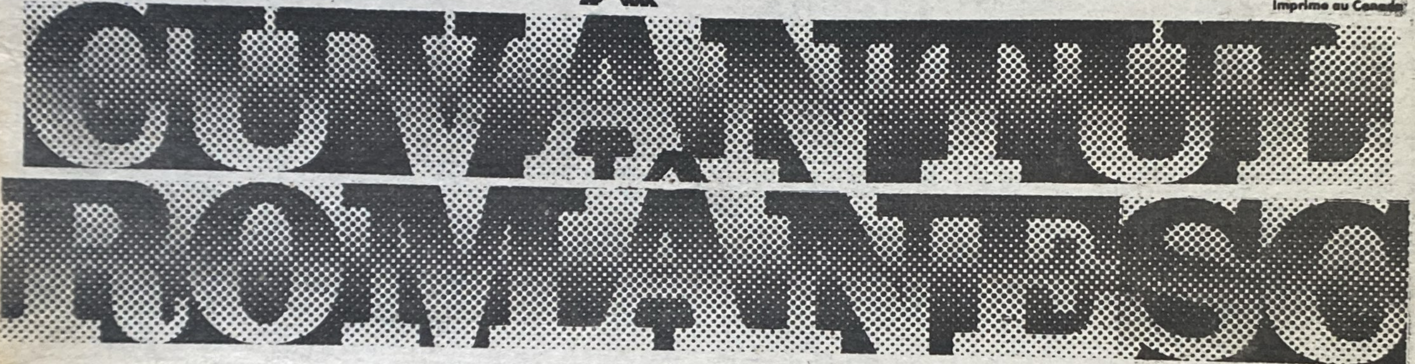
Nu este vorba de legitimitate ca factor exterior (legitimitate subiectivă). Nu legitimitatea care vine dela altul și care este efemeră, ca orice e legat de o persoană umană, care poate dispărea, care se poate retrage, etc. In acest caz dispărând sursa legitimității dispare însăși legitimitatea, ceea ce este inadmisibil. Deci, criteriul este eronat ca și concepția legitimității ca factor exterior.

Să analizăm în consecință legitimitatea sub alt aspect: ca factor de conștiință națională, acea legitimitate pe care o purtăm în noi (cei care o avem), prin obârșia noastră, prin ridicarea pe scara ascendenții naționale, prin adâncul suferinții îndurate pentru neamul din care ne tragem, noi și vlăstarii noștri. La orice pas scormonim pământul țării, dăm de osemintele strămoșilor noștri. Acestea sunt stâlpii de boltă ai țării pe care o pângăresc astăzi pași impuri. Noi, Românii din Exil, n'am fost semănați din pumni străini. Noi nu suntem zgura roșie zvâr-

Continuare in pag. 3

ISSN
0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 7 Nr. 72-APRILIE-1982 PUBLICAȚIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

CUVINTE PENTRU SPIRIT

Eugen BÂRSAN

Ne aflăm în luna când în acest an sărbătorim Invierea lui Iisus Christos. Prilej de un scurt popas al gândurilor într'o stare de liniste favorabilă unui minimum de reflecții asupra părții spirituale din noi.

Am ajuns la popas. Si scrutându-ne din el fără de nici o rezervă interiorul, ne vedem în ipostaza reală: suntem crestini, însă cu reținere; la fel suntem Români, însă tot cu reținere. Oare de ce n'om fi și Creștini și Români în toată plenitudinea spiritului din marea substanță a acestor două noțiuni ? ! De ce doar într'un chip mai redus și care de fapt înseamnă și da și nu, când e foarte știut că o trăire în spiritul lui Dumnezeu și al Națiunii este de necontestat un lucru sublim.

Desprinderea învățăturilor esențiale din Patimile și Invierea lui Christos, precum vizionarea adevărului că sub raport național nimic nu poate decurge bine fără un spirit viu de drum bun, poate că sunt în stare să contribue la o întărire a atitudinilor noastre și ca crestini și ca români.

Orice am face și specula pe căi lăturalnice, există un lucru care nu se poate înlocui cu nimic altceva. E vorba de faptul că forța omului stă în spirit. Si după cum îi spiritul așa-i și forța. Nu putem birui adversitățile fără de o solidă structură spirituală. Inălțarea în spirit e deci o condiție a victoriei. Astfel oamenii călăuziți de spirit sunt oamenii de fapte în sens bun și mare.

Există în Istorie ceva neîndurător, și această neîndurare a istoriei, Românii o exprimă în patru cuvinte: "după faptă și răsplată."

Spiritul diabolic care în general e mai preponderent, e cel care crează ravagiile. Urmările diabolismului. Capitole nefaste. Deși într'o permanentă bătălie între bine și rău, omenirea reușește totuși ca să se mențină oarecum în balanța băerilor ei, doar mulțumită tenacității oamenilor de spirit. Marile și micile exemple ale acestora poartă în ele putere de ghiduri spirituale.

Mă întreb dacă toată lumea își dă cu adevărat seama, că cel care a pus bazele adevăratului spirit în această lume a fost însuși Fiul lui Dumnezeu, Iisus Christos. Pe o cale omenească și divină descrisă foarte amănunțit de Sfânta Scriptură. Iar în

Continuare in pag. 3

ISTORICITATEA ÎNVIERII LUI IISUS HRISTOS

Pr. Dr. Dumitru ICHIM

Din punct de vedere istoric, Dumnezeu s'a întrupat în persoana lui Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, în vremea Cezarului Augustus, când în Siria ocârmuitor era Quirinius, iar în Iudeea Irod Idumeul, într'o localitate numită Betleem, care poate fi verificată pe hartă. Nici un istoric serios nu a negat această istoricitate, iar cel mai înverșunat ateu e forțat să recunoască că nu poate nega faptul că ne aflăm în anul 1982, ani care se numără dela Nașterea lui Iisus Hristos.

Acest Hristos, tot din punct de vedere istoric, a fost răstignit pe cruce și dela dușmanii lui aflăm de realitatea morții Lui (Matei, 27, 63). O altă probă a morții o avem dela ostașul care lovindu-l în coastă cu sulița, îndată a curs "sânge și apă".

Ideea că Iisus a fost furat este ridicolă și ilogică. Mormântul era păzit de ostașii romani. Oricine cunoaște puțină istorie știe că ostașii romani erau de o disciplină proverbială. E logic oare să ne închipuim că acești soldați, care au fost avertizați că se va întâmpla ceva cu totul deosebit, să adoarmă absolut toți? Oare nici unul dintre ei nu a avut curiozitatea să vegheze pentru a vedea cum un mort înviază? Oricât de

HRISTOS A ÎNVIAT

irațională e această teorie, să presupunem, în absurd, că vestiții ostași romani ar fi adormit ca niște bebeluși. Dar e scris că: "L'a pus (pe Iisus) în mormântul nou al său pe care-l săpase în stâncă și PRAVALIND O PIATRA MARE la ușa mormântului, s'a dus. (kai PROSKYLISAS LITHON MEGAN ti thyra tou mnimeiou, apilthen)" Matei, 27, 60. Indepărtarea acestei pietre mari (lithon Megan) nu se putea face fără zgomot, care ar fi trezit pe soldați. Faptul că a fost "prăvălită" și nu "pusă" ne face să deducem că și îndepărtarea ei s'ar fi făcut prin acelasi mijloc. E posibil ca atâta gălăgie, la o distanță de un metru de soldați să nu fi trezit nici măcar pe unul dintre ei?

De asemenea, Invierea lui Iisus Hristos este o minune care a avut loc în istorie. Ea a fost profețită în multe chipuri de proorocii Vechiului Testament. O teorie la fel de banală, precum a fost cea a soldaților romani "adormiți", este cea care "poetizează", afirmând că Invierea, ar fi de fapt o formă metaforică a reînvierii naturii după perioada de "moarte" a lunilor de iarnă. Dacă ne uităm pe hartă, vedem că Palestina nu e vecină nici cu Alasca și nici cu Norvegia, ci aproape de Africa, având o climă care permite portocalului și smochinului, măslinului și copacilor mediteranieni să rămână "înviați", când mărul și ciresul dela noi dorm sub somnul de zăpadă, în "moartea" lunilor de crivăț și omăt. Deci teoria că Invierea ar fi un simbol al reînvierii naturii , s'a născut moartă, această "renaștere" în țările cu climă mediteraniană, neavând asemănare, pentru a confecționa acest simbol, cu clima Europei de Nord unde primăvara este un adevărat triumf asupra morții și reînviere a vegetalului. Aplicabilitatea teoriei îmi amintește de "ceferiștii" (C.F.R. - Căile Ferate Române) din Franța.

Invierea lui Iisus Hristos nu este un simbol oricât de înalt ar fi și oricât de "poetic", sau "filosofic" exprimat. Ea a fost o realitate istorică, la fel ca Nașterea în Betleem, la fel ca moartea reală pe Golgotha. Acceptarea ei a venit nu prin credință, ci prin văzut. Citim în Ioan XX, 8: "și a văzut și a crezut. (kai EIDE, kai epistevsen)".

Continuare in pag. 4

editorial

MARXISMUL ROMÂNESC ȘI NATALIE WOOD

Nu este vorba de un simplu joc de cuvinte, ci de un nou prilej pentru marxiștii români, să arate caracterele negative ale societății de consum - în cazul acesta- cea americană.

Un oarecare Dinu Săraru, scrie în Lumea din 24 Decembrie 1981, câteva rânduri despre moartea actriței americane, care a întrupat "statutul de vedetă națională la proporțiile Statelor Unite ale Americii și cu Hollywood-ul la picioare", dar a fost singură în clipa morții ei. La vremea înmormântării, "exact în clipa când avea loc înmormântarea mitului", cei ce au creat acest mit, terminau o " ședință" administrativă a casei de filme unde era angajată Natalie Wood pentru un nou film, ședință în care au discutat "soluția recuperării -prin asigurări, a celor 12 milioane de dolari investiți".

In societatea de consum, conchide autorul, nu este loc și pentru sentimente, de altă natură, decât acelea stârnite de probleme financiare.

Lăsăm la o parte informația trunchiată a lui Săraru marxistul, căci intenția companiei de filme era să continue turnarea filmului, iar problema asigurării era doar menționată, ca o eventualitate de viitor. Ceea ce ne atrage atenția este felul în care este prezentată imaginea societății de consum, ca o grupare de oameni, în care fericirea, nu este decât un mit creat pentru producția bănească.

Este adevărat că societatea de consum se întemeiază pe buna stare materială, pe circulația bunurilor și pe puterea de achiziționare a acestor bunuri. Dar, în temeiurile de existență al acestei societăți există o concepție morală, o viziune spirituală, în care omul este respectat, ajutat și asigurat de o ordine legală, constituțională, socială și politică.

Fireste, nu este vorba de o societate perfectă, dar este o treaptă spre alte forme de orânduire socială mai bune.

In comparație cu această societate de consum, societățile marxiste de orice fel de tip ar fi ele, nu sunt decât forme de grupare omenească, create și menținute prin forța unei oligarhii politice, care n'are nicio legătură spirituală cu poporul, cu valorile, tradițiile și aspirațiile lui istorice.

Societățile socialiste n'au fost în stare să construiască o societate mai bună decât cea pe care au avut-o popoarele înainte de apariția guvernelor marxiste.

Mai mult, absolut toate guvernele marxiste s'au dovedit incapabile să mențină un standard minim de viață, incapacitate care a dat naștere unei continue degradări în toate sectoarele vieții sociale.

Dacă socialiștii -inclusiv cei din România- dispun de principii, metode și sisteme de organizare politică și socială superioare celor din societățile capitaliste, de consum, de ce nu sunt în stare să asigure minimum de existență pentru popoarele pe care le iobăgesc?

Natalie Wood a fost o actriță a cărei ascensiune a fost posibilă numai într'o societate de consum. Valorile și calitățile actoricești i-au fost recunoscute, remunerate și nimeni nu a încercat să i le îngrădească. A devenit bogată, a fost asigurată și companiile de producție, la fel, au fost asigurate împotriva oricăror riscuri.

Este una din frumoasele realizări ale societății umane -acest sistem de asigurări- care nu înseamnează, cum crede marxistul Săraru, o lipsă de sentimente deosebite, față de Natalie Wood, ci dimpotrivă o manieră de a asigura stabilitatea, ordinea și buna stare a societății.

Societatea pe care vor s'o construiască socialiștii și marxiștii români este o societate imaginară, căci nu ține seama de nevoile spirituale și materile ale poporenilor, adică n'are ordine, stabilitate, și nici un fel de asigurare pentru ziua de mâine.

George BĂLAȘU

ISTORIA IEROGLIFICĂ

Ion ION

Motivele care îndeamnă pe unii sau alții să părăsească o țară comunistă sau alta, pot fi diferite, dar toți au ceva comun în intenția lor și în judecata pe care le-o aplică bolșevicii.

Tările comuniste, spre deosebire de țările sub-desvoltate, sau nedesvoltate deloc, din lumea a treia sau a patra, sunt niște țări ale unei a doua lumi, pe care putem s'o numim pseudo-desvoltată. Astfel Rusia este o țară tipică de acest fel. E foarte desvoltată în materie de armată armament și supra-armament, dar în același timp populațiile tuturor Rusiilor sunt lipsite de lucruri de cel mai curent consum. In țările satelite, unde nu se fabrică armament nici nave cosmice, pseudo-desvoltarea constă într'o hipertrofiere a industriei care nu folosește populațiilor la nimic, dar care transformă aceste țări în niște monstri hidrocefali ce nu se pot ține pe picioare. Cel puțin în Rusia știm că se aruncă tot pe armată și armamente, dar pe ce se aruncă tot în România, și ea țară pseudo-desvoltată, unde au fost înghițite miliarde de dolari, iar oamenii nu au de nici unele și sunt băgați la pușcărie dacă țin în casă un kilogram de făină?

In asemenea condiții este normal ca intelectualii, artiștii, scriitorii, care nu folosesc cu nimic unor regimuri ce se mențin exclusiv prin forță, teroare și minciună, să nu fie lăsați să se afirme în niciun fel, să nu fie stipendiați, pentrucă acolo toți intelectualii sunt niște stipendiați ai statului. De aceea unii dintre ei pleacă în alte părți, unde pot să se manifesteze, să câștige un ban, în loc să fie stipendiați, sau mai bine zis miluiți, să se afirme cum vor ei, nu cum li se cere. Toți cei care vin de acolo au în comun calitatea de adulți care nu mai vor să trăiască sub nicio tutelă. De aceea am fost foarte surprinsi când am constatat că se duce în exilul românesc o discuție parazitară în jurul termenului "dizident", aplicat de unii în sensul pejorativ, și anume că nu ar fi vorba de niște adversari ai comunismului ci doar de unii care doar s'ar fi separat de el. Cum am zice ar fi niște intelectuali "anti-comuniști" și alții doar "des-comuniști" care numai s'au despărțit fără să-i nege esența. Nu e asa.

"Dizident" este un cuvânt francez românizat, "dissident", care se trage din "dissidens", dela infinitivul "dissidere", un compus al lui "ședere", adică "a sedea-ședere". Astfel că "dissidere" înseamnă a nu mai ședea unde ședeai. In cazuri de totalitarism "dizident" ar fi deci un "eșit din rânduri". Nu înțelegem de ce se face, chiar cu pathos moralizant, deosebirea între "dizident" și "opozant". Nu există nicio rațiune ca să se poată face această deosebire când este vorba de lumea bolșevică, unitară ca nici una alta. Stalin a fost clar și asa vor rămâne bolșevicii până la sfârșitul lor: "cine nu este cu mine este împotriva mea". Iar tot ce nu era cu el se chema "fascist". Pentru bolșevici lumea se împarte de 60 de ani în două: bolșevici și fasciști, iar cine nu este bolșevic este inamic fascist. De aceea în materie de "dizidență" să fim și noi clari: când indiferent din ce motive, profesionale, politice sau de idee, cineva își lasă locul dintr'o țară comunistă și își caută altul într'o țară liberă, este un dizident și în același timp declarat dușman "fascist" al bolșevismului.

Nu e deloc bine să ducem discuții parazitare de acest fel sau altul în exil, cum ar fi și penibila pricină cu "origina nesănătoasă" a unor adversari ai comunismului, nenorocire în care se întâlnesc comuniștii cu anticomuniștii condiționați.

Ca orice discuție parazitară în general, și acestea nu pot să facă decât rău, un foarte mare rău, poziției românești care se opune ocupației bolșevice din țară. Dar se pare că asupra Românilor apasă un blestem, care nu știm de unde vine. Unii Români și-au dat seama de el și în trecut. In orice caz nu suferim de tracomanie, tocmai pentrucă Herodot, parcă, a spus că Tracii ar fi cel mai puternic popor din lume, dacă ar fi uniți. Omul lucid din trecut la care ne referim este Dimitrie Cantemir, autorul primului roman românesc, "Istoria ieroglifică" în care se vede, între altele, și incapacitatea Românilor de-a fi unitari, de a depăși oportunismele de mică circumstanță prin lipsă de orizont. Ceea ce se cam vede azi, după atâta vreme, cu incapacitatea noastră de a duce unitari o mare acțiune, spirituală, națională și europeană, în folosul Marelui Occident, amenințat de moarte de Eurasia. In loc să fim frați în căutarea și afirmarea adevărului, ne discriminăm în diverse feluri. Păcat de noi! ■

CĂTRE REDACȚIE

* STATELE UNITE, NEW YORK - Primul meu cuvânt este de mulțumire: în sens general și în mod special. Intâi aș vrea să-mi exprim întreaga mea gratitudine pentru atmosfera cu adevărat românească regăsită în paginile celui mai românesc ziar pe care l-am cunoscut eu, vreodată, în ceea ce privește spiritul și limba, cultul și istoria națională.

Aspirațiile noastre, tradiția și cultura noastră românească, ce nu-și poate găsi loc acolo, la ea acasă, între Carpați și Dunăre și Nistru și Tisa își găseste spațiu aici, în coloanele acestui ziar, prin care și în care sunt exprimate idealurile de libertate, dreptate socială și mai ales de existență națională. Mulțumesc, acum, tuturor "condeerilor" care semnează în paginile ziarului Cuvântul Românesc, pentru verbul alert, spiritul ascuțit și limba românească care derivă din cronici și letopiseți...(Oh, dacă ar fi posibil să fie făcut cunoscut și în țară acest ziar, câte suflete ar fi alinate!)

De asemenea, aș vrea să mă fac ecoul întregii mele familii și mai ales a părinților mei Sily și Nicu Preda, a verișoarei și mătușii mele Carmina și Nely Grădinaru, pentru întâlnirea fericită și nesperată, pentru reunificarea familiară, aici în Lumea Liberă și aceasta, datorită ziarului Cuvântul Românesc, care a binevoit să publice anunțul nostru, de fapt SOS-ul nostru disperat pentru regăsirea rudelor pierdute și în sfârșit regăsite.

Incă odată mai mult, ziarul Cuvântul Românesc și-a îndeplinit menirea: aceea de a aduna pe toți românii răspândiți în toate colțurile lumii, mânați de aceeași dorință de libertate!

Dumnezeu să vă Binecuvânteze!

Av. Kathy ISTODOR

* AUSTRALIA, MELBOURNE - Doresc să vă transmit toată admirația și mulțumirile pentru munca și devotamentul pe care-l depuneți la publicarea ziarului C.R.

Cu toată obiectivitatea pot să apreciez că ziarul acesta este cel mai bun ziar de limba română care apare în zilele noastre. Spun aceasta având în vedere calitatea și varietatea articolelor aparute în acest ziar precum și ținuta literară și politică a celor ce publică. Nu pot să închei fără a menționa că ziarul C.R. este așteptat ca un eveniment de familia mea.

John LUCHIAN

* CANADA, TORONTO - Profund impresionat de articolul Domnului E. Popescu din numărul precedent al ziarului Cuvântul Românesc din luna Februarie, nu mă pot abține să nu vă scriu că și de data aceasta am fost impresionat de un alt articol, acum al Domnului G. Dumitrescu: In Estul Europei se normalizează! Nu pot să nu-mi exprim entuziasmul și mulțumirea sufletească pentru justețea și promptitudinea cu care dumnealui a expus problema care deține un adevăr incomentabil, al felului de procedură dela Ialta, unde cei trei "giambași" au târguit soarta României și a celorlalte țări comuniste, prin lipsă de scrupul și o dementă ignoranță. Aceasta a fost atunci, dar astăzi nu putem concepe, ca după o amplă experiență, să continuăm a ne lăsa induși în eroare de cei abili a falsifica adevărul și să credem că "lupul își schimbă și năravul"! Regretabil că Occidentul face "jocul" comunismului diabolic, prin a-l alimenta indirect, cu ajutorul împrumuturilor fabuloase, cu care se făuresc mijloacele de subminare a statelor ajutătoare. Această acțiune, paradoxală, trebue suprimată în mod categoric, mai cu seamă că restituirea acestor împrumuturi va fi o "fata morgana", deoarece, comunismul va fi, și trebue să fie suprimat, iar regimul care va lua în mâini frânele, nu va înțelege să plătească "oalele sparte", mai cu seamă pentru comunism și aceasta ar fi logic. Deci, așa cum scrie Dl Dumitrescu, în articolul său, trebue deviată "apa dela moara " comuniștilor și toate "jongleriile" sfidate, obligându-i să-și concretizeze promisiunile într'un mod irevocabil și categoric.

Refuzul Presedintelui Reagan de a accepta împrumutul de 65 milioane de dolari României este o hotărîre înțeleaptă cu atât mai mult cu cât el ar fi fost transferat Moscovei. Sper ca aplicarea acestor sancțiuni să fie de ordin continuu. In cazul în care U.S.A. se vor "înduioșa" și își vor schimba hotărîrea, comuniștii vor jubila și își vor consolida forțele, devenind și mai impertinenți și cu mai mult tupeu.

In altă ordine de idei. Aduc elogiile mele ziarului Cuvântul Românesc pentru articolele publicate, bazate pe concretizare și o amplă informare, ceea ce înseamnă că corespondenții și autorii articolelor depun o activitate demnă de apreciat. Urez redacției spor în munca depusă și mult succes.

I.NICUJAN

* STATELE UNITE, NEW YORK - Vreau să-mi exprim totala admirație pentru profesionalitatea, abnegația, spiritul românesc respectul pentru adevăr, calități ce ar trebui să le aibă toată presa din libertate. E trist că fițuici cu pretenții de revistă susținute de regimul comunist din țară ajung mai ușor în casele românilor. Se cere o mai eficace campanie de răspândire a Cuvântului Românesc.

Vladimir MOLDOVAN

Second Class Mail Registration Number 4133

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOȘTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că- REDACȚIA ACESTUI ZIAR- Nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

TREI PRIMĂVERI ȘI O CUMPLITĂ IARNĂ

Camil UDREA

Se încearcă mereu - de către Englezi - să se machieze imaginea post-mortem a unui trecut înfipt în osânză inutilă, căutând să-l absolve de porția sa de crimă istorică, de genocid internațional, semnând convenția sferelor de influență și interese cu faimosul Uncle Joe. La început se nega însăși existența convenției, dar acum poziția e mai decentă. Ialta nu mai e negată.

Americanii, cu simț mai practic sau cu mai mult bun simț, nu neagă ci trec sub tăcere. Trebue să le dăm dreptate căci la scară istorică au avut un ghinion aparte: de jumătate de secol au votat Președinți care, începând cu un paralitic drogat și terminând cu penultimul, nu au fost decât niste glume nereușite ale Istoriei.

Intre timp milioane de oameni, printr'o semnătură de condei la o cafea, vodcă și caviar, au devenit sclavi ai panslavismului rusesc, și trăesc de 37 de ani într'un imens lagăr de muncă silnică supuși unui regim de despersonalizare, desnaționalizare, distrugere. Cu baioneta în coastă, cu tunurile îndreptate spre casele lor, amenințați să fie striviți de șenilele tancurilor, aceste milioane sunt drogate cu o ideologie criminală, susținută de armele unor minorități - fiecare națiune are cozile ei de topor - iar autorii acestei crime istorice au lăsat urmași care nici că le pasă, fericiți în obtuzitatea lor pseudointelectuală și miopia istorică, aplicând o doctrină politică și economică cu perspectivă mai scurtă decât lungimea nasului lor vârît incompetent în treburi istorice pentru care nu aveau chemare.

La nivelul nostru românesc în afară de târgul prin care am fost vânduți, neam mai și autopricopsit cu o teorie caragialească, a la Lache și Mache, emisă de niște Domni Goe senilizați și numită "am salvat ce se mai putea salva".

Prima trezire a fost în toamna lui 1956 în Ungaria. Până atunci, în România, Poporul nostru era decimat (nu e figură de stil ci realitate) de ocupant iar ultimii eroi și martiri mureau în munți, partizani ai unei cauze trădate. Dar nimeni nu plătea doi bani pe sângele românesc. Noi, trădații și vânduții, eram considerați învinși și Vae Victis!

In Ungaria "eliberată" Primăvara anti-comunistă a izbucnit cu fervoare și cu un succes neașteptat. Dar după o săptămână tancurile rusești nu s'au lăsat așteptate. Ce-a urmat se știe. Mai mulți morți și distrugeri în câteva zile decât în tot al doilea război. "Marile Puteri" au tăcut chitic. Cu o fățărnicie iezuitică au jucat rolul Bunului Samaritean, acceptând mii de refugiați care, de fapt, voiau să rămână în țara lor, dar liberă.

Convenția sferelor de influență trebuia respectată și Rușii au impus din nou iarna lor cumplită. Petecul de hârtie dela Ialta lucra din plin.

In 1968 a venit Primăvara Cehoslovacă a seninului și naivului Dubcek. Fără pretextul provocării militare "la cererea unui grup de tovarăși" Rușii au strivit sub șenile și această timidă încercare de a respira liber.

Din nou liniște în Vest, care se simțea obligat să respecte chestia cu sferele.

Si după Ungaria și după Cehoslovacia în Tara noastră, deși neimplicată direct în evenimente, represiunile au fost teribile. După 1956 Ungurii au fost arestați pentru că erau Unguri sau scoseseră steagul lui Horthy, noi Românii am fost arestați - special tinerii - pentru simpatie cu Ungurii și ca să "ne învețe minte, intelectuali împuțiți ce sunteți" cum a zis tovul Răutu, acum aproape disident, iar puținii Legionari liberi au fost reîncarcerați pentru că erau potențiali primejdioși.

Teroarea înflorea nestânjenită, dar Vestul respecta sferele de interese rusești. Cu ocazia invadării Afganistanului s'a relevat cât de castrată este atitudinea Vestului de sprijinire a libertății popoarelor. E drept s'au făcut ceva fariseice proteste, s'au semnat ceva declarații, ceva sportivi nu s'au dus la Olimpiadă. (Bineînțeles Franța i-a trimis, nu? Leagănul ideilor socialiste, de!) Exista amenințarea cumplită că ne vom retrage chiar și dela competiția Miss Univers !! Dar totul s'a uitat ca de obicei.

In toți acești ani Polonia a avut un loc aparte. Loviți cumplit de război, din ambele părți, trădați și masacrați cu osebire de ruși, au fost vânduți la tarabă, ca și noi. Dar ura lor contra Rusiei a fost deosebită. Si o anumită mândrie și o unitate națională sprijinită de Biserică au încercat și au protestat. Câte ceva au avut mai mult decât noi: Libertate de expresie, de opinie, poate și pentru că intelectualii lor nu au trecut în massă de partea ocupantului iar Biserica a rămas cu Poporul obidit, nu a furnizat Patriarhi, Mitropoliți și Episcopi roșii.

Cert este că în 1980 începe și Primăvara Poloneză a noului Sindicat liber Solidaritatea. Este demn de semnalat că Mișcarea liberă sindicală a început mai înainte în România unde, un grup de bărbați bravi, știind ce-i așteaptă, au riscat, nu și-au făcut spinarea ca de moluscă și au înființat Sindicatul Liber al Muncitorilor din România.

In România procedeul a fost simplu, conform patentului " idipident" luat dela Ruși: Lagăre, Spitale psihiatrice sau accidente de mașină în care autorul nu a putut fi găsit de miliție în veci. Victimile, uneori, au fost trimise acasă sub forma unor urne de cenușe.

In România cozile de topor ale ocupantului au lucrat din plin. Acea zecime minoritară, clasa profitoare trage cu ghiarele și cu dinții să nu'și piardă locul la ospățul unde vițelul cel gras este însăși trupul țării.

Cu Polonia situația a fost mai diferită. Primăvara lor a fost fantastic organizată și a înflorit atât de surprinzător încât cozile de topor rusești au început să cedeze pas cu pas. Ultimul șef de partid (civil) Kania, deși specialist în probleme de K.G.B. a înțeles la timp fiasco-ul politicei lor. Si a părăsit arena.

Dar Iarna rusească era aproape. S'a găsit un grup de călăi care a executat planul preferat întocmit de Ruși. Legea marțială, teroarea, lagărele s'au întins peste tot, la umbra knutului aspru blagoslovit cu decenii în urmă la Ialta.

Trei Primăveri și o cumplită iarnă rusească. Protestează cineva? ●

CUVINTE PENTRU SPIRIT

Urmare din pag. 1

miezul ei e Invierea, după răstignirea și moartea pe crucea de pe Golgota. Paștile sunt cea mai mare și însemnată sărbătoare creștină. Pentru că Invierea lui Iisus este temeiul credinței noastre.

Misiunea Mântuitorului pe pământ a fost să intronoze spiritul ca mijloc de salvare a omenirii din păcate și nelegiuiri. Ca om, El nu mai e printre noi. Insă altcumva, este. Intruchipat în spiritul pe care L-a dat și L-a lăsat omenirii, ca mijloc de salvare de relele cu care ea are de-a face. Prin Harul dat nouă de Iisus, ar trebui să putem învinge toate păcatele, toate relele.

Fără de spirit nu ne putem realiza. Fără a lupta contra răului nimeni nu poate zice că e bun. Nenorocirilor și durerilor îngrămădite peste Poporul Român nu le putem răspunde decât cu un spirit mare, care trebue pus în mișcare.

Făcutul fără spirit nu duce la nimic bun. Iar când ajungem să vedem acest lucru, în chip obișnuit încercăm să'i scuzăm eșecul "dând moartea în țigani." E cazul să'ncetăm a mai da moartea în țigani căci altcum riscăm să ne'nfundăm pe acest drum și până la urmă o să ne ia țiganii în stăpânire. Si dacă nu dorim acest lucru nu avem altceva de făcut decât să luăm distanță de peisajele cu "darea morții în țigani", precum și de acelea în care invidia joacă mai ales un rol așa de urât.

De aceste Sfinte Paști, ca și de altele mai înainte, asistăm cu durere la suferințele de acasă și la cele similare din alte părți. E natural ca văzându-le să ne punem întrebări. Dar nimeni și nimic nu trebue să ne clatine în credința că și țara noastră și celelalte, vor fi eliberate din dezastrul în care au fost aruncate. Răspunsul la crizele de azi - de acasă, din jur sau din noi - care sunt provocate de puterea diavolului, nu poate fi găsit decât în spirit. In menținerea sufletelor și conștiințelor noastre la un nivel superior decăderii. Cei care își pierd sau împrumută sufletul sau conștiința, devin instrumente în gloata de manevră a diavolului. Un lucru repugnant. De aceea noi nu putem sta în nici o situație pe o poziție de decăzuți.

Numai urmând "calea, adevărul și viața" propovăduite de Iisus, ne vom putea înnoi ca oameni în lume și ca Români în sânul Neamului.

Să ne bucurăm după cum se cuvine de Praznicul Invierii și să reținem: până când sufletul nu-și împlinește lucrarea așa după cum trebue, el nu intră în Impărăția Cerurilor. Aceasta este pilda care ne-a fost dată.

Eugen BĂRSAN

După Brejnev...

SCHIMBAREA DOMNILOR, BUCURIA CUI???

Leonid Brejnev a împlinit 75 de ani, a fost decorat, sărbătorit și este încă în viață; dar tovarășii au început să-i cânte prohodul.

Dezeificarea a luat-o înaintea funerariilor naționale, articolelor elogioase din Pravda și a coșciugului purtat pe umeri de sinceri prieteni. . .

Copiii lui Stalin au avut necaz cu autoritățile după moartea dictatorului, dar rudele lui Brejnev au început să simtă colții lupilor în timp ce tătucul din Kremlin respiră din propria inițiativă și n'a alunecat pe coaja de banană.

Un semn că în URSS tovărășia face progrese.

Niște prieteni ai Galinei (fata lui Brejnev) au fost arestați și acuzați că posedă bijuterii, valută forte, etc. (erau "oficialii" Circului oficial, N.R.) Bărbatul Galinei, Lt. Gen. Yuri Churbanov, șeful poliției însărcinat cu controlul corupției, este și el acuzat de complicitate; iar colac peste ciocan, cumnatul lui Brejnev, Col. G-ral Semyon Ktsvigan-nr. 2 pe scara KGB-ului- s'a sinucis. (Așa cel puțin spune versiunea oficială. . .)

Aceleași lovituri de coate pentru a ocupa scaunele din față se estompează și în RSR:

Lupii au sensul olfactiv foarte bine dezvoltat și au început să miroasă mucegai sub tronul lui Niculiță.

O echipă de tovarăși și-au aruncat undițele în apele Dâmboviței, sperând să pescuiască puterea. Ei nu critică, (încă, N.R.) din contra, contribuie la glorificarea personalității lui Niculiță, împroșcându-l cu laude pentru glorioasele "realizări" . . . Ei vor să-l indentifice ca pe singurul responsabil de ce se întâmplă azi în RSR și că totul se face conform "abilei sale îndrumări".

Sansele de succes nu trebuesc aruncate la gunoi:

1) A murit Mikhail Suslov, cel care susținea rigiditatea sistemului comunist și era suportătorul regimului din București. (Notă: M.S. a fost numit de Stalin în Martie 1948 ca Seful Suprem al "Comitetului de Acțiune al Cominformului" iar Ceaușescu, când și-a făcut ucenicia la Moscova, a fost unul dintre "elevii" lui devotați);

2) Nemulțumirile populației îngrijorează Kremlinul că s'ar putea crea o a doua Polonie;

3) Ceaușescu este nepopular și ori ce schimbare ar liniști temporar spiritele;

4) Falimentul economic;

5) Jocul că Ceaușescu duce o politică "independentă", ce-a servit până acum interesele Moscovei, a luat sfârșit. Ceaușescu s'a declarat de acord cu toate măsurile luate de Moscova în Polonia, Afghanistan, etc. Vizita generalului Haig la Bucuresti l-a demascat pe marele "idipidint".

Dar indiferent de cine va veni la putere în RSR, situația va rămâne aceeași.

Pleacă ai Moscovei,
Vin ai Moscovei !

Stroe MOLDOVANU

LEGITIMITATEA EXILULUI

Urmare din pag. 1

lită peste holde românești. Genunchii ce se îndoae în fața altarelor știu că înălțarea acestor altare s'a făcut cu lacrimi, cu sânge și cu jertfa înaintașilor noștri. Că țara cotropită azi de oameni fără drept și fără lege, e a noastră, nu a lor, cum nu e nici a pripășiților adulmecând pe pământul românesc unica rațiune a existenții lor: beneficiile materiale.

Ce altă lege și dela cine, peste aceasta? Sovinism? Nu: Românism.

Legitimare dela altul? Nu: autenticitate de sânge și de neam, procese în forme judiciare și în fond criminale, judecate de patrupezi umani deghizați în judecători militari; odioși ani, îndelungi și grei de închisori și de prigoane de tot felul: - în Zarca Aiudului, la Interne, la Ocnele-Mari, la Sighet, la Uranus, la Jilava, la Râmnicul Sărat, la Sibiu, la Alba Iulia, sau la Ciuc și Tismana, în turnul Jilavei, în turnul Ocnelor-Mari, ani de zile dormind pe scândura goală, pe pământ sau pe ciment; tot pământul țării pentru noi numai celule și cătușe; umilitoare privațiuni, opresiune și anchete teroriste; familia lovită și ea: mama, la 77 de ani dusă la Canal; copiii persecutați, scoși din facultăți, din slujbe, din locuințe, găsindu-și adăpost când la unii când la alții; mama lor, anchetată, arestată, mereu hărțuită,-câtă mizerie fizică și morală! Cum s'o înțeleagă cine n'a trăit-o? Aceasta nu este literatură. Este reală și indelebilă suferință. - Si acum starea de pribeag într'o lume care nu cunoaște, nu pricepe, nu concepe viața trăită de noi. Si ca ultimă amărăciune disensiuni la tot pasul, nu datorită opiniilor exprimate, ci resentimentelor exacerbate, fără să mă opresc la interese și ambiții, pentru că la vârsta la care am ajuns și după toate cele îndurate, refuz viziunea planului meschin, cu ochii deschiși asupra zilei de mâine nu ca viață personală, ci ca eternitate de neam.

Dacă gândurile mele pe unii i-au supărat, să am iertare. Ele pornesc din imperativul conștiinței mele de Român, singura căreia mă plec. Nimănui altuia, nu. Nu este, poate, o atitudine politică în sensul curent al termenului. Dar este o atitudine pe planul permanenții naționale și o împăcare cu mine însumi, cu destinul și cu neamul. Si cu atâta minte dată și carte adunată cât am putut avea și eu în trecerea mea pe pământ.

Cu trecutul pe care atâția îl avem putem da noi legitimitate, nu cere dela alții nimic.

Noi suntem nația osârdiilor românești, cu hrisov dela destin.

Osândiții gratiilor și întunericului, ai foamei și ai frigului, ai inumanelor împilări, nu pot cere cui nu le știe , certificat de rumânie.

Nu beneficii și nu funcțiuni; nici onoruri și decorații. Cine le-ar purta? Ne ajunge zeghea vărgată și legitimitatea ei. ●

Radu BUDIȘTEANU

CHRISTOS MIRELE EUROPEI

Horia STAMATU

"Cum poți să nu fi creștin, ca European", ar fi întrebarea răspuns la întrebarea "Cum poți să fi păgân", pusă ca titlu al unei cărți de Alain de Benoist, care în prealabil a scris și o carte serioasă "Antologia critică a ideilor contemporane" (1977). Mult mai viguros în "Antologie", A. de Benoist se arată cu noua carte ca un fel de Nietzsche mai debil, în primul rând traumatizat de social-stângismele din această epocă șasie, drept care în loc să ne mai consoleze de pierderile spirituale în avalanșe, mai rău ne descurajază. Dar înainte de-a merge mai departe, precizăm ceva în legătură cu întrebarea dela început: nu avem nimic de-a face cu vreun exclusivism, boală deloc creștină, dar chiar suntem siguri că se poate arăta într'o carte, cum toți necreștinii fixați în Europa au primit cele mai pozitive influențe ale creștinismului, fără să treacă la el formal. Deci: să fim înțeleși.

Pentru noi este mai mult ca evident că după Christos nu mai putem fi înainte de Christos, iar dacă după ce Europa îl ține pe Christos de cel puțin un mileniu și jumătate, dacă Europenii ar vrea să-L excludă, nu ar face altceva decât să se excludă pe ei înșiși, atât din istorie cât și din eternitate. Ne întrebăm ce l-a împins pe un om așa de inteligent, până la această carte, să treacă la asemenea aberație. Credem că în primul rând acest intelectual de altfel remarcabil, ajunge la o eroare colosală plecând dela o confuzie metodică, și anume presupunerea unei identități între monoteism și creștinism. Dar toată lumea știe că anume "creștinismul" nu vine dela niciun fel de "mono", ci dela Christos. Toți păgânii Europei antice au fost aluatul în care s'a prins fermentul christic, și din această nouă plămadă, a lumii creștine, s'a născut ceea ce numim Europa. Virulent, agresiv și expansiv monoteismul s'a renăscut prin Islam, și Europa creștină a avut cu el foarte mult de furcă, fiind amenințată din cele două flancuri, Peninsula Iberică și Peninsula Balcanică. In prezent, același monoteism agresiv, cu "eroi" ca Arafat, Khadafi, Khomeini, amenință pur si simplu existența materială a civilizației technice a creștinilor, ajunsă la impas din cauza unui produs natural, pe care Allah l-a dat de mult Arabilor, dar abia creștinii l-au valorificat, din păcate peste măsură. Excesele monoteismului, a cam supărat pe Alain de Benoist și pe alții, dar nu trebue confundat nomadismul agresiv uneori al monoteismului, cu creștinismul. Pentru popoarele monoteiste ne-creștine, centrul credinței este o abstracție absolută, abstracția abstracțiilor, pe când la popoarele creștine, centrul credinței este o ființă concretă, care s'a născut, a trăit, a murit și a înviat pe acest pământ. Monoteismul în care s'a născut Christos, a fost principial acceptat de foștii păgâni pentrucă era al lui Christos, și aceștia numai cu Christos împreună se roagă unui Dumnezeu pe care numai Christos Il garantează foștilor păgâni. Fără Christos de altfel monoteismul rămânea abstracția abstracțiilor și era de mult uitată. Ca orice abstracție dinamizată istoric, cum se vede la Arabii de azi, monoteismul poate duce inevitabil la excese. De aceea probabil s'au speriat unii și astfel i-a apucat nostalgia politeismului, care în felul lui este chiar mai... democratic, cert fiind că monoteismul duce la un ultra-elitism, necunoscut nici chiar în Europa feudală. Singura frână față de orice exces radical monoteist sau radical antimonoteist, deci dela Mohamed până la Marx, nu este decât Christos, care de asemenea este și frâna rasismului, boală de care Românii nu au suferit până la marxismul impus de alții.

Realitatea europeană o constituesc popoarele ei, cum se zice "națiunile". Toate aceste națiuni sunt rezultatul întâlnirii dintre păgânii Europei și creștinism. Iar definirea Europei ca fenomen cultural unitar nu este nici operă romană, nici greacă, nici altceva, ci în primul rând operă creștină, realizată în cea mai elevată etapă din istoria umanității, Evul Mediu creștin, timpul de închegare a Occidentului pentru prima oară într'un corp spiritual și cultural unitar. Si când spunem "cea mai elevată etapă din istoria umanității", o spunem în lumina ecumenei cristice, în lumina lui Christos.

Dacă un "nou păgânism" ar fi o treabă "de dreapta", sau "fascistă", sau "nazistă", nu ne interesează pentrucă și așa noi îl credem imposibil, deoarece din momentul în care rupem din noi ce nu e păgân, sau smulgem ce este păgân, sau orice este rezultatul unei istorii milenare, ne schilodim. In noi avem și păgânitatea, și creștinătatea, și naționalitatea, și numai cu toate suntem o unitate valabilă, așa cum este ființa umană "corp-suflet-spirit" într'o ființă. Dacă predica lui Alain de Benoist este a vreunei "drepte", înseamnă că această dreaptă, nouă sau nu, o încurcă rău de tot. Obiectivul de distrugere numărul 1 al comunismului este creștinismul, pentrucă numai așa pot fi distruse națiunile și culturile Europei pentru o ultimă reducere a lumii la nivelul zero. Norocul lui Alain de Benoist despre care citim că are o bibliotecă de 40.000 de cărți, este că abia a trecut de 30 de ani, așa că are înaintea lui mult timp de gândit și de scris lucruri mai cu miez, pentru binele generației lui. •

ISTORICITATEA ÎNVIERII

Urmare din pag. 1

Verbul "pistevo", nu a precedat pe "orao".

Hristos cel înviat a fost văzut de soldații romani, de femeile mironosițe, de cei doi apostoli în drum spre Emaus, de apostoli și în cele din urmă de Toma, învitat de Hristos să PIPAIE, să vadă, și apoi să creadă.

Ce argument mai puternic al istoricității Invierii ne trebue, când cei care au văzut, cei care au fost martori au devenit martiri? (In greaca veche martor și martir sunt cuvinte exprimate printr'un singur substantiv: martyr, martyros). Nimeni nu-și dă viața pentru o închipuire. Martirul acceptă moartea pentru că a fost martor, pentru că a văzut. Ce mărturie mai puternică ne trebue pentru istoricitatea Invierii, când puhoaie de sânge de martiri mărturisind pe Iisus Hristos, cel înviat din morți, curg de-a lungul și de-a latul istoriei, milioane și milioane de martiri, începând cu Sfinții Apostoli?

In fiecare din noi găsim ca parte ființială epitaful copilăriei împodobit cu flori în nopțile de denii, în fiecare din noi clopotele din noaptea de Paste le auzim în hemoglobinele sufletului.

Crucea istorică a lui Iisus Hristos a înflorit în temporal crinul veșniciei. El s'a făcut "Incepătură celor adormiți" și dacă El este capul Bisericii putem noi, trupul Lui, să ne temem de moarte? Poetul John Donne spunea că dacă vedem pe un om înnotând, având capul deasupra apei, putem să zicem că trupul lui este înnecat și mort? Evident că nu, și continuă cu afirmația din Pavel că Hristos e "capul Bisericii".

Relația Cruce-Inviere la români e o entitate. Crucea, ca simbol al Invierii o găsim pe vesmânt de voievod și cămașă de țăran, în troița dela răscrucile pădurii și troița dela răscrucea între viață și moarte.

Istoria României e un drum al crucii. Peste noi au trecut toți dușmanii lui Hristos: huni, goți, slavi, fanarioți, etc. Golgotha "fenomenului Pitești" - încă o cruce. Incă o Vinere Mare.

Pentru cei din LATINA și din TRAISKIRKEN și frații noștri sub jugul comunist - o floare de crin, ruptă din noaptea Invierii, o făclie arzând de veacuri în mâinile neamului la denii ! Este făclia crucii pe care o cer spre a vă dărui, în schimb, o lumânare de Paste: "Veniți de luați Lumină"!

Este noaptea sfântă când "Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi, Viață dăruindu-le !"

Pr. Dumitru ICHIM

ROMÂNIA, ROMÂNII ȘI ORICE FEL DE SOCIALISM

Constantin MAREȘ

Copil, am fost educat sub semnul axiomei al cărui enunț certifica nasterea fiecărui român ca fiind programată cu binecuvântarea lui Polymnia și Erato, muzele poeziei lirice și elegiei. Cu anii, am deprins că unele axiome sunt în cel mai bun caz teoreme, altele doar reguli și încă prea omenesti, deci prevăzător dotate și cu posibilitatea existenței uneia sau mai multor excepții.

Trei lovituri grave au fost date credinței în ursita inexorabilității poetice a ivirii pe piața planetară a oricărui român: -textul imnului Republicii Populare Române, cu rima ghilotină "trăiască, trăiască, republica noastră", - ansamblul operei poetice a directorului Uniunii Scriitorilor, colonelul de securitate Traian Iancuși o strofă a bardului păunescian: "Eu spiritul acesta fericescu-l, / C-a fost Mihai sau Ștefan sau Avram, / El a trezit la fapte acest neam / Și azi e Nicolae Ceaușescu.

Quod erat demonstrandum, sau Erată la Erato.

Dar într'o noapte de adolescență mi-a fost dat să mă împărtășesc cu har. Era pe vremea când adolescenții făceau lucruri mai bune decât să spargă, în numele păcii, capete la Frankfurt sau să-și demonstreze isteria sovietizantă la Amsterdam. Era pe vremea când la Atena cultura era reprezentată de amintirea lui Homer și nu de tovarășa Mercuri, când la Paris profesorii credeau mai mult în Proust și Valery decât în Marx. Atunci, am aflat de matricele lui Blaga și de redarea unui sens nou, major și pozitiv, apriorismului. Cu anii, am înțeles că poate da, unii români sunt născuți poeți, alții undeva la polul opus, dar că românul este născut individualist, că poți fi individualist și generos, colectivist și egoist, izolat în valoare și imbecil în gloată. Mieluseii nu ne vor behăi niciodată sfârșitul miraculosului poem și astfel nu vom ști dacă până la urmă colectivul format din ciobanul vrâncean și cel ungurean vor fi reușit ca în faptul apusului de soare, atunci când se nasc primele stele, spre a muri căzând, să-l omoare pe baciul moldovan, individul izolat, apărat doar de cântecul lemnului de soc.

Poate că și aceasta a generat repulsia pe care românul a dovedit-o, o dovedește, și trecutul și prezentul devin premizele logice ale convingerilor viitoare, pentru socialism. Pentru socialismul zis național, sau cu alte cuvinte, național-socialism, pentru socialismul internațional și internaționalismul socialist, pentru marxism, engelsism, leninism și toată colecția de isme, toate devenite izuri pentru inteligența, formația, cultura și mai ales bunul simț românesc, căruia, din instinct istoric îi repugnă orice fel de socialism. Dacă intelectualității franceze i-au trebuit câteva decenii să priceapă adevărul, dacă intelectualii germani, care reprezintă de altfel în sine, un număr ciudat de redus, sunt în cea mai mare parte incapabili și astăzi să discearnă adevărul de jdanovism, în țăranul român, în ciobanul român, convingerile antisocialiste au crescut cum crește grâul în anii în care înfrățiți, soarele și ploaia pogoară belșugul și frumosul, din rai în holdă. Iar, ceea ce apare astăzi cu atât mai surprinzător, românului nu i-a repugnat doar forma excesivă, declarată ca atare a comunismului. Cu un discernământ nedovedit de alegătorii suedezi, francezi, germani sau greci, el a respins totdeauna orice fel de socialism și nu a avut nevoie ca Dubcek, de un dezastru național, ca să priceapă că a construi un socialism cu față umană este la fel de simplu ca și rezolvarea cvadraturii cercului. Obligați să punem un semn de întrebare geniului politic absolut și nativ al românului, devenim la fel de obligați să punem un semn de exclamare geniului său politic.

In căutarea unei dubioase legitimități și a unui plebiscit retroactiv, partidul comunist în varianta sa română, încearcă să acrediteze impresia existenței unui puternic curent de stânga în România decenillor începutului de veac, curent din care s'ar fi desprins precum frișca din smântână, structura partidului. Dar datele se încăpățânează să demonstreze exact contrariul. Iar trecerea grupului cunoscut sub numele de generoșii, din partidul social-democrat în cel liberal, petrecută la finele veacului trecut și începutul secolului nostru a marcat o schimbare de atitudine politică dar mai ales o schimbare de gândire și conștiință politică, căreia, în liniile directoare, românii aveau să-i rămână credincioși în mod constant. Până astăzi, când toate faptele dovedesc totala desprindere românească de socialism, în oricare din variantele lui. Țara ce are poate cel mai mare număr de membri de partid, raportat la întreaga populație, este în același timp țara în care se crede cel mai puțin în comunism, în socialism, în orice fel de socialism.

Orice încercare de a explica prezentul fără a cerceta rădăcini și făgașuri, se autocondamnă prin nefericita îmbinare a ignorării voite cu ignoranța. Armata română de țărani avea să dea în 1917 o lecție usturătoare, nu numai pe câmpul de bătălie, unde la Spătărești și Mihăilești a pus pe fugă unitățile rusești bolșevizate. Prin totala sa imunitate la contaminarea cu morbul leninist, armata unei națiuni în care nu lipseau probleme sociale dar care își găseau treptat o rezolvare necesară, rezolvă la acea dată, la modul și capacitățile reduse ale României Mici, problema prezenței anticavalerilor roșii pe teritoriul nostru și punând năzuințele naționale deasupra oricărui slogan demagogic despre un anumit internaționalism, care a prostit, prostește și va prosti, din păcate, încă, destulă omenire, deschide basarabenilor calea reîntoarcerii la matcă. Intr'o perioadă în care pe teritoriul românesc redus, datorită ocupației germane, la câteva județe, un milion de ruși sovietizați bântuiau pradă anarhiei, țăranul român în uniformă a rămas factor de ordine, credincios marilor coordonate naționale. Armata lui Mackensen se va prăbuși militar, politic și moral, va cunoaște o retragere penibilă, ofițerii fiind umiliți de soldați pe cale de bolșevizare, iar armata română disciplinată se va întoarce în Capitala Țării cu Regele Ferdinand în frunte. Ungaria cade în sfera de influență a comunismului, se proclamă republică sub conducerea comunistului Bela Kun. Guvernul român al lui Ionel Brătianu cu toată opoziția puterilor occidentale, care dădeau primele semne de incapacitate de pătrundere a fenomenului comunist, trimite armata română care lichidează rapid implantarea sovietică dela Budapesta. Faptul că 18 ani mai târziu, Stalin îl va lichida pe comunistul Bela Kun, va demonstra încăodată de partea cui a fost prevederea, dreptatea și adevărul. Națiunea română va respinge apoi și alte forme socialiste. Frontul popular care va triumfa în Franța, alianță socialisto-comunistă, de fapt un preludiu la actuala guvernare, alt front cu aceeași denumire care acaparează puterea în Spania, sunt necunoscute și imposibile în România. A trebuit înarmarea de către Roosevelt a armatei roșii, cedarea anglo-americană dela Teheran, Yalta și Potsdam, pentruca Uniunea Sovietică să ocupe România și să-i decidă soarta. In momentul crucial al constituirii guvernului Groza, la 6 Martie 1945, partidele comunist și social-democrat sunt unite într'un front unic care patronează instalarea lui Teohari Georgescu la Interne și a dictaturii în țară. Ne place sau nu, aceasta este istoria și ori acceptăm adevărul, ori optăm pentru minciună sau ignoranță.

Astăzi, mai mult ca oricând, poporul român respinge orice formă de socialism. Politica destinderii cu orice preț nu a adus nici un bine națiunii române, dimpotrivă, în această eră a câștigurilor sovietice permise în primul rând de politica unor guverne capitularde, s'a putut acredita și teoria falsă și nefericită a unui altfel de socialism în România. Din nou, miopia occidentală s'a dovedit la înălțime și a nega rolul major al unor personalități socialiste sau unor partide socialiste în isteria pacifismului și monomania destinderii, înseamnă mai mult decât complezență: complicitate. Cum se spune

Continuare în pag. 5

STRANII COINCINDENȚE

Alexandru BERCEANU

Incercarea Românilor din exil de-a constitui o concentrare națională a fost torpilată, cu succes parțial, de niște oameni care astfel intrau în concordanță cu o vastă acțiune mondială organizată de comuniști. Această acțiune mondială constă în așa zisa "retrezire a constiinței democratice", față de o pretinsă primejdie a recrudescenței nazismo-fascismului, înmormântat în realitate încă din 1945, fără pompă, dar definitiv. Agitația anti-nazisto-fascistă, care amenință să devină o teroare și printre Români, vine tocmai în vreme ce terorismul roșu face ravagii mai ales în Europa Occidentală și în Orientul Mijlociu, afară de Turcia unde a fost calmat de un om calm, care turbură calmul cripto-comuniștilor de toate nuanțele.

Cât și cu ce mijloace este organizat acest terorism, arată o ultimă arestare din Paris, unde poliția a descoperit un "ascunzis" de teroriști Germani din "Celulele Roșii", complici ai sinistrului asasin Carlos, nici mai mult nici mai puțin decât într'unul dintre cele mai de lux hoteluri din Capitala Franței, "Georges V". "Distinșii oaspeți" ai marelui hotel, dispuneau de cel mai fastuos și puternic tip de "Peugeot", și erau căptușiți cu arme, muniție, explosiv plastic și pașapoarte din diverse țări. Au fost prinși, "oaspeții", numai din cauza unui incident de tragere ivit la pistolul unuia din criminali.

Pentru a acoperi atâtea activități teroriste, cărora au căzut victime anul trecut Papa și Reagan, și pentru a mai amortiza zgomotul armelor din Afganistan și Polonia și eventual al altor agresiuni, comuniștii au început să organizeze încă de prin 1975 un fel de prefabricare de "fascisto-naziști", care operând prin terorisme paralele să arate că "adevărata primejdie" a lumii ar fi la "fascismo-nazism". Această operație a fost pe deplin dată de gol și de polițiile naționale și de cea internațională. In acest fel s'a descoperit un asemenea "șef nazist" care întemeia o mișcare nazistă ca fost "luptător la Stalingrad", dar pe atunci avea abia . . . 12 ani. Pentrucă această farsă criminală a fost pe deplin dejucată, s'a petrecut o "trezire a constiinței democratice", însă în sensul contrar celui dorit de comuniști deoarece s'a văzut clar că ei amenință democrația.

Numai la Români "constiința" a funcționat cu întârziere, și tocmai în anii 1980-82, când se dădeau pe față una după alta manipulările comuniste, au început să agite prin unii dintre ei un anti-fascism anacronic, deplasat, dar nu mai puțin turbat. Si astfel începe să se descopere că Românii au fost târîți" în cel de-al doilea război mondial de "fasciștii" Români, aliați ai "fascisto-nazistilor", așa că orice contact cu foști "fasciști" români compromite cauza națională românească, pentrucă ei ar fi autorii războiului "criminal" contra Sovietelor, împotriva căruia au fost și democrații români și națiunea română. Cum au "aruncat" România în război, când la declararea războiului asa zisii "fasciști" erau în închisori și vânați ca iepurii, rămâne să fie demonstrat de cei cu revendicări "istorice". Dar rămâne de văzut, ce crede exilul "istoric" și anti-fascist, despre Basarabia și Bucovina. Pentrucă în cazul în care se susține "criminalitatea" Românilor prin fostul război, implicit se recunoaște legitimitatea răpirii Basarabiei și a Bucovinei de Nord.

Iar sincronizarea cu acțiunea comunistă mondială de a se reactiva artificial o primejdie în realitate inexistentă, este mai mult decât suspectă. Pentrucă de zeci de ani exilul politic românesc "istoric" nu joacă decât așa cum se armonizează cu muzica din cealaltă parte. Când un om cinstit, deși "istoric" n'a mai vrut să joace, a fost sfâșiat de toate moaștele "istorice". Dar "istoria" nu e chiar simplă. Când în 1937, România a avut pentru prima oară niște alegeri corecte, fără posibilitatea "suveicii" guvernamentale, aceasta s'a datorit unui pact electoral între Maniu, George Brătianu și Codreanu. Pentrucă forța comunistă subterană care domina de atunci lumea internațională, nu tolera o adevătată democrație românească a pus pe Carol II să dea lovitura de stat din Februarie 1938.

Straniu, dar asa a fost: când în 1940 tinerii neexperimentați politic au avut bunul simț să-i propună lui Antonescu alegeri, cu toate partidele din 1937, acesta a refuzat categoric. De ce? Din "demonia puterii"? Probabil, dar urmările au fost teribile, și câștigători au fost comuniștii. In orice caz răspunsul la enigmele de altă dată îl avem în ultima acțiune de torpilare a unei înterprinderi românești armonice, în anii des-informației, 1980-1981. Din 1918, de când s'a făcut România Mare, până azi, urmărim acuma fără greutate, firul roșu al istoriei românești, mereu favorabilă comunismului, instalat în România în 1948, după 50 de ani, și consecvent susținut în următorii 34 de ani de niste elemente piezișe din exil care fac permanent zâzanie între Români cu pretextul "anti-fascismului" terorific. Aceștia sunt Latura "nihilismului" la Români. ▪

PÂINEA NOASTRĂ

Cea de toate zilele ce ne-o dai
Ascunsă'n sudoare

Nu ca cea ce dăruiești paserilor
Vitelor și
Viermilor

Ci ne chinui de dimineața spre noapte
Si apoi către zori
Ca să putem prinde hrană
Pentru carnea ostenită de-atâta trudă

Pentruce drumul acesta de căderi și umilințe
Când am putea trăi ca îngerii
Plutind în albastru fără de griji
Lăudându-Te

Și nu blestemând nenorocul și zdroaba
Pentru o coajă de pâine
Ce doar ne'mpinge'nainte prin zile
Ca să ajungem la capăt bătrâni și sfârșiți

Pâinea ar trebui să vină ca mana'n pustiu
Găsindu-ne senini și plini de bucurie

Nu să muncim pentru ea
Să ne umplem hambare
Furând celor lipsiți
Îmbuibându-ne de frica de foame

Pentru ce ne dai teama de lipsă
Și ne duci pe cale de păcat

Învață-ne că Tu nu vrei să ne'ndoim
De nesfârșita Ta îndurare
Si că nu ne lași să pierim
Așa cum pe Moise, pe rândunici și vulturi

Si ca strădania noastră să fie nu pentru arginți
Ci numai pentru a Ta împărăție

Nicolae PETRA

DESFIINȚAȚI RĂZBOIUL

George BRANA

Toată lumea, începând cu noi pribegii, cere desființarea războiului. Dar mai mult decât atâta: suntem convinși că războiul poate fi desființat. Si pentru aceasta nu e nevoe decât de un singur lucru, și anume să se disloce "cultura războiului", care este monocultura țărilor comuniste, fără să se recurgă la niciun fel de violență militară. Toată lumea necomunistă e ținută în tensiune permanentă de căldările în care se fierbe de 65 de ani la unii, de 35 de ani la alții, "cultura războiului", aceste căldări fiind țările cu regimuri comuniste declarate ca atare. Această "cultură a războiului" obligă țările libere de ea să cheltuiască incalculabile bunuri și rezerve de energie materială pentru apărarea față de ofensiva ei permanentă.

Poporul polonez s'a săturat la un moment dat de "cultura războiului", a intrat în rebeliune prin mobilizarea întregii lumi muncitoare și a constituit un sindicat al păcii, numit "Solidaritatea". Acest sindicat era pentru solidaritatea civică și culturală, împotriva "culturii războiului" care ține loc de orice cultură și spiritualitate la comuniști. "Solidaritatea cerea normalizarea tuturor raporturilor între persoană și colectiv, între grupurile profesionale și stat, și în același timp cerea liberarea de monopolul cultural, deci liberarea de "cultura războiului" întreținută de partidul comunist. Cu alte cuvinte, oamenii cereau o viață economică normală, a pieții libere, o viață politică bazată pe pluralismul reprezentativ cu guverne obținute prin alegeri cu vot secret și universal, după cum cereau și o cultură de pace, a spiritualității creștine, a tradiției literare, filosofice pedagogice și artistice occidentale. Implicit se cerea astfel și o fundamentală schimbare a raporturilor dintre Polonia și restul lumii, adică liberarea de obligațiile în favoarea oricăror acțiuni subversive comuniste împotriva regimurilor democratice din țările libere, prin "diplomați" și tot felul de agitatori comuniști, iar orientarea în raporturile cu lumea liberă să fie pe baza prieteniei nu a urii și războiului permanent de clasă, cum prevede comunismul din toate țările sovietizate.

Spus pe cât mai scurt posibil: oamenii cereau aplicarea integrală a învoirii dela "Helsinki 1975", și retroactiv revendicau cele făgăduite la Yalta, unde s'a decis contractual, ca Polonia să fie condusă de un guvern ales liber, după toate regulile democrației occidentale. Atunci s'a trecut la represiune din partea "culturii războiului", și s'a creat a situație de război prin "starea de asediu". Dar starea de asediu presupune o situație de război deschis, care nu există în Polonia, așa că starea de asediu nu va putea fi menținută la nesfârșit, iar când va înceta, "Solidaritatea" o va lua de-a capul. "Cultura războiului" și-a găsit mormântul în Polonia, unde ea nu va mai putea fi înviată.

Sunt însă motive, cum se spune majore, care cer desființarea culturii războiului peste tot unde ea există. Motivele majore ar fi în primul rând în faptul că lumea liberă este obosită de cheltuelile militare, iar lumea a treia are nevoe de ajutorul țărilor desvoltate sub toate aspectele. De asemenea știm că forța destructivă concentrată în armament nu este convertibilă în forță creatoare și reprezintă un capital aruncat pe gârlă, sau altfel spus se transformă într'o zeitate devoratoare. Si oamenii sunt sătui de ea, așa că sunt obligați să se scuture de ea, fără să-și primejduiască existența. Ceea ce este posibil numai desființând cultura războiului în lumea comunistă. Aceasta nu poate fi dislocată decât într'un singur fel, prin "războiul pacific", de care s'a mai vorbit în publicația noastră. Acest război pacific are un aspect economic, altul diplomatic, altul informativ și un al patrulea este cel moral. Deci socotind invers, ar fi vorba de un ferm boicot moral al regimurilor comuniste care să nu mai fie tratate pe picior de egalitate cu lumea normală, ar fi o campanie mondială de lămurire deschisă, populară, asupra crimei împotriva umanității prin cultura războiului la comuniști, și un boicot economic care să ducă regimurile comuniste la nevoia de a renunța la cultura războiului pentru a trece la cultura păcii. In acest fel putem spune că a sunat ceasul Americei, cu fermierii și magnații ei: să dea grânele înfometaților și să nu le mai arunce în gâtlejul fără fund al monoculturii războiului. ▪

ROMÂNIA, ROMÂNII

Urmare din pag. 4

în România: lumea a ajuns atât de alergică la socialism, la orice este înrudit cu socialismul, încât se caută o altă denumire științifică pentru sociologie, care repugnă nu prin substanță, ci prin rezonanță.

În lumea zilelor noastre, nimeni nu este profet nici în țara lui, și cu atât mai puțin în afara țării lui. Dar dacă astăzi sau mâine ar avea loc prin cine știe ce miracol alegeri cu adevărat libere în România, toate partidele de stânga, în parte, sau grupate într'o uniune ori într'un front, ar dovedi că acest front a fost, este și va fi un front total impopular în România.

Constantin MAREȘ

BAZELE SOFISTICE ALE "ISTORIOGRAFIEI" COMUNISTE

Aurel POP

"REVISTA DE ISTORIE" din R.S.R., publică în numărul 11 din Noembrie 1981, un articol întitulat "PLANURI EŞUATE: REACŢIA HITLERISTA LA INSURECŢIA ROMÂNĂ DIN AUGUST 1944", de doi autori, care probabil se controlează reciproc, Florian Constantiniu şi Mihail E. Ionescu. Aceste nume nu spun nimic, dar aşa sunt toate articolele comuniste semnate cu două nume, adică în realitate anonime, pentrucă niciodată nu se ştie cine le compune, şi anume ce funcţionar, în acest caz din secţia "propagandei prin istoriografie".

Acest articol este cu deosebire important pentru conducerea comunistă, pentrucă în el se găsesc sofismele fundamentale prin care se legitimează un regim lipsit de orice urmă de legitimitate populară, deci de orice fond, şi de orice legitimitate formală, deci de drept, public, privat sau al naţiunilor, deci instaurat în afară de realitatea istorică a poporului român, în afară de realitatea lui etică şi culturală.

Articolul se deschide printr'un fel de formulă rituală care este la baza întregului surogat de "istoriografie" a propagandei comuniste, în special cu privire la istoria contemporană: "INSURECŢIA din August 1944 care a marcat începutul revoluţiei de eliberare socială şi naţională, antifascistă şi antiimperialistă s'a aflat în centrul de interes al istoriografiei româneşti". Intr'adevăr, de 35 de ani, propaganda răspândeste zeci şi zeci de milioane de foi tipărite cu articole în care sunt repetate obsesional aceleaşi formule ale unui hocus-pocus "istoriografic" prin care lumea trebue să se convingă dincolo de orice raţiune că regimul comunist a fost adus de poporul român prin obţiune spontană şi multitudinară. In primul rând termenul INSURECŢIE, prin care începe articolul este folosit cu bună ştiinţă în mod abuziv.

Ceea ce s'a întâmplat în politica internă şi externă la 23 August 1944 în România nu a avut nimic de-a face cu niciun fel de "insurecţie". România era un Regat, capul Armatei era Regele, iar numirea Guvernului o făcea tot Regele. Regele de atunci din România a scos pe Mareşalul Antonescu din funcţia lui de Conducător al Guvernului Român, a numit alt Guvern, a proclamat armistiţiul încheiat cu fostul inamic şi a întors armata pe care o comanda împotriva fostului aliat. A fost ceea ce se chiamă o "răsturnare a alianţelor" şi o "întoarcere de front", care n'a avut nici un caracter "insurecţional" nici unul "popular", ci s'a efectuat printr'o conspiraţie de palat. Când un Rege care este Capul Armatei, ia comanda unui General, sau Mareşal, nu face nicio "insurecţie", pentrucă acesta îi este subaltern, iar "insurecţie" nu există decât dela "inferior" la "superior". Dacă Antonescu l-ar fi arestat pe Rege, făcea un act "insurecţional". Armata nu era o federaţie sau coaliţie de partide politice, cu generali care trăgeau în diverse părţi, ci era un sistem ierarhic precis, în care toţi aveau acelaşi comandant suprem care era Regele. Fostul Rege a făcut un lucru nedrept, a operat un abuz grav, nu prin scoaterea lui Antonescu dela comandă, ci prin predarea lui inamicului. Aceasta a fost o faptă de lezare a naţiunii, nu schimbarea guvernului; dar această dezonoare fundamentală nu poate fi dată pe seama Armatei, care ducând războiul mai departe pe alt front, a făcut tocmai contrariul unei "insurecţii" adică a fost cum trebuia să fie, omogenă şi disciplinată, ca factor executiv nu guvernamental.

De ce se tot spune atunci, cu diabolică perseverenţă, cum vom vedea, "insurecţie", când nu a fost vorba de niciuna? De zeci de ani, propaganda spune mai mult, şi anume scrie peste tot, despre "insurecţia armată", de care nu se ştie ce este, dar prin diverse trucaje fotografice se încearcă de ani şi ani să se arate că "armata" s'ar fi aliat cu niste "civili înarmaţi", care să fi fost un fel de misterios "front al liberării naţionale", care n'a existat în România din războiul trecut în niciun fel. Folosind de astă dată o revistă chiar de "istoriografie", propaganda renunţă la "insurecţia "armată", şi se mulţumeşte doar cu "insurecţie", ceea ce nu este deloc mai adecuat. (Vom vedea că doar odată se spune "insurecţie armată".)

Termenul "insurecţie", obsesional repetat, are rostul de-a atribui datei de 23 August o aură de "mântuire populară", de "revoluţie salvatoare". Dar după cum nu a fost nicio "insurecţie", nici de un act "salvator" nu se poate vorbi, şi nu s'a făcut o "revoluţie", ci o "devoluţie". Cuvântul "devoluţie" este folosit în drept cu sensul "trecerii unui bun dela o persoană la alta". La 23 August 1944, România a fost obiectul unei "devoluţii", adică a fost luată dela Români şi dată Ruşilor.

"Insurecţie" e termenul magic, care de 35 de ani formează "centrul de interes" al "istoriografiei româneşti", adică sprijinul de legitimitate al ocupaţiei comuniste din România. El trebue să definească "începutul unei revoluţii", iar aceasta la rândul ei să fie o "liberare socială şi naţională", pentruca astfel să se poată aplica şi sloganele eterne ale comunismului, adică liberare "antifascistă şi antiimperialistă". Dar din termeni ne la locul lor şi slogane, nu se poate scoate o istoriografie, pentrucă "istoriografia" nu se ocupă cu "botezarea" faptelor, ci cu "înregistratrea" faptelor.

Să recapitulăm: 1) mai întâi nu a fost 23 August 1944 o insurecţie, pentrucă a fost o lovitură de sus în jos, iar insurecţia este cum o defineste vocabularul limbii franceze de unde avem termenul, o "răscoală", o mişcare de jos în sus;

2) nu a fost niciun început de revoluţie, ci o schimbare de guvern iar guvernul a schimbat cursul politicei Statului Român de atunci;

3) a fost o "devoluţie" pentrucă România a fost dată Ruşilor care i-au ocupat teritoriul, şi mai întâi s'a folosit de armata ei, iar pe urmă au desfiinţat-o cu societatea românească odată;

4) de "liberare socială şi naţională" nu a fost nici vorbă după aceea, ci s'a instaurat cel mai nedrept şi mai antinaţional regim cu putinţă, regimul comunist sovietic;

5) liberare "anti fascistă şi antiimperialistă" iarăşi n'a avut cum să fie, deoarece România nu era un stat cu Guvern "fascist" şi nici nu practica vreun "imperialism".

In această mostră de "istoriografie" ni se arată cum nu se poate mai clar, care este rolul "istoriografiei" în cadrul comunismului sovietic, pentrucă altul nu există: termenii corespunzători realităţii trebue să fie înlocuiţi prin termeni contrari care astfel camuflează realitatea arătând-o ca fiind ceea ce nu e, şi astfel "sclavizarea" se chiamă "liberare socială", distrugerea naţiunii "liberare naţională", "războiul" se chiamă "normalizare", deşi războiul este cea mai "anormală" stare, şi aşa mai departe.

A doua parte a introducerii din capul articolului îl bagă în horă şi pe "Preşedinte": "Ampla bibliografie consacrată acestui moment de excepţională însemnătate a pus în lumină rolul decisiv al Partidului Comunist Român, organizatorul şi conducătorul insurecţiei care a pus bazele celei mai largi coaliţii de forţe social politice din Istoria României, expresie a adeziunii unanime a poporului român în lupta pentru independenţa şi suveranitatea naţională, pentru alungarea ocupantului hitlerist de pe teriotriul românesc". Pe urmă se trece la "Preşedintele" care vede, de astă dată în "insurecţia armată", "victoria revoluţiei de eliberare socială şi naţională, antiimperialistă şi antifascistă". Deci se repetă ca la strană un fel de "iarăşi şi iarăşi cu mărire", şi se spune încă odată ce s'a spus în prima parte a paragrafului, cu deosebirea că "Preşedintele" ar vorbi nu de "insurecţie" pur şi simplu, ci de "insurecţia armată", de care "istoriografia" nu mai vorbeste, şi inversează ordinea "eliberărilor", adică nu mai pune întâi "antifascismul" ci "antiimperialismul". Astfel în 14 rânduri se repetă cu infime variante toată baza sofistică a "istoriografiei" comuniste din R.S.R.

De "alungarea ocupanţilor hitlerişti", nu se poate vorbi, pentrucă România nu era ţară ocupată de "hitlerişti" şi nici de ne-hitlerişti, ci era aliată a Germaniei într'un război de interes naţional, adică de recuperare a teritoriilor româneşti răpite în 1940. Dacă ţara ar fi fost "ocupată", operaţia 23 August nu ar fi putut să aibă loc, pentrucă o ţară ocupată nu poate avea un Rege rămas pe Tronul ei. Ideea de ocupaţie este contrazisă chiar de acest articol de propagandă, din care se vede că Germanii nu aveau trupe de ocupaţie în România, şi de aceea nici nu au putut interveni cu forţa ca după o lună mai târziu în Ungaria. Neavând forţe de ocupaţie ca să impună o situaţie favorabilă lor, Germanii au tot căutat un "general dizident", ca să ia locul lui Antonescu, dar nu au găsit, pentrucă aşa cum se arată în articol, Generalii spuneau că ei au depus jurământ Regelui, nu altui ofiţer din rândurile lor, chiar dacă era Mareşal ca Antonescu. România era însă ocupată de o forţă străină în 1945, când Vişinski a venit la Bucureşti, a bătut cu pumnul în masă, a dat jos Guvernul unui General şi a pus cu mâna lui un guvern de trădători, al cărui şef doarme azi somnul nedrepţilor în "pantheonul comunismului naţional".

Cât lipseşte o istoriografie adevărată pentru acest capitol recent al Istoriei Românilor, se vede din jargonul încă păstrat în resturile unei emigraţii din fostele ranguri politice secundare din România şi care este cel al permanentei propagande comuniste: "eliberare", "ocupaţie hitleristă", "antifascism-fascism", "coaliţie democratică", etc. Faptul că nici după 30 de ani oamenii nu se pot rupe de ce-a fost fals făcut în 1944, arată şi o lipsă de respect faţă de tragica soartă a propriilor lideri lichidaţi de comunişti, şi faţă de soarta întregului popor român, pe care îl "învaţă" azi "istorie" propaganda pseudoistoriografiei actuale din R.S.R.

Toată această combinaţie de formule propagandistice are drept rezultat o aşa zisă "istoriografie" care în întregime este o "petitio principii", adică se socoteşte demonstrat tocmai ceea ce era de demonstrat. Aşa numita "ampla bibliografie", care este "umflată", nu amplă, în care găsim ce s'a scris asupra lui 23 August, nu a pus deloc "istoriografic" în lumină "rolul decisiv al Partidului Comunist Român", pentrucă nefericitul armistiţiu care s'a încheiat atunci cu Sovietele a fost opera unor funcţionari dela Ministerul de Externe, care nu conduceau niciun partid. "Rolul decisiv" în acel armistiţiu nu a fost al nici unui partid românesc, ci al Guvernului Sovietic, care a DICTAT armistiţiul. "Coaliţia de forţe social politice" nu a existat, pentrucă toată "operaţia 23 August 1944" n'a avut ca părtaş pe niciun reprezentant al forţelor politice româneşti, şi nu se poate atribui nici unui "grup social" din vreo clasă, profesie sau ce-ar fi fost să fie. "Poporul" n'a avut nici habar de "operaţia 23 August", aşa că nu avea cum să-şi dea vreo adeziune sau contra-adeziune, iar dacă populaţia s'a bucurat un moment de terminarea războiului, nu înseamnă că a existat vreo "adeziune populară", nici pentru ocupaţia sovietică, nici pentru "comunismul de război" pe care aveau să-l impună cu maximum de violenţă Sovietele în România.

Instaurarea "comunismului de război" coincide cu demisia din funcţie a fostului Rege, dar nu se "legitimează" în niciun fel prin "23 August 1944". Cea mai mare unanimitate socială şi politică a avut-o România în anul Intregirii, când provinciile înstrăinate s'au alipit Patriei româneşti. La 23 August 1944 nu a fost nici urmă de aşa ceva.

Regimul actual din R.S.R. vrea să-şi tragă legitimitatea din 23 August, întrucât acest 23 August ar fi expresia unei "insurecţii", şi ea la rândul ei "populară", adică "făcută de popor". Numai că "insurecţie", populară sau nu, nici nu a existat. Realitatea este că "Republica Socialistă România" nu s'a născut la 23 August 1944 în Palatul fostului Rege care l-a închis pe Antonescu în casa de bani, ci se născuse de mult, la Moscova.

Cum spuneam mai sus, cuvântul chee din "istoriografia" propagandei comuniste, cuvântul magic, este "insurecţie". Stim că secretul propagandei stă în repetiţie, deoarece prin repetiţie, cum spunea Hitler, se poate face lumea să creadă orice. Prin repetiţie gândirea oamenilor se transformă în reflex condiţionat, şi deci le spui oamenilor "insurecţie", le miroase a "popular", iar "popular" dă impresia omului condiţionat că ar fi înhăţat o bucăţică de rasol. Probabil că la ora aceasta reflexele condiţionate, când nu mai există nici urmă de "rasol popular", nu prea mai funcţionează, dar "istoriografia" continuă până în pânzele albe prin forţa inerţiei şi a salariaţilor propagandei care altfel n'ar mai avea ce face. In ce hal urmează metoda propagandei această pseudo-istoriografie, se vede şi în manipularea limbajului. Astfel în mai puţin de 16 pagini de text, dacă socotim şi pedantele "subsoluri", termenul "insurecţie-insurecţional" se repetă de 33 de ori, deci ar fi în medie de două ori pe pagină, ceea ce este inadmisibil într'o lucrare "ştiinţifică", pentrucă ştiinţa este altceva decât dresarea unui papagal, sau decât un fel de "metodă Coue". Adevărata "insurecţie" există şi ea, dar este alta, şi anume aceasta e "comunismul de război", impus Românilor cu sila, şi prin care sunt desfiinţaţi ca popor autonom.

"Faptele" cumplitei crime de război împotriva poporului român prin "comunismul de război", trebuesc "amplu ordonate" într'o operă de reală "istoriografie", adică o "Istoria a Românilor din 1918 până azi". Dacă există în libertate istoriografi într'adevăr capabili de a scrie ştiinţific istoria Românilor din acest secol, nu au decât să se pună pe treabă. Si dacă sunt tineri, şi dacă sunt bătrâni, aceşti istoriografi, în cazul în care ei există, trebue să se grăbească, pentrucă aşa cum merge lumea, nu mai ştim cum stăm cu timpul.

■

ULTIMELE ZVÂRCOLIRI ALE UNUI TIRAN

Emil DUMITRACHE

Se apreciază că totalul datoriilor către Occident al țărilor comunizate din Răsăritul Europei este în jur de 80 miliarde de dolari. Din această sumă R.S.R. deține circa 14 miliarde împrumutate sub domnia lui Nicolae Ceaușescu.

In prezent R.S.R. este deja în restanță cu rambursarea a un miliard de dolari datorați occidentului (împrumuturi de restituit și sau dobânzi).

In Iunie 1981 F.M.I. (Fondul Monetar International) a mai acordat RSR-ului un nou împrumut de 195 milioane dolari și s'a arătat dispus să'i deschidă o altă linie de credit în valoare de 1,3 miliarde dolari cu condiția reorganizării economiei și reformării sistemului. Reforma cerută de F.M.I. prevedea o reducere netă a importurilor și schimbări drastice ale sistemului de prețuri interne fixate și subvenționate parțial de către Stat. Cu alte cuvinte încetarea subvenționărilor și aplicarea unor prețuri conform legii cererii și ofertei cu acoperirea integrală a prețului de cost real. Aceasta duce la reducerea consumului intern și crearea de disponibilități la export. Aceste teoretic "disponibilități de export" rămân "teoretice", fiindcă R.S.R. nu dispune și de competivitatea calitativă necesară pe niste piețe suprasaturate, într'un Occident care el însuși face față unei reduceri a cererii de consum datorită recesiunii și inflației.

E de observat oricum, că se încearcă a se aplica leacuri capitaliste unor boli comuniste !

In Septembrie 1981, un grup de bănci occidentale a suspendat indefinit tratativele de a împrumuta RSR-ului alte 80 milioane de dolari.

Tot în Septembrie s'au suspendat indefinit și alte tratative de a se acorda 150 milioane dolari împrumut, necesare pentru plata turbinelor noii centrale atomice (General Electric).

In Noembrie 1981, F.M.I. a suspendat tratativele pentru crearea liniei de credit de 1.3 miliarde după ce a luat în considerație: o netă scădere a producției agricole, reclamațiile unor creditori occidentali cum că R.S.R. nu-și onorează obligațiile de plată a unor mărfuri cumpărate, deficitul crescând (era dezastruos încă din 1979-80) al balanței externe de plăți și creșterea enormă a plăților pentru importurile de țiței necesar industriei petrochimice.

Trepădușii lui Nicolae Ceausescu cu rang de miniștri, trimiși speciali sau ambasadori, afirmă că starea proastă a economiei și finanțelor RSR se datorează unor factori pe care ei nu-i pot controla (și ce mult ar vrea să-i controleze): recesiunea mondială (criza sistemului capitalist), dobânzile înalte, creșterea "neașteptată" a prețului la țiței și . . . SOLIDARITATEA din Polonia, care - chipurile- ea, ea însăși și nimeni altcineva, a dus la falimentul Poloniei și deci la dificultăți în obținerea de credite pe piața occidentală de către țările comuniste.

Vă amintiți când zicea Ceaușescu "independentul" că el este "pentru rezolvarea problemelor interne de către țările în cauză" și când o anumită presă bine dresată interpreta aceasta ca fiind o poziție îndreptată împotriva unei eventuale intervenții a Rusiei în Polonia? O poziție "independentă"?

Afirmațiile trepădușilor sunt contestate de bancheri. Ei afirmă că RSR i-a mințit asupra situației plăților și mărimii debitului la extern, pe care trepădușii îl estimaseră "doar" la șase miliarde dolari. Minciuna și atitudinea acestor trepăduși este calificată de bancheri în mod public prin presă (ziarele USA) ca fiind: "Insultătoare, arogantă și ridicolă". (Washington Post).

Alte plăți își au scadența în 1982 și următorii ani într'un ritm și volum la care economia "multilateral dezvoltată" a RSR, nu-i poate face față, se apreciază acum de către bancheri. Acum, nu când au acordat împrumuturile !

La 1 Februarie 1982, Ceaușescu prin decret, a majorat salariile pe întreaga economie cu aproximativ 22,5 miliarde lei pe an.

Bucuria oamenilor va fi scurtă. . .

La 10 Februarie 1982, Ceaușescu a primit vizita D-lui Haig cu care a conferit patru ore și jumătate. USA încă-l mai consideră pe Ceaușescu "independent" și nu dorește ca legăturile economice și financiare ale RSR cu Occidentul să înceteze ca în cazul Poloniei, fiindcă aceste legături sunt "esențiale politicii de independență" . . . ca și cum încă n'ar fi . . .

La 15 Februarie 1982 cu gândul la aniversarea "măreței greve dela Grivița "Ceaușescu tot prin decret a majorat prețurile la alimente și țigări între 32 și 64%, acordând totodată alte măriri de salarii compensatorii fiindcă măririle de salarii (mulțumeau din inimă Partidului) efectuate cu numai o săptămână înainte, fuseseră deja măturate de niște " reașezări de prețuri".

Președintele Reagan a opus veto-ul său unei propuneri a Departamentului de Stat și a Departamentului Agriculturii de a se acorda RSR-ului un credit de 65 milioane dolari pentru cumpărarea unei cantități de porumb și nutrețuri furajere (soia) din USA.

Motivele propunerii de acordare a împrumutului au fost că respectivele mărfuri sunt un surplus al agriculturii americane și că RSR trebue susținută economic și financiar pe drumul "independenței față de Moscova".

Motivele veto-ului au fost că RSR este un membru loial al Pactului dela Varsovia și că deosebirile între politica externă RSR față de Moscova sunt "minore, neesențiale și cu caracter propagandistic." In plus Președintele Reagan a mai invocat "starea de faliment" a economiei și finanțelor RSR.

Propunerile și veto-ul au avut loc între 15-20 Februarie 1982.

Vedeți așadar că nu numai capitalismul e bântuit la "spirala inflației".

Pentru plata unor datorii externe pe care nu poporul, ci Ceaușescu le-a făcut în numele "societății socialiste multilateral dezvoltate", țara este din nou forțată să strângă cureaua într'un mod mai abrupt și odios ca niciodată !

Urmările acestei politici "înțelepte" se pot enunța de pe acum: creșterea nemulțumirii poporului, înăsprirea controlului și terorii, scăderea încă și mai mare a productivității muncii (ei se fac că nu plătesc, noi ne facem că muncim), înmulțirea cererilor de părăsire definitivă a Țării și a incidentelor de frontieră, lărgirea bursei negre și a sistemului de "pile, cunoștințe și relații" pentru supraviețuire, noi împrumuturi peste hotare pentru susținerea, întărirea, lărgirea, adâncirea, șlefuirea, organizarea, reorganizarea și rereorganizarea unui sistem economic și politic neviabil.

Si când RSR ca și Polonia nu va mai fi în stare să'și plătească datoriile către bănci, statele occidentale care sunt garante ale acestor împrumuturi vor plăti băncilor la scadență, cu banii contribuabililor lor mărind deficitele bugetare, majorând impozitele și dobânzile, creindu-și ele însile dificultăți. Băncile nu pierd niciodată în afacerile cu țările comunizate. NICIODATA !

Degringolada lui Ceaușescu este mai evidentă ca niciodată și nu e deloc departe timpul când va fi judecat și condamnat de proprii lui "tovarăși". Ca și Gierek din Polonia. Ori "grav bolnav" va fi retras dela putere, compromis, de către Moscova. •

CITIȚI
ȘI RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

CUM PREDICĂ EPISCOPII COMUNIȘTI ÎN NOAPTEA PAȘTELUI

(Notă: Un cititor din Australia ne trimite în fotocopii, mai multe pastorale, adică predica Episcopului care se citește obligatoriu în noaptea Paștelui în fiecare parohie, semnate de diferiți ierarhi din Sfânta Parti-arhie și ne întreabă ce credem.

Ce credem? Ceeace am afirmat și înainte că Biserica din România nu are libertate, că unii episcopi se întrec în exces de zel a slăvi guvernul ateu și colaborează cu satrapii comuniști la distrugerea Bisericii. A zice că tot clerul Bisericii Ortodoxe Române este vândut comuniștilor ar însemna să fim extremiști. Sunt preoți în România care înfruntă cu curaj fiara bolșevică, iar Părintele Calciu este doar unul dintre ei, pe care îl știm.

Dăm mai jos un fragment de pastorală spre a exemplifica felul cum ar fi trebuit să "predice" Părintele Calciu și ceilalți spre a nu fi acuzați, predicând de Hristos și iubirea lui, că fac "politică" luând o atitudine împotriva ateismului și nu a statului. Fragmentul e luat din revista "Mitropoliei Moldovei și Sucevei" Anul LVI, Nr. 3-5 paginile 211-217 și e semnat de Eftimie, Episcopul Romanului și Hușilor.)

PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI 1980

Iubiții mei fii,

"In zilele noastre pacea este cel mai de preț bun al omenirii și ea se cuvine apărată cu toate eforturile. Neamul nostru a cunoscut vremuri de tulburări venite din afară, dar în tot timpul existenței lui și-a făcut din pace un ideal al vieții.

In atmosferă de pace am petrecut multe momente în anul acesta și bucuria a cuprins inimile noastre. Cîteva din aceste prilejuri vi le reîmprospătez și doresc să le aveți bine fixate înaintea ochilor sufletești.

Cel de al doilea Congres al Frontului Democrației și Unității Socialiste - din luna ianuarie - ne-a reunit pe toți în marea familie românească și ne-a întărit speranțele pentru urcarea spre noi culmi de viață prosperă în scumpa noastră patrie. Alegerile de la 9 martie au fost exprimarea simțămintelor nobile de care sînt animați toți cetățenii României Socialiste sub călăuzirea conducerii înțelepte a statului, în frunte cu cel mai încercat cîrmaci, ctitorul României noi, Domnul Nicolae Ceausescu, președintele Republicii Socialiste România, de la a cărui alegere în fruntea țării s-au împlinit în luna martie anul acesta 15 ani - un deceniu și jumătate de istorie cu adevărat nouă, de realizări epocale în toate domeniile. "Cu multe greutăți, așa cum arăta Domnia Sa într-o cuvîntare recentă, am străbătut un drum de luptă și muncă, am obținut succese de mare însemnătate. România a devenit un stat industrial-agrar puternic, cu un înalt nivel al științei și culturii, cu un nivel ridicat de civilizație, de bună stare materială și spirituală a oamenilor muncii". Pentru tot ce s-a realizat, pentru ca omul să se bucure de o viață mai bună ferită de griji, pentru asigurarea unui viitor neumbrit de primejdiile războaielor, pentru politica externă înțeleaptă de pace și înțelegere între popoare, noi, toți, aducem un vibrant omagiu Domnului Nicolae Ceaușescu, exprimîndu-ne și la acest prilej recunoștința și prețuirea pentru contribuția inestimabilă la împlinirea multilaterală a personalității umane, la progresul continuu al României Socialiste.

Anul 1980 este anul aniversar pentru împlinirea ce a avut loc la 4 ianuarie a 2050 de ani de la constituirea primului stat dac centralizat și independent - stat condus de Burebista (70 î.e.n.). Epoca lui Burebista a pregătit epoca lui Decebal, regele erou al dacilor, care a înfruntat una din cele mai mari forțe ale antichității - Imperiul roman. Burebista rămîne în istoria patriei și poporului nostru ca una dintre cele mai mari personalități prin desfășurarea unei intense și clocotitoare activități. El a depășit limitele epocii sale, înscriindu-și numele între marile personalități ale antichității. Este bine să cunoaștem cît mai aprofundat istoria neamului nostru din care să culegem nestematele roade care dau aureolare patriei și fortifică puterea noastră de muncă cu responsabilitate față de viitorul ei.

Cei din județul Neamț vor avea - tot anul acesta - prilejul de a aniversa 2000 de ani de existență documentară a orașului Piatra Neamț - "Petrodava". Si alte localități au avut sau vor avea astfel de prilejuri. La "Petrodava" se va face retrospectiva existenței bimilenare și mărețele realizări în epoca de lumină de după 23 August 1944 pe nenumăratele platforme industriale, precum și în toate celelalte domenii de activitate". •

FOLCLOR NOU

Frunză verde, am nu am . . .

Tară strâmtă, fostă lată,
fără pâine, 'nfometată !
I'au vândut de-acum un an
grâul de pe Bărăgan,
și petrolul s'a tot dus
dela Răsărit în sus,
mineralele și ele
să tot umfle roșii stele.

Ce-i mâncare-am și uitat,
doar cu cozi ne-am săturat.
Ouă nu sunt, brânză nu-i,
carne - pune-ți pofta'n cui;
în schimb înghițim minciuni
si lozinci dela nebuni.
Ścornicesc - să-i râdă pruncii,
"Bucuresti - oraș al muncii",
iar de Paști ne-or duce iară
pe la muncă . . . voluntară !

Să închei ? Cum să închei,
jupuiți de zece piei,
iar în loc de "PUTREZEASCA"
Trebui' să strigăm "TRAIASCA !"
Si - of, culme -a ironiei
e "VANZAREA ROMANIEI". 1).
De vândut am tot vândut
ce-am avut, ce n'am avut,
și conducerea cu "genii "
ne-a vândut pe cinci decenii.

NOTA:

1). "Stabii" o numesc "Cântarea României". De fapt e vorba de o vânzare spirituală, că pe cealaltă ne-o prezintă "iconomiștii".

Alexandru Gregorian: Coasta Soarelui - Poeme - Salamanca 1982

Ovidiu VUIA

Ca exeget al mai fiecărui volum semnat de poetul Al. Gregorian așteptam cu justificată nerăbdare noua sa culegere de versuri, Coasta Soarelui.

Dela prima lectură nu mi-a fost greu să constat că el aduce un novum în creația sa, și că departe de a-l fi epuizat, comentarul meu trebue continuat și întregit. De cele afirmate de mine cred că și-a dat seama însuși autorul atunci când a schimbat titlul inițial de Alte pete de lumină în cel de Coasta Soarelui, aici fiind vorba de un salt pur și simplu într'un alt domeniu, văzut dintr'o altă perspectivă. Si ca să fiu bine înțeles, nu vreau să diminuez cu nimic din valoarea atât de apreciatelor Pete de lumină ci doar să susțin originalitatea cu totul strălucitoare a stihurilor prezente.

Desigur pe parcursul tuturor cărților sale, Al. Gregorian își păstrează aceeași "calité maitresse", fiind ca Radu Gyr, un sculptor de metafore, pentru aceasta tăvălind cuvântul într'o pastă de ape și lut lunar, formele ieșite împrăștiind parfumul cântecului binecuvântat de Apollo. Dar pe lângă aceasta posedând caracterul autenticului artist de fiecare dată se știe înnoi, evită rutina și maniera, proprie dealtfel multor virtuoși înzestrați cu mai puțin har.

Pentru a descifra cu adevărat volumul Coasta Soarelui va trebui să poposim în primul rând la casa poetului, Casa Luz, albă și scăldată în razele lui Hellios, ca un potir de alabastru african: Soare, mă'nvesmântă'n / Verile din tine. / Mă frământă'n albe / Liniști și zefire. / Fă-mi din raze dalbe / Glugi, epitrahire / Roua de lumină / Varsă-mi-o în vine / Să mă primenesc / Crin curat, cu ea. /

Lumina curge peste tot, materializată, lavă de argint, cu sticliri stelare, za de lună plină, covor țesut pe gherghelul amiezelor târzii: Ninge patrafir de sus / peste creste care nu-s. / Suflete, cine ți-a spus / Că lumina-ar fi apus? / Vezi că nu mai știi cum sună / văpaia pe sălbi de lună . . . / Uite că e ziuă iar / sus, în arcul de cleștar. / Ia mătasea de lumină / și anină-mi-o'n grădină. /

In acest cosmos cu adevărat ireal, Meșterul nostru Manole împreună cu soața lui Ana, își petrec mai tot timpul, în grădină afară, grădina andaluză: In stiharul lor de har / Dorm sub ceruri de cleștar / Mimoze de chihlimbar, / Si'n garoafele'n vulvori / Cântă goange din viori, / Care verzi, care bălțate, / Care roșii și tărcate;

Acomodat meseriei de grădinar cinstită și de Iisus în arătarea lui verde din Noli me tangere, va dărui, ca pe fluturi divini, stihuri florilor din jur, precum trandafirii: In fiece trandafir / Am aninat un potir / Uns cu smalțuri și miresme / De sfinte catapetesme. /

Garoafele roșii: Nu-ș'ce înger a săpat. / Ce Murillo a'ncondeiat / Raiul ascuns în grădină / Cu paftale de lumină, /; Mușcatele: In ulcele andaluze, / Ce flăcări de rubin, lăuze, / Ce stele-azi-noapte le-au fătat? / Marame'n borangic gofrat / Ce serafimi le-or fi brodat? /

Si nu în cele din urmă "uriașii eucalipți încremeniți, în Spanii aprinse de soare: Miros a icoane, / A lună, a ceară, / A miere / Si-a cuvioasă tăcere. / Verzii, veșnic verzii eucalipți ! / Nu știu cum, dar pentru mine au, / Să-mi fie iertat, / Un fel de odoare de sfinți. /

Neîndoios poetul reușește descrieri și tablouri demne de penelul unui Luchian andaluz, locul lor în literatura română fiind lângă cele mai bune creații în acest gen ale lui Dimitrie Anghel, poetul florilor sau cântărețul livezilor din Mărțișor, Tudor Arghezi. Si exact ca acesta al doilea nu rar, cum în Nunta buburuzelor, la un ton șăgalnic, culminând în Joc mincinos unde pare un erou de Breughel pus la masa unei chermese la care în loc de vin se bea aceeași licoare a luminii: Când dau să ud florile / Cu licori și mirodenii, / Mă ajung cântările / Canarilor la utrenii / De umblu, parcă sunt beat, / Alandala pe răzoare, / Ca năuc și fermecat / Si-ași tot bea cer și răcoare. / Nici nu știu cum mă mai cheamă, / Dacă-s cerb sau dacă-s pom / Ori lumină ori vreo scamă: / Toată ziua sunt neom. / Si ca efectul să fie unic o încheie cam așa: Mă'ntrebi cum e'n paradis: / Uite-așa e, cum ți-am scris, / Greu, mai greu decât în vis!

De-aici numai e nicio trecere până la Rugăciune pentru copii, și glumă și serioasă, un fel de poveste deghizată în straie biblice: Si mă lasă, Doamne Bune, Grădinare, / Sâmburii de stele să-i fac licurici, / Jucării de aur pentru îngeri mici / (Si pentru iertare, un . . . "măgar" mai mare . . .)

De remarcat că poetul nostru își gustă vertijul dulce al interiorului mai ales odată cu venirea serii, din heliotrop cum era Alecsandri sau mai recent Paul Valery, devine selenar asemenea lui Eminescu sau romanticilor în general, definindu-se în Anotimp andaluz: Livada cerului albastră, / Si cuibul stelei din fereastră / Miros a portocale, a lămâi, / A vară andaluză și-a gutui.

Treptat suntem introduși într'un mirador al plantelor, fierbinte și halucinant, umplut de mirezme colorate, viziune fauvistă sau aprins expresionistă: Mușcata, trandafirii, iasomia / îmi ard în pălălăi Andaluzia, / Si legănat de leandri, de zambile / Ascult dospind agava'n clorofile. /

Banchetul, în aparență orgiac, este de-o puritate aleasă sau cum am spune e vorba de orgii virginale în alb: Mă'mbăt cu Zâna Nopții, fac orgii / cu visuri spulberate'n galaxii, / Si, dacă trag o dușcă de lumină / Din plosca plină-a lunii din grădină, / Mă simt din alte evuri-și deacum: / Altoi de curcubee, cânt, parfum. /

Poate că în această atmosferă a grădinii andaluze un gând se cuvine închinat și poetului cucurbitaceelor, cel ce se purta cu tocuri înalte la pantofi și suferea de boala mimozelor, George Topârceanu, astăzi atât de pe nedrept uitat.

Si ca să nu ne înșelăm nicio clipă, sub aspectul exterior al grădinarului se ascunde în fond disimulatul poet așa cum a spus-o în cunoscutul de ieri Psalm sau mai nou în Timp oțios: Iar bate briza dinspre mare / Mi-e sufletul pocal prea plin / De noi miresme și de soare. Mi se boltesc deasupra steme / De palmieri plantați pe zări: / Visez și scriu pe nori poeme. /

Acum pricepem de ce privirile lui urmăresc cu tâlc zborul flamingilor: Luceferii urmându-i călăuze, / In fiecare an / Flamingi de purpură și porțelan Se'ntorc să plece iar cândva / Spre Africi de mistere și tafta. / De ce se'ntorc, de ce-or pleca? / Sau foșniri ce nu le poate percepe decât simțirea poetului: Tot crește și crește / Cerul din valuri / Si-mi arcuește / Pod fără maluri. / Serile, nopțile, Duium de stele / Tremură'n porțile / Viselor mele. /

Floarea este de fapt un motiv și-o invitație la visare, ca'ntr'o bucată la pian de Schumann: Si-mi fac clepsidră dintr'o floare / Si-o umplu cu visări bizare: / Visez, de pildă, norduri clare / Si-o Odaliscă (cu O mare). /

Un loc aparte în contextul prezentat îl ocupă poezia Crinul alb: Lângă tufele brumate, de pelin / s'a ivit azinoapte și un pui de crin. / E ca o mireasmă dospită'n lumină, / nu-ș'ce giuvaer căzut în grădină / dintre curcubeie aprinse'n azur. / E potir și zâmbet de răsărit pur. / E rouă, e cântec al păsării albe, / E tulei de aripi de sus, îngerești, / răsfrânt în prea limpezi oglinzi pământești. / Doamne, floarea Ta de crin,-cui, Doamne, s'o'nchin?

Se răstălmăcește ușor, în limbajul hermetic al poeziei, că acest pui de crin, poate fi și un suflet sau destin de om bătut de valurile vieții ca un albatros rătăcit pe cărări dure, dar și o cheie sortită să deschidă o poartă sfântă. Crinul alb rămâne cel mai prețios dar al meu, nu am primit altul mai frumos, unul ce nu poate fi cântărit în valori materiale, el reprezentând, ca o pictură de Rafael, spiritul pur. Cât de mult m'a cinstit, la o cumpănă a fatuumului, cu melodia lirei sale, preaslăvitul Orfeu !

Itinerarul nostru va continua dela Casa Luz de-a lungul Coastei Soarelui până la Gibraltar; din toate ne oprim la un pastel, de o unitate clasică, la fel ca statuia lui Venus din Milo, deci nu putem să nu-l redăm în întregime: Lebede cerești sparg unda / infinitului albastru. / Lunecă din astru'n astru. / Veșnicia și secunda. / Scripete de aur, luna / suie'ntr'una câte una, / din nămoluri de'ntuneric, / stele noi în crug feeric. / Marea leagănă'n coraluri / veacul, visul, valuri, maluri. / Este ora de mătase / aromind a chiparoase. /

Adevărata noutate a poeziei lui Gregorian abia acum vine când pentru întâia oară cu atâta persistență și profunzime. decorul Paradisiac andaluz nu constituie doar un act de contemplație ci îi servește și ca tot atâtea punți de trecere în spre metafizic mai precis spus semnifică o lansare către Absolut. Așa începe prin mersul său înapoi pe urmele lui Rilke odinioară în Andaluzia: Pe sub migdalii înfloriți de lună plină / Urcăm cu Rilke simfonii albe de lumină. / Curând își înpânzește noaptea'n munți tăcerea grea / Auzi cum sosesc cerbii să-și frece coarnele de ea ? / Sau când definește Ronda drept: Cetate ivită din mituri. Punte / Albastră peste veșnicii de bazalt. /

Si mai ales în Ca la 'nceput de lume: Aici, la țărmul acesta jos, / Intre nisipuri și scoici, / Incepe taina mării, a'nsingurării. / Aici, desmărginirea, eternitatea / Se repetă cu fiece clipă, / în fiece val / Si'n fiece albă aripă. / Aici se pierde'n vuet cetatea. / Ca la'nceput de lume, / Aici totul mijește și crește'n / Lumina fără de nume. /

Deșteaptă în ființa lectorului fiori metafizici cum numai Lucian Blaga reușește, de aceea vom vedea și mai încolo dece consider volumul de față ca cel mai gândirist al poetului.

In cele dintâi ni se arată că mediteranismul lui Alecsandri, Duiliu Zamfirescu, Ion Pillat sau cum îl evidențiază Pavel Bellu, al bănățeanului, nu este atât unul însușit prin călătorii ci precum ne stă înainte pildă experienței existențialiste a poetului Al. Gregorian, apare legată de filonul nostru roman, lângă Sevilla, la Italica, născându-se destinul dacic al lui Traian. Sau mai poate fi interpretată ca o învățătură clară, de felul cum un valah își redescoperă străbunii și originile ancestrale, în mediul atât de mediteranian al Andaluziei: Curg în sângele meu drumuri / neștiute mii de drumuri, / ce se pierd în umbra lunii. / Curg în mine vecii lumii. /

Setea lui după vecie devine aproape obsedantă, hotarul dintre dat și nedat, dintre infinit și definit, numai există: Aș vrea s'anin acum vecia / Intr'un cercel de chihlimbar, / Si să'ncovoi, de sus, Tăria / Intr'o scânteie de cleștar. / Tu, vântule, dă-mi amnar / Si-un vârf de fulger în șerpar / S'aprind luceferi în fereastră / Si-Andaluzia, într'o glastră.

Asistăm la adevărate trăiri de beție spirituală: -Brățări de stele- / Pe gânduri grele / De amintiri. / Cine m'așteaptă'n / Ultima treaptă'n / Desmărginiri? / sau în Este târziu: Si gândul din adânc / -în murmurul luminii cea din fire- / Pe harfe de tăceri / Desghiocat, să mi-l ascult / în poale de nemărginire. /

In poemul Invierea asemenea lui Ion Pillat și N. Crainic cei ce autohtonizau scenele biblice pe valea Ialomiței, poetul nostru repetă marea scenă a Omenirii, ca'ntr'o predelă de Mantegna, în cadrul local andaluz: Iată stelele, luna, cununa, / Pe cer strălucind. / Iată măslinii mustind / Jur-împrejur / Undelemnuri dospite / în har. / Bucurați-vă, dar ! / Si pregătiți chimvalele, troparele / Binevestind învierea, Iubirea / Aceluia Carele. . . . / Si s'a făcut ziuă deplină. / Si din Mormânt au crescut / Vecii și nemărginiri de Lumină.

Impresionant este Citind "Su Vida" de Santa Teresa de Jesus, "miroase pentru suflet și safire", "profil de lacrimă și rugăciuni" încheind cu o imagine demnă de un tablou de Zurbaran: Si ninsă cu cenușă de lumini, / începe umbra să-i miroase-a crini. /

Deși încă ar fi multe de adăugat și din cele relatate mai sus se poate cu ușurință deduce cât de gândiristă este reprezentarea poetului Al. Gregorian, de altfel nu întâmplător noile stanțe sunt dedicate maestrului său Nichifor Crainic.

Cum arată printre alții Bazil Munteanu și noi după el, N. Crainic ca preot ortodox, preconiza o reînnoire a religiei sale, ceea ce s'a cristalizat printre altele în noțiunea de neobizantinism. Cunoscându-se catolicismul convins al poetului Gregorian, recunoașterea sa ca elev al lui N. Crainic primește semnificații cu totul deosebite, adică vine să ne confirme că între ortodoxismul unuia și catolicismul celuilalt există puternice verigi de legătură, gândirismul militând pentru o spiritualitate nouă, un neobizantinism plecat dela mozaicurile din San Paolo fuori le Mura din Roma alături de cele dela Sfânta Sofia din Bizanț, deci corespunde în fond unui protocreștinism existent înainte de marea schismă a religiei. Unirea respectivă peste timp, între Nichifor Crainic și Al. Gregorian, două alese spirite, este un exemplu și pentru noi, să înțelegem că astăzi când în papă s'a tras cu gloanțe și este în amenințare continuă, a fi ortodox nu înseamnă neapărat a-i refuza recunoașterea de șef al bisericii creștine și că orice dezbinare confesională face mai puternici pe dușmanii omenirii de astăzi. Așa trebue interpretată și convertirea lui Aron Cotruș la catolicism, faptă de care am vorbit altădată.

Al. Gregorian își mai dedică versurile și tuturor celor dela Gândirea și Sfarmă Piatră uciși de un regim barbar la marginea civilizației europene, alăturându-se pe această cale de cei ce nu vor uita acest lucru și deci nu vor ceda niciodată.

Din acest impuls patriotic naște Povestea unor cuvinte scrisă în amintirea lui Aron Cotruș, pledoarie pentru Nu-ul latinesc și contra slavonului Da, rosturile fiind pline de înțelesuri pentru cei ce vor să și le însușească.

In România vorbită Românilor din exil este de fapt un imn adus neamului său: Spiță de daci cu junghiul în șerpare, / Țară de rumâni pietroși, de cremene, / Cu cetini și izvoare / De răcoare, / Gemene, / Alt rai nu e să-ți semene. /

Cât și tot atât țării sale carpatodunărene: Românie-stemă de vifor, altar, / Ierusalim al sufletului meu, / Prag de cer, flamură de foc, / Si azi și mâine mereu, / Tie hotar de lumi fără noroc, / Iți închin iar și iar și-ți las / Dorul amar, ruga, cântu-mi de jar / Cu fiece zbor și fiece pas. / Românie-pisc alb, iconostas, / Ca nici când, te simt vie-și-aproape ! /

Sinceritatea sentimentului și curățenia sa, amintește pe eminesciana Ce-ți doresc eu ție dulce Românie, filtrată prin tonurile înmiresmate ale lui Mai am un singur dor: Când o să vâslesc în lumină, pe ape, / Sihastre, albastre, / Să-mi pui pădurile tale sub pleoape, / Să le răsfrâng undeva'n curcubeu, / Umbrar la coverga Lui Dumnezeu. / Si târziu, barem în somn pe sub lună, / Să le mai aud foșnirea, doinirea / In "limba" română. . . /

Al. Gregorian este nu numai un mare român dar un tot așa de mare poet, unul din cei mai autentici ai generației sale, literatura română care refuză să-i acorde un loc de onoare printre creatorii ei de elită, rămâne ciuntită, nu corespunde realității. Ca și în cazul lui Aron Cotruș ciclul de poeme tradus în limba spaniolă ne duce la trista concluzie că în curând va fi revendicat de fratele popor spaniol ca un poet de al lui în timp ce propriul său neam îl trece sub tăcere.

In fond Al. Gregorian marele poet aparține unei Românii libere de mâine fără oprelişti ori zăbrele.

Ajungând la sfârșitul exegezei noastre regretăm sincer că nu ne-am putut ocupa mai îndeaproape de poezia de față, fiecare vers ca cel din Cântarea Cântărilor meritând un comentar al lui aparte, atât este umplut de miez și frumusețe.

Oprindu-mă însă aici, mai trebue să relev un lucru. Marii noștri poeți contemporani, ca Tudor Arghezi, Bacovia, L. Blaga și-au încheiat edițiile definitive mult înainte de vârsta de șaptezeci de ani și chiar dacă au mai scris - e vorba de primii doi - după această etate nu au mai putut să se autodepășească. Există o singură excepție de continuă ascensiune la vârsta târziei maturități, la peste șaptezeci de ani reușește să se întreacă pe sine însuși, îmbogățind cultura noastră cu neprețuite capodopere. Mă refer la medicul poet Vasile Voiculescu, gândirist și religios în acelaşi timp.

Astăzi suntem fericiți să-i putem alătura pe Al. Gregorian, cei doi fiind ca în legenda Dioscurilor, frați gemeni transformați într'o constelație a nemuririi pe cerul spiritualității românești.

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

MARIN I. MIHALACHE

HOMO LITURGICUS

Poems

CLEVELAND
1981

R. M. Rilke are un poem în care compară vecinătatea omului cu Dumnezeu cu un perete îngust de despărțire pe care "un strigăt doar al unuia din noi, / și el s'ar prăbuși fără de zgomot, mut. / Din ale Tale chipuri e făcut."

Aceste "chipuri" la toate popoarele, din cele mai vechi timpuri. Ele sunt o exprimare firească a realității sacrului, universalitatea fiind consemnată și de Plutarch, care după o înșiruire de lipsuri care le-a văzut, adaugă că nu a găsit nici un neam care să nu aibă religie .

Binele, Frumosul, Adevărul, Iubirea fac parte din "chipul și asemănarea lui Dumnezeu" în om. "Chipurile" la care se referă Rilke sunt exprimări ale "Chipului". Triburile cele mai îndepărtate de civilizație nu sunt străine nici de religios și nici de artă, care este exprimarea lui. Desenele din peșteri, cum sunt cele din Altamira (Spania), ori din Lascaux (Dordogne, Franța) datând din paleolitic demonstrează cele spuse mai sus.

S'a vorbit de homo faber, homo ludens, homo sapiens, se vorbește de omul nou al filosofiei materialiste un fel de homo roboticus, fără de omenie, fără de suflet, fără de Dumnezeu. Dincolo de toți acești "homo", dincolo de toate "chipurile", auzim pe Pilat strigând istoriei: "Ecce Homo" - "Iată Omul". Era și om și Dumnezeu. Era Creatorul. Era Mântuitorul lumii. Era cel care a devenit vecin omului și a "strigat" cum zice Rilke și peretele de "chipuri" și căutări s'a prăbușit. El a strigat pe cruce: "Săvârșitu-s'a !" Cei care cunosc dialectul aramaic știu că această expresie era rostită când regele se întorcea din război învingător. Era o exclamație de victorie. "A săvârși" nu este o învingere, ci cum arată Noica, a duce ceva la bun sfârșit. Acesta era "strigătul" pe care Rilke îl aștepta, ca să dărâme gardul de vecinătate cu Dumnezeu, și în loc de "chipuri" să vedem "față către față".

În acest "Ecce Homo" vedem rezumat și pe homo semnificans de care vorbește Mircea Eliade.

"HOMO LITURGICUS" de Marin I. Mihalache, e un florilegiu de poezii scrise în limba engleză și publicate în Cleveland în 1981. "Câteodată e atâta liniște / în jurul meu că pot s'aud / pașii lui Dumnezeu prin lume" (The footsteps of God, pg. 9) sunt versuri care ar putea defini meditațiile lirice ale lui Mihalache. Imaginea nu are nimic comun cu a lui Blaga care auzea în liniște cum razele de lună se ciocnesc de geam, luată ca originalitate. La Blaga e vorba de morții: "cari au murit fără de vreme, / cu sânge tânăr încă-n vine" și vin să trăiască în noi viața netrăită, poemul încheindu-se cu întrebarea poetului: "O , cine știe - suflete-n ce piept îți vei cânta / și tu odată peste veacuri / pe coarde dulci de liniște, /pe harfă de-ntuneric - dorul sugrumat / și frânta bucurie de viață? Cine știe? Cine știe?" Ideea filosofică a lui Blaga redă atât de frumos o teorie străină ortodoxiei, cea a metempsihozei, care nu are nimic comun, mai mult chiar e o contrazicere cu ideea din "Spațiul mioritic". Păstorul din "Miorița" cum subliniam în alte articole din "Cuvântul Românesc" este simbolul Păstorului din Galileea, care vorbind despre oribilul morții folosea parabole în care era vorba de nuntă, exact ca în giuvaerul folcloric românesc.

În acest sens "liniștea" lui Mihalache care aude pașii lui Dumnezeu prin lume se deosebește de a lui Blaga care este hindusă, dar se apropie de ceea ce Blaga teoretiza în "Spațiul mioritic".

M'am oprit la Blaga pentru că Mihalache îl cunoaște. Blaga vorbește de o transparență a pământului într'un fel, poetic și frumos. Mihalache vede această transparență în noaptea Învierii. Hristos se face "începătură celor adormiți". E prima fructă pe ramul omenirii, care hrănită de pământ a oferit oamenilor nemurirea. Poetul Vasile Versavia comenta acest "rod": "Sevele-n rod s'au preschimbat cu-ncetul, / e mai puțin pământ în univers . . ." Acest "mai puțin pământ în univers" face pământul străveziu în viziunea lui Mihalache ca o posibilitate de communio sanctorum văzând străbunii "adormiți întru Domnul" în simbolul Domnului - Copacul Vieții - ca "mii de lumânări aprinse în noaptea de Paște" acolo dedesubt unde dorm în pământ. (The night of Easter)

Prefața volumului e semnată de un scriitor american, care m'a șocat când l'am descoperit pe raftul unei biblioteci dela Seabury Western Theological Seminary unde adunam material pentru teza de doctorat. Numele lui e Alexandru Schmemann, acum profesor lui Mihalache. Feuerbach, care nu era creștin zicea că "omul este ce mănâncă". Schmemann, ca profesor de teologie la Seminarul "Sf. Vladimir" din New York nu îl contrazicea în cartea lui, dimpotrivă pornea dela ideea lui. E adevărat că omul mănâncă vegetale și carne de animal, dar creștinul pe lângă acestea, mănâncă și bea Trupul și Sângele lui Dumnezeu din potir. Concluzia putea fi trasă că omul nu e nici ridiche și nici găină, că mănâncă legume și carne de animal, dar mănâncă și Trupul lui Dumnezeu ce se oferă ca hrană omului, deci omul se îndumnezeiește.

"O, lotca vieții mele ce bătrână ești ! Si aș vrea să te ajut / Pentru că ești singură / Iar făr'de mine ce săracă ești! / O, Lotca vieții mele, aș vrea să te ajut / Că eu, cel însumi, însingurat voi fi. / Mă văd cum e amoeba: / Eu trupul mi'l mânânc în fiecare clipă / Si-o fac ca să trăiesc" (Against myself, pg. 98)

Acest "a trăi" e mai mult decât faptul de a fi în viață, e un fel de kairos comparat cu chronos, analogia ducându-ne cu gândul la bobul de grâu care murind "trăiește".

Deși scrise în limba engleză poeziile tălmăcesc autentice simțiri românești cadrul liric al multor poezii aducându-ne aminte de brazii din Carpați și acatiste, de cerdace albe de arhondaric și raze de lună ningând din clopotele sufletului creștin.

CRONICAR

VIVAT ACADEMIA!

"Societatea Academică Română" din Germania a împlinit un sfert de veac. Cei 25 de ani de activitate cu adevărat academică ne oferă un fericit prilej ca să felicităm din toată inima pe ctitori și colaboratori, în special pe Dr. Constantin Sporea.

După cum sublinia o emisiune de televiziune din Canada, în luna Decembrie, 1981, despre activitatea editorială a "Societății Academice Române", numai dacă ne-am opri asupra cifrelor ne dăm seama că avem de a face cu o instituție cu o fructuoasă activitate. Au apărut 52 de cărți însumând un număr de 12.000 de pagini.

Spre a exemplifica, dăm mai jos numele publicațiilor apărute, locul, anul și numărul de pagini:

I. ACTA HISTORICA

I.	Roma	1959	. . .368
II.	Munchen	1962	. . .341
III.	Munchen	1964	. . .438
IV.	Munchen	1965	. . .208
V.	Munchen	1966	. . .210
VI.	Munchen	1966	. . .219
VII.	Munchen	1967	. . .280
VIII	Roma	1968	. . .460
IX.	Munchen	1968	. . .360
X.	Munchen	1972	. . .206
XI.	München	1974	. . .270

II. ACTA PHILOSOPHICA ET THEOLOGICA

I.	Roma	1958	. . .149
II.	Roma	1964	. . .565
III.	Munchen	1968	. . .362

III. ACTA PHILOLOGICA

I.	Roma	1958	. . .277
II.	Roma	1959	. . .280
III.	Roma	1964	. . .442
IV.	Gembloux	1966	. .720
V.	Roma	1966	. . .333
VI.	Roma	1976	. . .191

IV. ACTA SCIENTLARUM SOCIALIUM

I.	Roma	1959	. . .230
II.	Munchen	1965	. . .242
III	Munchen	1971	. . .171
IV,	Munchen	1971	. . .360
V.	Munchen	1972	. . .152

V. WERKE UND VERFASSER

I.	München	1969.	. . .56

VI. REVISTA SCRIITORILOR ROMANI

1.	München	1962.	. .157
2.	München	1963.	. .191
3.	München	1964.	. .251
4.	München	1965.	. .214
5.	München	1966.	. .198
6.	München	1967.	. .206
7.	München	1968.	. .274
8.	München	1969.	. .228
9.	München	1970.	. .172
10.	München	1971	. . .168
11.	München	1972	. . .172
12.	München	1973	. . .206
13.	München	1975	. . .196
14.	München	1977	. . .152
15.	München	1978	. . .192
16.	München	1979	. . .192
17.	München	1980	. . .240
18.	München	1981	. . .250

VII. COLLANDA DI STUDI E SAGGI

I.	Roma	1959	. . .125
II.	Roma	1962	. . .151
III.	Roma	1965	. . .145
IV.	Roma	1969	. . .166
V.	Roma	1971	. . .94
VI.	Roma	1973	. . .355

VIII. VERSCHIEDENES

1) Roman Horia: Cenușa visărilor noastre.
Roma 1969 68

2) Enescu Radu: Leagănul gândirii
Roma 1971 150

Dar nu numai cifrele vorbesc, ci în primul rând seriozitatea și respectul pentru cuvântul tipărit. "Societatea Academică Română" a devenit o vatră de cultură românească chemând în jurul ei și adunând în decursul anilor în paginile revistelor editate cele mai recunoscute condeie românești, nu numai de români, ci premiate și de străini.

Studiile de specialitate istorică, filosofică, teologică, filologică, etc. fiind publicate în diferite limbi de circulație mondială de profesori, cercetători științifici, doctori și avocați, scriitori și poeți, teologi și filologi de origine română sau străini, au fost o revelație pentru cei care nu cunosc românește de pe meridianele și paralelele lumii, descoperind cultura și spiritualitatea românească prin munca neobosită a "Societății Academice Române" din Germania și secțiile ei din alte țări.

Un alt merit e și acela că mâine când se va scrie adevărata istorie a culturii românești, academicienii de tipul Beniuc fiind înlăturați ca trădători și impostori în cultură, se va pune marea întrebare: în cele patru decade de dominație muscălească spiritualitatea românească a fost distrusă ca geniu creator de colhozurile științifice ale nomazilor asiatici ce ne-au furat țara? Nu. Categoric nu ! Spiritualitatea românească nu poate fi ucisă. Dovadă: In țară cea mai bună literatură dela Eminescu încoace e cea scrisă în închisorile României, sau din ograda închisorii care a devenit Tara. Dar Tara nu e numai geografic, ci și oamenii Tării. Cum pe drept sublinia Horia Stamatu nu există scriitor-exil, ci scriitor-român. Exilul e temporar, neamul românesc e milenar. Scriitorul rămâne român oriunde s'ar afla, Bălcescu nu e italian deși a murit în exil la Palermo, Hristos nu e egiptean deși a fugit în Exil la piramide.

Bălcescu s'a întors acasă și ne vom întoarce și noi. Ceea ce la oameni pare mia de ani, la Dumnezeu e o clipă. Si noi credem în Dumnezeu. Ce vor face noii istorici? Cu ce vor umple golul pe lângă literatura și psalmii de suferință ai neamului scriși când Tara a fost o Inchisoare? Vor merge la Institutul din Freiburg și vor cerceta biblioteca. Acolo vor găsi "Revista Scriitorilor Români" patronată de "Societatea Academică Română", revista "Cuvântul Românesc", director George Bălașu, "Vatra" lui Vălimăreanu, "Drum" -ul lui Halmaghi, "Apoziția" și cărțile editate, "Limite" de Ierunca și Petra, "Carpații" lui Popescu și Govora, "Acțiunea Românească" a lui Cârjă, "Stindardul" lui Emilian, "Tara și Exilul" lui Costea, "Casa Română și Capela" a lui Smultea și Novac și alte reviste românești.

Pe lângă activitatea editorială, "Societatea Academică Română" trebue neapărat să menționăm manifestările românești și lista lungă cu congresele Societății, care au avut loc de-a lungul anilor.

La acest sfert de veac urarea noastră e spre rotundul de veac; ridicăm paharul slovei cu vinul tinereței noastre studențești și toastând cântăm: "Vivat Academia. . ."

CRONICAR

NOTĂ

Revista Scriitorii Români ne roagă să precizăm o regretabilă eroare apărută în Nr.18,1981. Primele două poezii dela pag.5-7 sunt scrise de Grigori Sturdza, al cărui nume a fost omis. Poeziile lui Alexandru Gregorian încep dela pag.7.

CARTEA ROMÂNEASCĂ ÎN EXIL

- trei decenii, zeci de edituri, sute de titluri -

1979 ISTORIA TRĂITĂ: BASIL MUNTEANU, "CORESPONDENȚE" (ed. ETHOS, Paris)

Horia STAMATU

In 1922, an în care Nae Ionescu își începea cursurile la Universitatea din Bucuresti, se anunța în "duhul marilor rupturi" o nouă generație istorică, și începea un nou curent cultural opus progresismului si desfăcut de pozitivismul înaintașilor imediați. Chiar în acel an, Basil MUNTEANU (1897-1972) pleca la Paris, la "raiul culturii". Ceea ce apărea nou atunci, cu mentalitatea unei noi generații, se vede chiar din prima pagină a cărții, într'o scrisoare a lui Vasile Băncilă. In câteva rânduri se afirmă acolo caracterele distinctive ale unei generații de care mai apoi au vrut să-și bată joc niște predispuși la "tovărășism", atribuindu-i ceva injurios în intenția lor, și anume așa numitul "trăirism".

Impotriva prejudecăților acumulate prin educația curentă, Băncilă vorbește deschis despre sinceritatea simțirii, despre autenticitatea manifestării în existență și despre atașamentul pentru "pământul strămoșesc": "Poți să nu fii deloc patriot și cu toate acestea să te doară ruperea de țara ta. Nu e numaidecât naționalism ci un fel de placentarism geografic. Mai puternic în forma patriarhală a iubirii de țară căreia îi clădea aproape tot fondul, mult mai slab în forma modernă a coeziunii etnice, deși încă puternic, el e la baza creațiunii poetice în genurile literare respective" (București, 22.XI.1922). Credem că nu se putea anticipa mai izbitor fenomenul unei "celeilalte" literaturi românesti din exilul început de unii încă din 1941, de alții, succesiv, de prin 1947.

In acest volum sunt adunate câteva sute de scrisori, primite de Basil MUNTEANU, dela prieteni din generația lui, sau dela profesori și prieteni mai bătrâni. Astfel găsim și documentele cele mai grăitoare ale relațiilor dintre generații.

De pildă, la 8 Aprilie 1925, cea mai prestigioasă personalitate a Universității românești, îi scria lui Basil MUNTEANU, care vroia să-și dea doctoratul în literatura franceză în Franța, cum era și normal: "scumpe Domnule Munteanu, D. Drouhet îmi dă o veste pe care n'am așteptat-o, între altele pentrucă aveai datoria de a fi sincer față de mine: aceia că ai intenția de a rămâne și după eșirea din Scoală, la Paris și de a cerși un doctorat acolo.

Intrucât am putere asupra d-tale, prin binele pe care ți l-am făcut, ți-o interzic formal (. . .). Nu poți rămâne la Paris mai departe și doctoratul îl vei face aici". La urmă vine și amenințarea că dacă nu se va supune, Basil Munteanu va trebui să restitue Scoalei Românești dela Paris, cheltuelile făcute cu el. Zadarnic explică Basil Munteanu de ce e firesc să dea un doctorat de literatură franceză în Franța, gigantul rămâne neiertător: "Domnule Munteanu, trebue să mă silesc a trece peste stilul inadmisibil al scrisorii d-tale pentru a-ți răspunde că hotărîrea mea e nesguduită. Nicio frază de scuze și nicio argutie de raționament nu o poate schimba" (N. Iorga, 28 Aprilie 1925). Probabil de când lumea, puterea e putere.

Din generația marcată de Iorga au mai fost în corespondență cu Basil MUNTEANU Rădulescu-Motru, care susținea cu tânarul dela Paris un frumos dialog filosofic prin scris, bizantinologul D. Russo, om de-o boerească politețe, T. G. Kirileanu, editorul erudit al lui Creangă, Nichifor Crainic și alții. Dintr'o scrisoare a lui G. Nandriș aflăm de generozitatea lui Crainic față de tineri. Din atâtea scrisori ale celor mai în vârstă se vede gradul de considerație pe care îl aveau aceștia față de tânărul doctorand Basil Munteanu. Charles Drouhet, fostul lui profesor de literatură franceză dela București, îi scria la 23. XII.1929: "Mi-a făcut o mare plăcere primirea celor două numere din REVUE BLEUE cu analiza așa de pătrunzătoare pe care ai făcut-o despre Vasile ALECSANDRI al meu. Sânt încântat de serviciul netăgăduit ce mi l-ai adus informând publicul francez despre rezultatul unor cercetări de istorie literară, pe care le-am urmărit cu stăruință de aproape cincisprezece ani și care erau de natură să-l intereseze". Despre ISTORIA LITERATURII ROMANE, apărută în limba franceză la Paris în 1938, și tradusă ulterior în Italia și Germania, G. Nandriș îi scrie la 3 Decembrie 1938: "Ce să-ți preamăresc mai mult, forma încântătoare ca o zi frumoasă de toamnă, densă în rod, concentrând în fiecare cuvânt o judecată dreaptă cu reflexe îndreptate în toate direcțiile, sau fondul cinstit, cald, care transformă într'un tot organic un material nisipos adesea, care-ți fuge printre degete? Mulți vor cunoaște literatura română contemporană prin cartea ta, și cred chiar că mulți autori se vor minuna când își vor descoperi siluetele în lumea amintită de tine".

"Corespondența" este un gen al scrisului foarte fragil și aproximativ sub aspectul literar, foarte nesigur din punctul de vedere al istoricului, dar în același timp și foarte prețios prin spontaneitatea lui, oricum redusă la moment. Bine înteles se exclud dela spontaneitate scrisorile politice ale oamenilor politici, cum a fost cazul lui Pliniu cel Tânăr, care îi scria chiar Impăratului Traian, și era așa de mândru încât și-a editat el însuși scrisorile într'un volum ce ne delectează și azi, evident oferit ca tipăritură banală, nu scris de mâna scribului pe foi de papirus.

Scrisorile primite de Basil MUNTEANU conțin reflectări din toate zonele românești ale epocei și alcătuesc astfel un adevărat tezaur de memorie nefalsificată. Memoria unei părți dintr'o excepțională generație a gândirii, a scrisului, a faptei, și care a trecut prin tragedie în timp de pace, a fost apoi sacrificată în holocaustul războiului, și după aceea supusă unui martiriu care culminează cu al celui mai strălucit cărturar al ei, Mircea Vulcănescu. De altfel el a fost acela care a prezentat în cele mai bune cercuri bucureștene, cu deosebită căldură, cu entuziasm, în 1938, abia apărută la Paris, "Istoria literaturii românești".

Strângând aceste scrisori într'un volum, editura ETHOS a făcut un neprețuit serviciu istoriei contemporane românești. •

1980 MIRCEA ELIADE: NOUĂSPREZECE TRANDAFIRI

ed. Ioan Cușa (ETHOS)

Remus PINTEA

"Arta dramatică redevine ce-a fost la început: o artă magică !" exclamă unul din personajele acestei nuvele care, ca mai aproape toate ultimele producții literare semnate de Mircea Eliade, ar putea purta subtitlul "roman ideologic" dacă acest termen, "ideologic" n'ar fi compromis de o anume literatură, de o anume critică. Literatura din ultimii ani a celui căruia îi datorăm "Tratatul de istorie a religiilor" este nu numai "ideologică" (adică o literatura de idei) dar și una INITIATICA. In "Nouăsprezece trandafiri" accentul cade, cu bună știință, nu atât pe ceea ce ar trebui să constituie materia și uneltele unui roman - personaje, atmosferă, anecdotică - ci pe cel de-al "doilea plan al realității", cum l-am putea numi: încercarea eroului principal, romancierul celebru A.D. Pandele, ajutat de doi tineri, Niculina și Serdaru, de a pătrunde într'un "alt timp" decât cel al realității fizico-politice.

Ne aflăm în România comunistă a anilor 60. A.D. Pandele primește, în casa lui și în prezența colaboratorului său cel mai apropiat, Eusebiu (de fapt, naratorul) vizita insolită a doi tineri: ambii actori. Băiatul, Serdaru, declară că este fiul nelegitim al scriitorului. In fond, demersul tinerilor e altul: ei vor să-l atragă pe renumitul scriitor într'o trupă de teatru (a paraliticului Ieronim) care-și propune să revigoreze arta teatrului (aflată în declin), s'o reașeze pe bazele inițiale, primitive, vitale. Arta teatrului e văzută de cei doi tineri (ca și de întreaga trupă a lui Ieronim și până la urmă de A.D. Pandele însuși care se lasă convins și pleacă cu ei în Transilvania, lângă Sibiu, unde vor turna un film) mai puțin ca un SPECTACOL - sau ca un spectacol doar ca să salveze aparențele, să ascundă adevăratul fond al lucrurilor - cât mai ales ca O TEHNICA DE EVADARE din realitatea fizică dar și socială. In acest sens, cartea e inițiatică. Arta ar fi deci nu MIMESIS, nu o oglindă a naturii umane ci o TEHNICA aptă de a ajuta oamenii să supraviețuiască crizei actuale și, mai ales, pericolului distrugerii termo-nucleare. ARTA (arta grupului Ieronim) e aptă, prin aplicarea unor tehnici primitive (tehnica înnotului, etc.) să formeze indivizi de un tip special ce vor supraviețui oricărui cataclism, păstrând astfel valorile umanității.

Ca în orice carte a lui Mircea Eliade, intriga și ideația ei nu pot fi (și nici nu trebue !) prea clar explicitate. Astfel se instalează misterul care are o natură dublă: cel aproape "polițist" al acțiunii și celălalt, care ține de o a "treia dimensiune", de ieșire în supranatural. Acest amestec rafinat de real și suprareal, acest fals real social (deși extrem de veridic, aproape naturalist) constitue și capcana mereu deschisă a unei posibilități suprareale, a unei dubluri magice a realității. Cuvântul MAGIC apare adeseori în carte, dar, ceea ce face originalitatea acestei cărți (ca și a literaturii lui Mircea Eliade) este că magia rămâne pusă în slujba libertății. A unei LIBERTATI ABSOLUTE, singura libertate posibilă. ". . . acest fel de a practica arta dramatică - spune un personaj - este singurul mijloc de a dobândi libertatea absolută".

"Noi suntem condamnați la libertatea absolută" este una din ultimele fraze ale cărții. Epitetul absolut poate fi, aici, interpretat ca o evadare din toate normele de valorizare umane. Sau și altceva, încă ? ! Nu știm exact, cartea e deschisă, ca și inițierea ce se oprește înainte de sfârșit. Stie oare autorul mai mult decât lectorul aflat la ultima pagină? ! Iată o întrebare legitimă și care întoarce din nou interesul la intriga polițistă, la accentul pus pe ancheta polițist-politică a cărții. Iată câteva din numeroasele fațete ale acestei cărți, ale autorului, stăpânind literatură, știința și magia. Să fie aceasta o nouă literatură, și deci o nouă tehnică ? ! Mircea Eliade are curajul de a pătrunde în spațiul nimănui, - la drept vorbind dincolo de literatură, știință și magie. In acest sens, cred eu, el se comportă ca un poet: trăește în real, încercând în același timp să se desprindă de real. Dar nu printr'o desprindere totală. Printr'o levitație care, ca și cea a lui Simon Magul (citat în carte), e incompletă. Insă nu finalul ne interesează aici ci problematica și, mai ales, perspectiva sub care e văzută lumea. Ceva, din carte, ne amintește de acea "fisură de timp" din MASINA TIMPULUI a lui H. G. Wells. In cartea lui Mircea Eliade, arta, înțeleasă ca tehnică, ne ajută (singura) de a ieși din timp (timpul fizic, social) și, în același timp, ne educă.

- "Acesta e scopul tuturor artelor" se spune în carte, "să reveleze dimensiunea universală, adică semnificația spirituală a oricărui obiect, sau gest, sau întâmplări. . ."

Iată deci o ARS POETICA care generalizează, absolutizează arta, ducând-o, am zice, la un fel de SIMBOLISM MAGIC. •

HYPERION

Centrul de promovare al cărţii româneşti

LUPTA CELOR MULŢI DELA PITEŞTI

Pe lângă Turcanu au fost în închisoarea dela Piteşti prin 1950 şi alţi monştri congenitali sau predestinaţi robotizării. Câţiva au încercat mai târziu, la Canal sau aiurea, să-şi reia sângeroasele prerogative cu un zeľ care le atesta inalterabila vocaţie. Insă trebue să ne înclinăm în faţa multor sute de supliciaţi dintre cei aproape o mie câţi au trecut prin camera 4 Spital. Fiindcă au luptat luni de zile cu trupurile zdrobite, trebuind să învingă, una câte una, milioane de clipe de groază. Fiindcă au cunoscut atemporale eternităţi de suferinţă. Dar îndeosebi fiindcă înaintea prăbuşirii psiho-fizice au rezistat atât de îndelung tentaţiei de a-şi trăda prin câteva vorbe conştiinţa (numai prin câteva vorbe !) preferând adesea, sleiţi şi răniţi, repetiţia torturii.

Folosesc citate din DEMASCAREA, mărturia lui G. Dumitrescu apărută în 1978 (Editura Autorului). Demascarea avea loc după chinurile din camera 4 Spital şi chiar după altele, când torţionarul cerea victimei să-şi "scoată putregaiul", adică să-şi mărturisească public toate crimele comise prin faptă sau gând împotriva clasei muncitoare. Dacă era "demascat", altfel spus socotit nesincer, tortura reîncepea. Iată un exemplu:

"Pop Aurel face sforţări penibile să placă, se pune mereu într'o lumină cât mai proastă. Ca să apară mai convingător, se serveşte, din când în când de exemple din timpul revoluţiei franceze în care au fost terorizaţi oameni nevinovaţi. Robespierre n'a avut niciodată un admirator de talia lui Pop Aurel ! Continuă aşa până la prânz".

După masă, torţionarul, Levinski, provoacă discuţia. "De vis-à vis de mine o voce aspră îmi dă un fior - îl demasc pe Pop Aurel". Cel ce demască are de ce. Fireşte, Pop Aurel nu şi-a ascuns "sita perfidiei" după cum recunoaşte demascatorul. . . "Nu înţeleg însă, de ce încearcă şi de data asta - aşa cum a făcut şi în demascarea ce şi-a expus-o acum câteva săptămâni, într'o altă cameră, să ne înşele şi pe noi, aici. Nu ştiu dacă aţi observat, cu câtă abilitate a ocolit să vorbească de oamenii de azi, cu care a fost în contact sau pe care i-a urmat. El ne-a purtat în urmă cu două mii de ani ! L-aţi auzit spunând o singură vorbă de Iuliu Maniu, de exemplu? Nu. De ce a evitat? Nu e decât o singură explicaţie: Pop Aurel consideră că demascările interioare vor fi de scurtă durată, că într'o zi, mai apropiată sau mai îndepărtată, vor înceta. Cum vede el că vor înceta, nu ştiu. Probabil că-i aşteaptă pe americani. Si ca să iasă cu faţa curată, ceea ce trebuia să fie imputat politicienilor noştri şi-a imputat-o lui însuşi, ca şi cum el ar fi fost preşedintele Partidului Naţional-Tărănesc, nu Iuliu Maniu. Probabil că şi-a zis: aici nu trebue să pătez onoarea nici unui politician român."

Rechizitoriul e concludent. Pop Aurel e dezbrăcat, lăsat numai în chiloţi. E întins pe prici, pe burtă, prosopul - acest instrument al năbuşirii durerii - bine strâns la ceafă. Levinski scoate de sub prici două bâte . . . care vor folosi "mult, atât de mult până sângele a ţâşnit prin pielea ruptă".

Supliciul fusese precedat de intervenţia dantescă a unuia dintre cei mai încercaţi: "Din capul priciului sare, aşa beteag cum e, Pătrăşcanu. Aproape ţipând." Strigătul lui Pătrăşcanu e înţeles de G. Dumitrescu în felul următor: "nu vedeţi că aici ni se cere pur şi simplu să batjocorim tot ce-a fost anticomunist în România? Trebue s'o facem. Altfel trebue să murim."

Nu revela nimica Pătrăşcanu lui Aurel Pop care fiind la a doua demascare ştia desigur că vorbe de felul "Maniu a fost un bandit" i-ar fi evitat supliciul. Nici legionarului Morărescu sălbatic bătut în ajun fiindcă-şi interzisese simple divagaţii pe tema "Corneliu Codreanu a fost un naiv crezându-şi nevasta însărcinată de Duhul Sfânt", adică divagaţii a căror grotescă irealitate rămâne străină de calomnie.

Nebunie să nu strigi cu nebunii?

Până când a devenit patologică, până la limitele intuite de G. Dumitrescu, cele din vara anului 1950 ("Vei ajunge în situaţia să fii propriul tău duşman, să ceri tu însuţi să fii bătut aşa cum a făcut-o Lupaşcu"), până când cele descrise de Kafka în Colonia Penitenciară aveau să fie frecvent înfăptuite, nebunia celor mulţi dela Piteşti n'a fost alta de cât a martirilor.

L. M. ARCADE

STROFE DIN ÎNCHISORI

Zeci de mii de deţinuţi au cântat sau îngânat îndeosebi la Canal: Lumina vieţii sfinte vine / Din temniţi lagăre şi mine /. Si câţi n'au prânzit şi cinat în bezna celulelor reci şi umede cu nimic alta decât şoapta câtorva strofe:

Noapte bună mamă, noapte bună / Suflet scump nepreţuit balsam / Au venit şi stelele să-ţi spună / Că-i târziu şi-ai adormit la geam / Luna s'a ascuns după ulucă / Si-ai rămas iar singură'n pervaz / Du-te mamă, du-te de te culcă / Că'n zadar ai aşteptat şi azi.

In balta unei asemenea celule şi-a întins Mircea VULCANESCU trupul gol ca să-şi poată oferi căldura spinării unui deţinut mai tânăr.

A murit o săptămână mai târziu.

*

Nichifor CRAINIC, greu întemniţat pe atunci, a întrebat în versuri la moartea lui Mircea Vulcănescu: "Unde sunt cei care nu mai sunt " Intrebat-am vântul călătorul / Bidiviu pe care-aleargă norul / Spre albastre margini de pământ / Unde sânt cei care nu mai sânt / . Unde sânt cei care nu mai sânt /. Si vântul şi ciocârlia şi bufniţa i-au răspuns. Ciocârlia: "S'au ascuns / In lumina celui Nepătruns." Bufniţa: "Când va cădea / Marele'ntuneric vei vedea".

Repetiţia "Unde sânt..." revine aşa cum cade a doua lacrămă. Tot lui Nichifor CRAINIC îi datorăm o rugăciune, probabil ultima pe care poetul a transpus-o în versuri câteva zile înaintea morţii. Iată prima şi ultima strofă:

Mă rog şi pentru viii şi pentru morţii mei / Tot una-mi sunt acuma părtaşii şi duşmanii / Cu ei deopotrivă mi-am sfărâmat eu anii / Si dragostea şi vrajba le-am împărţit cu ei.

. . . .

Si adunându-mi viii la mila Ta recurg / Când crugul alb al zilei pământul încunună / Tu dă-le Doamne, dă-le cu toată mâna bună / Târzia'nţelepciune din tristul meu amurg.

Rămas inedit până astăzi, poemul, de o deosebită frumuseţe, are şi semnificaţia unui testament spiritual. Va apare în foarte importanta culegere de poeme din închisori pe care o pregăteşte "Cuvântul Românesc".

*

Tot inedite au rămas poemele lui Sergiu Aurel MANDINESCU afară de AMIN apărut în ediţia Editurii DRUM (Madrid 1970). Dar puţini ştiu că AMIN exprimă cu o extraordinară putere de evocare tragedia dela Piteşti redusă, alegoric, la o singură noapte:

Când, deodată, din mijlocul nostru / Izbucni ca o flacără neagră ura. / Focul ei a topit într'o clipă / Gând, suflet, aripă - / Toate din tot - şi n'a mai rămas decât zgura. / . . .

Atât de cumplite au fost suferinţele, / Atât de năprasnică urgia, / Incât în noaptea aceea unii şi-au pierdut minţile, / Alţii şi-au pierdut veşnicia. /

Greu încercat la Piteşti din 1949 aşa cum o spune patetic printr'o singură strofă (Dintre cei care au trecut pe acolo, numai morţii trăiesc. / Iată, de pildă, eu - umblu, vorbesc, / Asemenea lui, aşijderea ţie, / Dar viaţa mea nu-i, nu-i, prietene, decât o moarte vie.), A. MANDINESCU, eliberat în 1963 şi dispărut câteva luni mai târziu în vârstă de 37 de ani, a izbutit totuşi să-şi ridice suferinţa până la înălţimi de rapsod şi de apărător al neamului scriind într'un alt poem (necunoscut) "Si azi ca ieri", câteva strofe care vor rămâne:

Ca luptătorul, care n'are timp / Să-şi lege rana'n toiul bătăliei, / Noi mai purtăm pe frunte câte-un ghimp / Sau răni de trup din vremile urgiei, / Dar n'am împrumutat vre-un cult nedemn / Si zei străini nu-şi fac aicea vatră; / Bisericile noastre sunt de lemn / In schimb credinţa noastră e de piatră ! /

Cu beznele'nclestat ca în amurg / Se luptă neamul, fulgerând spre moarte, / Pe când - căzuţi sub cupe care curg - / Cezari nebuni benchetuiesc departe. /

Treziţi-vă, cât capetele voastre / Nu'mpodobesc al Asiei oblânc ! / Treziţi-vă! Cu lacrimile noastre / Vă luminăm prăpastia'n adânc. /

Alexandra ROŞU

DE-A LUNGUL ANILOR

printre cărţile apărute

1953	N.A.GHEORGHIU	: Grigore al Sidei
1954	A.D.XENOPOL	: Istoria Românilor din Dacia Traiană (2 Vol.) (traducere din limba franceză de N.S.Govora)
1960	Vasile POSTEUCA	: Cătece din fluer (poeme)
1963	Pamfil SEICARU	: Istoria Partidelor Naţional, Tărănist şi Naţional Tărănist
1972	Ioan I.MIREA	: Calea Pietrelor (poeme)
1973	Grigore GHICA	: Grigri
1976	Stefan MUNTEANU	: Zăpezile Violate (volum de poeme conţinând numeroase desene ale autorului)
1978	G.DUMITRESCU	: Demascarea
1978	Iohan URWICH	: Fără paşaport prin U.R.S.S. (3 Vol.)
1980	Stefan BACIU	: Praful de pe tobă
1980	Alexandru GREGORIAN	: Pete de lumină (poeme)
1981	Remus RADINA	: Testamentul din Morgă

CALEIDOSCOP

". . . Remus RADINA . . ." scrie Eugen Ionescu în prefaţa cărţii "Testamentul din Morgă" ". . . unul dintre eroii sau sfinţii epocii noastre. Un martir voluntar, care nu renunţă nici la credinţa sa nici la ceea ce îi dictează conştiinţa. . ." Si Eugen Ionescu încheie: "De fiecare dată când mă găsesc în faţa unui astfel de document mă întreb cu îndoială şi îngrijorare: eu însumi, într'o situaţie asemănătoare aş rezista? Mă închin înaintea curajului lui Remus RADINA şi-l invidiez de a fi îndrăznit totul." (ION DUMITRU VERLAG, München 1981)

Amintim frumoasa recenzie pe care o face Ovidiu VUIA cărţii lui Remus RADINA în numărul din Iunie trecut al Cuvântului Românesc.

Pe ziua de 4 Martie 1954 într'a şaisprezecea zi de grevă a foamei (nici prima nici ultima pe care a cutezat-o) Remus RADINA cere printre altele: regim alimentar special pentru distrofici; asistenţă medicală; cruci pe mormintele deţinuţilor.

••

O cruce a fost pusă la Bădăcini, lângă mormântul unui deţinut. Dar nimeni nu ştie dacă deţinutul a fost Iuliu MANIU sau altul.

Ne-o va spune pe larg Cicerone IOANITOIU într'o carte care va apare în curând: "Morminte fără cruce".

In aceeaşi carte vom găsi amănunte preţioase (cele mai multe inedite) referitoare la alegerile din 1946.

AJUTĂ-NE, CITITORULE, ÎNAPOINDU-NE FORMULARUL DE MAI JOS TE VOM ŞTI ALĂTURI DE NOI.

MULŢUMIM CELOR CARE NE-AU SCRIS. LE VOM RĂSPUNDE NEÎNTARZIAT.

HYPERION

HYPERION

4 R, DU GEN.H.BERTIER

92.200 NEUILLY S/ SEINE

FRANCE

(1) Doresc să primesc buletinul asociaţiei D-voastră în vederea achiziţiei:

☐ ocazionale periodice ☐

a cărţilor româneşti care m'ar interesa.

(2) Prefer lucrările:

☐ literare istorice ☐ ştiinţifice ☐

(3) Texte româneşti inedite putând interesa pe editori

☐ îmi sunt cunoscute nu-mi sunt cunoscute ☐

NUMELE.. SEMNATURA:

ADRESA..

ACESTE DOUĂ PAGINI, OFERITE GENEROS DE "CUVÂNTUL ROMÂNESC", APAR SUB ÎNGRIJIREA ŞI RESPONSABILITATEA ASOCIAŢIEI "HYPERION"

TRIPTIC LA ÎNVIERE

Eugenia ADAMS-MUREŞEANU

Maria Magdalena

Era în anul de fărădelege când spinii săpaseră șanțuri de sânge și puseseră cunună de răni pe fruntea batjocorită a "Impăratului Iudeilor". Deși era iubit și multe inimi se răstigniseră din iubire odată cu El, murise singur și părăsit pe brațele rușinoase ale unei cruci pentru tâlhari. Mulți dintre cei care-l iubeau fugiseră de teamă și nu mai rămăsese decât cutezanța câtorva martori ai adevărului morții Celui crucificat. Conspirația religioasă a celor ce-l urau prin lege, în frunte cu arhiereul Caiafa, își ajunse acum scopul dorit: " Să moară un om pentru popor era mai de folos decât să piară tot neamul".

In dimineața aceea clară, primăvăratică, roua strălucea ca lacrima pe frunzele tinere de măslini. Trecuseră trei zile de când Maria era în așteptare. Alergase pe urmele lui Iisus, dela Anna la Caiafa, dela Pilat la Irod, apoi iarăși la Pilat, urcând toate treptele durerii, până sus, pe acel loc al părăsirii depe Dealul Căpățânii . . . Auzise ultimele cuvinte ale Celui care-o scosese din robia păcatului: "Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu".

In dimineața aceea clară, primăvăratică, Maria, adâncită în starea ei de continuă veghe interioară, dorea, ca odinioară, să îngenunche în urma pașilor divini, să-i ungă cu mir picioarele și să i le șteargă cu podoaba părului ei. Ea găsise o liniștire a tuturor neliniștilor, care o pregătea pentru a putea fi aptă grației cerești. Dacă ar putea încăodată să-l întâlnească pe Cel adorat, să-l cuprindă cu privirea ei limpezită pentru totdeauna de lacrimile iubirii și ale regăsirii !

In dimineața aceea clară, primăvăratică, pe chipul obosit al Mariei se putea citi o pace fără seamăn, ca o scufundare lentă într'o lumină care împrăștie tot întunericul.

Ajungând la locul dorit, văzu piatra depe gura mormântului, dată la o parte; văzu îngerii în veșmintele albe și strălucitoare ca zăpada; le auzi vocea; și văzu străjerii care rămaseră ca morți.

In dimineața aceea clară, primăvăratică, Maria plângea la gura mormântului gol, cu inima aptă grației cerești: fusese întâia învrednicită în fața tuturor veacurilor să-l vadă pe Domnul și Mântuitorul lumii înviat.

Iosif din Arimateia

Un om sfânt trece prin fața mea și-mi spune: "Doresc să jertfesc pentru Cel scuipat și batjocorit de oprobiul cărturarilor și fariseilor; pentru Cel târît în pretoriu pe treptele Gabattei; pentru Cel rănit care atârnă pe cruce alături de tâlhari".

L-am întrebat: "Cine ești"? Dar cum nu răspundea, l-am privit îndelung, căutând să-l recunosc. . .

"Si iată, un bărbat cu numele Iosif, sfetnic în sinedriu, om bun și drept, de fel din Arimateia, oraș al Iudeilor, care nu se învoise cu hotărîrea și cu fapta lor, și care aștepta împărăția lui Dumnezeu, s'a dus la Pilat și i-a cerut trupul lui Iisus" (Luca 23, 50-52).

Sfântul Marcu îl caracterizează pe "omul din Arimateia" cu și mai mare precizie, spunând despre Iosif că "îndrăznind (audacter), a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus" (15,43).

Prin acest act de îndrăzneală, figura "omului din Arimateia", necunoscută până în clipa aceea, se luminează deodată în plin centru al dramei de pe Calvar și proiectează asupra ei virtuțile sfinte și eroice de care până și unii dintre ucenicii Domnului sunt lipsiți tocmai în ziua pătimirii celei mai crunte, căci singur omul providențial din Arimateia a îndráznit să meargă la procurator ca să ceară trupul celui crucificat.

Pare că Iosif spune simplu: "Domnul meu, doresc să jertfesc, pentru Tine, cel scuipat și batjocorit de oprobiul cărturarilor și fariseilor; pentru Tine, cel târît în pretoriu pe treptele Gabattei; pentru Tine, cel rănit, care atârnă pe cruce alături de tâlhari".

Si astfel, omul din Arimateia trece cu cei câțiva de metri de pânză de in curat prin lumina sfintelor Evanghelii, cu o smerenie plină însă de îndrăzneală, căci jertfa fără smerenie altfel nu și-ar justifica îndrăzneala. Invelește trupul cel mai curat și chinuit din lumea care l-a răsplătit cu moarte; îndeplinește, împreună cu Nicodem, ritualul îmbălsămării; și tot așa, precum apăruse, se retrage în tăcerea zăvorîtă a ofrandei, lăsându-și numele înscris, prin pânza iubirii lui, în cartea celor care au sfânta îndrăzneală în mărturisirea credinței lor în învierea Domnului.

Căci nici cărturarii, și nici fariseii, și nici Pilat, n'ar fi putut avea această sfântă îndrăzneală a omului din Arimateia.

Toma

In seara aceea cutremurătoare, plină de apoteoza Invierii, Iisus pătrunde prin ușile încuiate și spune ucenicilor săi "Pace vouă" !

Cu iubirea pe care o duce până la sfârșit, Iisus se arată din nou după opt zile pentru a pătrunde și prin ușile încuiate ale cugetului . . . Căci este printre ucenicii săi unul care, deși a avut parte de a se convinge de lucrările sale minunate, încă se îndoiește. Firea lui este nehotărîtă, iar mintea lui este obișnuită să cerceteze, să tăgăduiască ceea ce ochii n'au văzut, și să ceară dovezi pentru ceea ce mâinile n'au pipăit.

Iisus vine și-l caută pe Toma cu înăuntrul acela roș de dintele neîncrederii și al îndoielii.

"Adu degetul tău încoace și vezi mâinile mele și adu mâna ta și o pune în coasta mea și nu fii necredincios, ci credincios", îi va spune Iisus.

In clipa pipăirii semnelor lăsate de cuie și suliță, având evidența și văzând minunea, Toma nu l-a iubit mai puțin pe Mântuitorul său, și scoate acel strigăt dogmatic al omului care crede: "Domnul meu și Dumnezeul meu" !

Ce cale lungă prin evidența rănilor, ce adorație pentru acele răni !

De atunci, mii și milioane de mâini se întind prin secole pentru a avea evidența lui Toma, dar câți vor crede și vor scoate strigătul dogmatic al lui? Câți vor mărturisi divinitatea lui Iisus, precum au făcut tâlharul și sutașul, văzând agonia Fiului lui Dumnezeu răstignit pe cruce?

Pentru fiecare din noi Iisus continuă să pătrundă prin ușile încuiate ale cugetului nostru, nu ca un duh, ci în ipostaza de Domn și Dumnezeu al Invierii. Dar ce cale lungă prin evidența rănilor, și ce adorație apoi pentru acele răni !

Râvaș de Paști:

TE CAUT...

. . . în firul de iarbă, în zâmbetul neîntrecut al trandafirului dimineții. Te caut pe coama munților singurateci și în pacea holdelor de pe șesuri, ce se pârguie tainic în faptul înserării. Te caut în blândețea razelor dintâi ale soarelui și în mânia furtunilor descătușate ale primăverii . . . în tăcuta măreție a cerului încununat cu stele . . . în seninul bobului de rouă . . . ca și în spumegarea tulbure a apelor biciuite de galopul vânturilor fără țară. Si din vis mă trezesc, Doamne, cerșind după Tine. Ca un luceafăr, gândul și-aruncă razele până departe în marea vremilor trecute . . . începând cu steaua Magilor din răsărit . . . peregrinând de-a lungul veacurilor. . . cătând mereu în "ieri", ca și în "astăzi", după Tine.

In ciuda tuturor îndoielilor, Tu, pretutindeni și totdeauna . . . ESTI.

Dar mai bine ca oriunde și oricând, Te găsesc în umilință. In acea umilință, care mă învață să cred FIECARE cuvânt al Tău, făcându-mă surd la celelalte glasuri străine. In acea umilință, care umple candela rugăciunii cu evlavie și aprinde lumina iubirii Tale în sufletul năpădit de ceața patimilor și de umbrele reci ale păcatelor mele. Ca dintr'un izvor al minunilor, din adâncurile acestei umilințe, cuvântul Tău prinde glas. Par'că se aude până și foșnetul vestmintelor Tale. Și, cutremurat, mă plec să sărut cuta hainei . . . să-mi vindeci rănile ce le port de o viață de om . . .

****

Fiecare purtăm în noi o Golgotă, Doamne. Dar Golgota noastră este Golgota tâlharului de pe cruce. Bine meritată. Si, totuși, încrezători în mila Ta, noi, deși pe bună dreptate pedepsiți, cerșim dela Tine îndurare. Căci Tu ai spus: "Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voiu odihni pe voi".

In săptămâna Patimilor Tale, ca și în toate săptămânile vieții mele, lovește cu orbire privirea născătoare de păcat, seacă fântâna patimilor mele, iar gândurilor rătăcitoare în ogorul deșertăciunilor trimite - le blestemul de uscare al smochinului fără rod. In ceasul spovedaniei, dezleagă băierile pocăinței și mărturisirii păcatelor mele nici un ascuns, nici o uitare să nu îi îngădui. Iar vameșului frământat de durere în umbra stâlpilor de biserici, iertarea Ta de pace dătătoare dăruiește-i. Si, cu Trupul și Sângele Tău, trupul și sufletul meu tămăduiește . . .

Si, astfel, descătușat de robia fărădelegilor mele, învrednicește-mă să pășesc-- deșert de orice dorinți lumești-- pe urcușul Golgotei Tale . . . să răspund din Impărăția milei Tale privirilor negre ale urii pământene. . . să mângâi și să îmbrățișez lemnul Crucii, pe care Te-ai săvârșit, și să aștept, cu neîntinată credință de copil, praznicul Invierii Tale.

Ilie OLTEANU

SFINTELE PAȘTI

In boarea crepuscului zilei
In răcoarea primăverii,
Copleșiți de lucirile stelelor
Insuflețite de vraja acestei nopți,
In freamătul arborilor,
In susurul izvoarelor,
In iarba fragedă care se leagănă ușor,
Din venele deschise ale vajnicilor stejari,
In zîmbetul florilor de magnolie,
Se desprinde și,
Invăluie marea împărăție a vieții;
Atmosfera de sublimă religiozitate.

Din infinit au răsărit sclipiri nepieritoare . . .

Natura freamătă . . . ,
Totul germinează . . . .

Ceva deosebit,
Măreț, răscolitor,
Ceva plăcut simți că se petrece . . .
Un fior sfânt te împresoară,
Te copleșeste . . . .

In bezna nopții răzbat lumini,
Infățișând minuni, comori, armonii,
Răsună simfonii celeste,
Infuzii de spiritualitate
Te întrepătrund,
Te învăluie;
Visul devine viață.

Adulmecând parfumul florilor revărsate,
In feeria acestei nopți fără sfârșit,
Din depărtări siderale,
Din neîntinata Impărăție a Cerului,
In năvalnice sunete de clopote scuturate de îngeri,
Sub bolți de lumină,
Din locașuri sfinte înmiresmate, de
Tămâie, smirnă și rugăciuni,
Din tufele de lilieci,
Privighetorile își înalță cântarea lor,
Vestind pretutindeni,
Tuturora,
Imnul biruinței creștine:

C H R I S T O S A I N V I A T .

Dumnezeirea și-a arătat atotputernicia.

Pe mormânt, au înflorit crini și lăcrămioare.

Gr. CAVAFU

BISERICA CREȘTINĂ

ÎNVIEREA DOMNULUI

Preot Dr. Petre POPESCU

Sfinții Părinți au formulat în mod concis și magistral în Simbolul Credinței: "Si a înviat a treia zi după Scripturi". Această formulare a revelației creștine a fost întărită de Biserică în așa fel ca nici o putere a întunericului să nu i se împotrivească.

Evenimentul Invierii Domnului constituie inima credinței creștine. Din el s'a dezvoltat viața creștină și cu nădejdea în înviere s'a împodobit epitrahilul mucenicesc al Bisericii, cu martiri, cu mucenici, cu sfinți și cu trăitori anonoimi.

Incă din timpul șederii Sale pe pământ Iisus Hristos împărtășise Apostolilor Săi credința în înviere: "Iar pe când mergea la Ierusalim, Iisus a luat la o parte pe cei doisprezece ucenici și le-a spus lor pe cale: 'Iată ne suim în Ierusalim și Fiul Omului va fi dat în mâna arhiereilor și a cărturarilor si-L vor osândi la moarte; și îl vor da în mâna păgânilor ca să-L batjocorească și să-l biciuiască și să-L răstignească, dar a treia zi va învia" (Matei 20, 18-19).

El insistă în mod impresionant asupra viitoarelor Sale patimi și Sfinții Evangheliști menționează aceste preziceri. (Matei 17, 23; Marcu 8, 31; 9,31; 10, 34; Luca 9,22; 18, 32-33).

Domnul Iisus a voit ca moartea Sa să fie bine cunoscută, bine dovedită, pentru ca adevărul învierii să se impună cu evidență absolută. Sfinții Părinți au urmărit același lucru în Simbolul Credinței: "Si s'a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, a pătimit. .". Anticipând inconsistența ipotezelor raționaliste despre "mormântul gol", despre o sincopă sau despre o letargie pe Cruce, cele patru Evanghelii afirmă și înfățișează realitatea morții ca un fapt absolut sigur (Matei 27,57-61; Marcu 15, 42-47; Luca 23, 50-56; Ioan 19, 38-42). Si pentru a înlătura orice echivoc Sfinții Părinți au precizat că Domnul, "a pătimit", ca om, numai cu trupul omenesc, nu și cu dumnezeirea, care nu poate să pătimească.

Atât proorocirile cât și precizările Sf. Evangheliști, luate fiecare în parte, aduc un amănunt nou, în așa fel că toate laolaltă zugrăvesc în mod dramatic întregul convoi al Sfintelor Patimi, cât și misiunea divină și mântuitoare a Domnului Iisus, în scopul de a restaura ființa umană, ca realitate unică. El este răstignit, moare și e depus în mormânt nou, dăruit de Iosif din Arimateia, fără nici un cuvânt de împotrivire. Ultimul Său cuvânt este o supranaturală acceptare: "Săvârșitu-s'a !" (Ioan 19, 28-30), adică s'a împlinit voia Tatălui și s'au împlinit "Scripturile".

De Vineri până Duminică dimineața corpul Domnului se odihnește în mormânt. Sfintele Evanghelii păstrează o tăcere gravă asupra acestor zile. Stim, că ucenicii stăteau închiși într'o casă, cu ușile încuiate de frica Iudeilor și mai știm, după o tradiție foarte veche, cunoscută și relatată înparte de Sf. Apostol Petru și Sf. Apostol Pavel, că Domnul s'a pogorît la iad, să vestească izbăvire și biruință asupra morții. Vechiul Simbol al Apostolilor păstrează acest indiciu în scurtul verset: "S'a pogorît la iad".

Duminică dimineața se împlinește marea așteptare a lumii: Noaptea din veacurile trecute se luminează de mărirea Invierii. Este evenimentul central din istorie" (Bossuet), "Zorile cu ochii cenușii" pe care o lăudase Virgil, "Aurora cu degete de trandafir" atât de dragă lui Homer. Se părea că în aceste clipe privilegiate întreaga fire se umplea de o făgăduință negrăită, și, în inima celui mai mizerabil dintre oameni freamătă chemarea Harului lui Dumnezeu. (Daniel Rops).

Chiar dacă nu sunt amănunte cu privire la ce s'a întâmplat în adâncul mormântului de Vineri până Duminică dimineața, în schimb avem o sumedenie de date și de informații cu privire la adevărul învierii, despre Domnul Iisus, despre Cel înviat din morți și despre întâlnirile cu femeile mironosițe și cu ucenicii Săi.

Intre Inviere și înălțare Domnul Iisus a început "a doua viață" care se continuă în ceruri, în vecii vecilor. Ea se statornicește puternic în dogmă și în ea se cuprinde întreaga dramă a vieții și tot ea luminează misterul condiției umane. Destinul omului fără orizont, se dechide spre eternitate, prin Inviere.

Invierea Domnului este garanția învierii morților. Sf. Apostol Pavel ne-o expune în mod entuziast. "Căci trâmbița va suna și morții se vor scula fără stricăciune. Fiindcă trebue ca acest trup stricăcios să se îmbrace întru nestricăciune și acest trup muritor să se îmbrace întru nemurire" (I Cor. 15, 51-53).

Profeții Vechiului Testament vestiseră cu mult timp înainte: "El va înlătura moartea pe vecie" (Is. 25, 8); "Morții tăi vor trăi și trupurile lor vor învia. Deșteptați-vă, cântați de bucurie cei ce sălășluiți în pulbere ! Căci roua ta este rouă de lumină și din sânul pământului umbrele vor învia !" (Is. 26, 19); "Si mulți dintre cei care dorm în țărâna pământului se vor scula, unii la viață veșnică, iar alții spre ocară și spre scârbă veșnică" (Daniil 12, 2); "Dar eu știu că răscumpărătorul meu este viu și că el, în ziua cea de pe urmă, va ridica iară din pulbere această piele a mea ce se destramă. Si din carnea mea voi vedea pe Dumnezeu" (Iov 19,25-26).

Credința în Inviere modifică din temelii concepția despre viață și moarte. Omul este compus din corp și suflet. La Judecata finală, la a doua venire a Mântuitorului pe pământ, fiecare om se va înfățișa atât cu sufletul, cât și cu trupul, pentru viața veșnică, sau pentru ocară și scârbă veșnică. Unitatea vieții, a corpului cu sufletul este mai tare decât moartea. Această unitate, s'a descoperit omului cu Invierea Domnului.

Rezultă, că preocuparea omului pe acest pământ este să-și mețină atât sufletul cât și trupul în stare de curățenie, printr'o luptă continuă contra păcatului, până la "sânge" cum spune Sf. Apostol Pavel. Cine nu se împotrivește păcatului și cine se lasă ademenit și prins în mrejele păcatului, merge pe drumul îndoliat și spinos al morții veșnice; cine însă se prinde vitejește în luptă cu păcatul și duce această luptă aprigă în numele și cu ajutorul Domnului Iisus, merge pe drumul de lumină al vieții veșnice.

Invierea Domnului nu este numai un fapt istoric, ci este și o divină explicație a dramei omului în pelerinajul său terestru. Este, o divină pedagogie.

A doua viață a Domnului Iisus, între Inviere și Inălțare, a durat patruzeci de zile. In acest timp, ucenicii au trăit împreună cu Domnul Iisus, au stat cu El la masă, au stat cu El de vorbă, cu El Cel înviat; I-au văzut rănile, I-au văzut trupul, așa cum se ridicase din mormânt. Viața lor se schimbă radical, credința lor în Iisus se întărește, și de vin alți oameni. Acești oameni care până ieri, tremurau de frică și stăteau ascunși, cu ușile încuiate, deodată devin viteji, plini de curaj, neobosiți, dotați cu puteri nebănuite, entuziaști și plini de eroism. Nimic nu-i mai înspăimânta, nici amenințările, nici bicile sinedriului, nici temnicerii, nici securea lictorilor și nici moartea. Ei erau transformați din creștet până în picioare, de învierea Domnului și de bucuria eternului adevăr. Moartea și învierea Domnului Iisus le dăduse aripi dumnezeești. Nimeni nu-i mai putea opri din marșul lor triumfal spre Cer.

Când în ziua Inălțării de pe Muntele Măslinilor Domnul Iisus s'a despărțit de ucenicii Săi și s'a înălțat la cer, ei nu s'au simțit părăsiți și nici stingheri, le rămăsese în loc ceva nepieritor, le rămăsese bucuria. Bucuria eternului adevăr. Despre această bucurie vorbește Mântuitorul în ajunul patimilor Sale: "Iarăși vă voi vedea și se va bucura inima voastră și bucuria voastră nimeni nu va lua-o dela voi" (Io. 16, 22). Despre ea a spus mironosițelor, arătându-li-se în ziua Invierii Sale: "Bucurați-vă" ! (Mt. 28.9). Această bucurie, dogmă optimistă, i-a făcut să se ridice prin prigoane, prin chinuri, prin bătăi, prin alungarea lor din oraș în oraș și prin moarte mucenicească, până la cele mai înalte culmi ale Gloriei divine.

Din viețile sfinților știm cum au suferit și au murit mucenicii dela începuturile creștinismului. Au îndurat chinuri înainte de moarte, cu unghiile smulse, cu oasele zdrobite cu trupul ars, au întâmpinat totul cu zâmbetul pe buze. In sufletul lor le era vie făgăduința Domnului: "Fii Mie credincios până la moarte și-ți voi da ție cununa vieții" (Apoc. 2,1).

In vremea noastră, în spațiul marxist, câți n'au murit întru nevinovăție, pentru că au iubit pe Dumnezeu ! Câți n'au murit în chinuri inimaginabile, fie din cauza educării sau reeducării, fie prin distrugere psihică ! Ororile din aceste lagăre sunt descrise de Soljenițin în Arhipelagul Gulat, despre ce s'a întâmplat în Rusia, de Van Coillie și Jean Pasqualini despre lagărele chineze, de Dumitru Bacu în cartea Pitesti și mai recent de Virgil Ierunca în altă carte intitulată tot Pitești. Că toate aceste torturi au o notă comună și s'au întâmplat în același timp, este adevărat, dar acest "proiect demonic" a depășit cu mult în Pitești, Gherla etc. toate torturile din celelalte lagăre marxiste.

Jertfa românească este cea mai mare, iar proiectul Pitești a atins fundul iadului.

Cei ce au suferit și au murit în aceste lagăre, au murit de mâna lui Satan, despre care Marlaux și Bernanos spuneau că Satan a reapărut ca domnitor pe acest pământ în lagărele de concentrare.

La a doua venire a Mântuitorului, toți aceștia vor veni cu semnele torturilor, cu oasele sfărâmate, cu gurile strâmbe de bătăi, cu ochii scoși, cu plămânii mâncați, cu mâinile sucite și se vor alătura fraților, părinților și neamului întreg.

Invierea Domnului ne aduce și această nădejde, care strecoară în inimile noastre certitudinea că nu vom sfârși în vid și ne vom reuni cu toți ai noștri, în fața Domnului. Dacă L-am mărturisit și am trăit cu El în inimi, dacă i-am împlinit voia cea sfântă și ne-am ferit de păcat și dacă i-am rămas fideli, vom face salt în Impărăția Cerurilor, unde va fi viață fără de sfârșit. Dacă în mod conștient ne-am lepădat de El, dacă L-am necinstit cu păcatele și nelegiurile noastre, vom sfârși în munca veșnică, spre ocară și scârbă.

Invierea Domnului și implicațiile sale în destinul omului este și o divină pedagogie.

RUGĂCIUNE (x)

Doamne, dă-mi credința care mută munții,
Lasă-mi în restriște tot seninul frunții,
In privire numai chipul tău să fie,
Praguri de lumină pune-mi temelie.

Sterge ochii mamei cu nădejdea sfântă
Si în pacea nopții ființa mea'nveștmântă.
Mâine, Doamne, pacea'n mine rămâie,
Să ard în cădelnițí smirnă și tămâie
. . . .

Radu BUDIȘTEANU

(x) scrisă pe "săpun" la Securitate și reținută parțial în memorie.

S'A ÎNTÂMPLAT LA PITEȘTI

Cicerone IONIŢOIU

Piteștiul a avut căderi în lanț, între care unele neașteptate. Caractere, ființe ce se identificaseră cu țara și morala creștină, trăind numai pentru a contribui la o primenire a vieții lumești, au fost îngenunchiate, strivite, fără pic de remușcare. Tinerii, speranța unui neam, smulși din cuștile de lemn ale celulei unde așteptau rânduiți, erau azvârliți în arena de beton din mijlocul celulei unde fiarele se dezlănțuiau demențial. Legături de nezdruncinat, prietenii de vecie, se rupeau la auzul poruncii diavolești: demască-te !

In această atmosferă s'au petrecut și lucruri incredibile. Despre unul din acestea extrag câteva fragmente dintr'un document ce mi-a fost încredințat spre a fi folosit cum voi crede de cuviință:

"Trecuse de mijlocul lunii Mai 1950.

O nouă mișcare se produce în faza a doua a secției de reeducare dela Pitești. Sunt dus cu bocceluța tot la parter pe o aripă a "T"-ului. De cinci luni îndur demascările. Mă simt epuizat de toate forțele fizice și morale. De fapt . . . nu mai sunt om. Pe trup răni cicatrizate, pe cap ghiomotoace de păr închegat. In mine abis. Din străfunduri un gând începe să mă frământe: Doamne, cât oare va mai dura ? ! Si, ce le va mai trece prin minte? ! Am impresia că nu mai sunt stăpân pe mine . . . mă găsesc în pragul pierderii constiinței.

Parcă de patru zile mă găsesc în noul laborator. Aici, spre deosebire de precedentele, avem un "comitet de reeducare", un trio: Măruță, Mățăoanu și Lupaș. Si totuși domneste liniștea și o oarecare destindere: putem să ne întoarcem de pe o parte pe alta, putem privi în tavan sau să ne fixăm ochii pe fereastra ce lasă să pătrundă o ștearsă pată de lumină zdrențuită brutal de zidul din față. Sunt . . . lucruri de necrezut.

Simt . . . Parcă aveam impresia că sunt inert. Incep să am o ușurare. Dar și o îngrijorare. Nu-i cunosc pe cei din comitet, fapt ce'mi mărește și mai mult nedumerirea. "Comitetul de reeducare" nu are activitate. Să fie oare numai o metodă, ca din lipsa unei activități de reeducare să se găsească și noi puncte de sprijin în viitoarele demascări? ! Mintea mi-se întunecă la acest gând.

Incă o zi de speranță și întrebări. Nu pot să socotesc. Mintea mi-e tulbure, răvășită. Ceva încearcă să lege. . . să cârpească frânturi de gânduri . . . dar când am impresia că se conturează . . . totul se năruie. . . Oboseala mă copleseste. Dar n'am făcut nimic ? ! Am stat cu privirea în tavan . . . Am vrut să'l pătrund . . . Poate aceasta m'a obosit.

Deschiderea ușii și adulmecarea aburului din hârdău ne-a aliniat la marginea cuștilor. Fiecare în felul lui a devorat arpacașul. Timpul dacă stă pe loc sau se scurge, pentru noi nu are importanță. Reflexele răspund la toacă și . . . la bătaia din palme.

După nu știu cât timp, am auzit din nou bătându-se din palme. Instinctiv acest bătut din palme, ne face să tresărim. Privim în direcția de unde a venit sgomotul. Unul din comitet ne-a trezit din lâncezeală. Măruță și-a asumat rolul de șef al șefilor. După o scurtă pauză, după ce s'a convins că toți sunt numai ochi și urechi, a început să vorbească:

- Au trecut șase zile de când nu facem nimic. Este poate o slăbiciune din partea noastră a comitetului dar și din partea voastră. Trebue să trecem la curățirea noastră interioară. Mâine dimineață vom relua activitatea.

La auzul limbajului specific demascărilor "vom relua activitatea", îmi îngheață inima, rămân stană de piatră. Gândul unei alte reprize mă cutremură. Am simțit gravitatea pericolului care va începe după trecerea nopții, dar nu știu nici acum ce s'a petrecut cu mine în acele momente de tăcere mormântală. Fără cea mai slabă licărire de judecată, fără cel mai infim simț al realității, mă trezesc cu mâna ridicată.

De ce-am ridicat-o ? ! Trebue să spun ceva ? ! Sunt cu privirea pierdută. Nu știu dacă cineva a văzut . . . Si dacă a văzut, ce să spun? Cum să încep ? . . .

Mățăoanu mă aduce la ordine, întrebând: ce vrei?

Am ceva de comunicat comitetului, răspund automat.

Mi-se face semn să vin lângă ei, pe priciul lor.

Ne desparte o distanță de doi metri. Mă târăsc alături de ei, căutând să mă stăpânesc, să'mi ascund tremuratul întregului corp.

Sunt înconjurat de toți trei, care se asează turcește pe bucata lor de prici. Mă privesc cu curiozitate și nerăbdare. Simt și privirile celor vreo 20 din cameră îndreptate spre noi sau poate numai asupra mea.

Le spun usor, mai mult în șoaptă cu vocea tremurândă, căutându-mi cuvintele:

- Nu sunt de acord cu acțiunea care se duce aici în închisoare.

Cei trei din comitet pălesc. Imi las privirea în jos. Nu-mi pot stăpâni tremuratul. După un timp, intervine Măruță:

- Ce vrei să spui cu asta?

In șoaptă, fără să ridic ochii dar parcă mai sigur pe mine, răspund:

- Nu vreau să mai iau parte la demascări!

Pentru un timp rămâneam toți patru muți. Eu de spaimă, ei de uluire. Dar tot Măruță rupe tăcerea:

- Ar fi bine să'ți dăm un răgaz de gândit. Du-te la loc, și peste vreo oră vii să ne spui că te-ai răzgândit. Iți dăm această șansă. Ceea ce ai afirmat aici nu poate fi tolerat de clasa muncitoare. Răsgândește-te și ți se va da desigur posibilitatea unei reeducări.

. . . .

După un ceas sunt chemat lângă comitet. Inconstient, fără să ridic ochii și fără să aștept vreo întrebare, le răspund:

- Rămân la ceea ce-am spus acum o oră.

. . . .

Dimineața, zorii îmi apar șterși în fereastră. Aștept înfrigurat deșteptarea, apoi ceaiul, apoi . . . revenirea sau nu, declarația de refuz. Gândul mi-se întunecă . . . Il aud pe Măruță:

- Fiți atenți, aveți de ascultat o declarație.

Imi face semn să trec la marginea priciului, pe care mă așez turcește. Mă șterg usor de prici. Am impresia că sunt calm. Imi pierd privirea, nu am curajul să privesc pe nimeni în față și încep să vorbesc, cuprins brusc de un violent tremurat al corpului:

- Ceea ce se întâmplă în această închisoare este o batjocură la adresa omului. Suntem schingiuiți, suntem obligați s'o facem noi înșine cu căirea pe care o văd în ochii tuturor. Inițiatorul acestei batjocuri e guvernul comunist instalat de Uniunea Sovietică cu forța în țara noastră. Acestui guvern format din borfași, din trădători ca Gheorghiu-Dej, din spioni ca Ana Pauker, din indivizi care nu au nimic comun cu noi, ca Moghioroș, Luca . . . nu'i este de ajuns că trimite peste Nistru tot avutul țării, dar mai trece și la acțiuni ca cele ce se întâmplă cu noi aici. . . să ne omorîm unul pe altul . . . V'ați gândit care este scopul acestor crime? . . . Tremuratul întregului corp mă împiedică să mai continui.

Comitetul, toată camera, erau într'o nemiscare ce mă înspăimânta și mai mult. In față vedeam prăpastia. Pe cerul gurii mi-am făcut o cruce cu limba . . . Tăcerea se prelungea, se adâncea și din adâncuri veneau zgomote. Din ce în ce se apropiau. Tremuratul pusese stăpânire pe mine. Pe culoar se aud uși deschizându-se. . . Tăcerea continua. . . Eram pierdut. . .

Ușa camerei se deschide cu putere. In prag, un gardian mă privește. Mă privește pe mine, numai pe mine:

- Care îți auzi numele, îți iei bagajul și iesi afară !

Măruță se apropie de mine, îmi pune mâna pe umeri și mă scutură:

- Nu auzi că te strigă domnul gardian? Ia-ți bagajul și pleacă !

Parcă puțin m'a îmbrâncit. Am luat în brațe ce-am văzut la căpătâi și am iesit pe culoar, bulmac. Incerc să'mi stăpânesc tremuratul . . . Sunt împins într'un rând, format din deținuți din mai multe camere de pe acelasi culoar. Cu vocea încă tremurândă, întreb ușor pe cel de lângă mine:

- Suntem mutați în altă secție?

- Ce, mutat? Imi răspunde cel întrebat, cu fața radiind de bucurie. . . Mergem la Canal.

. . . .

Pe data de 25 Mai 1950 am ajuns la Colonia Cerna-Vodă.

. . . .

După o lună de zile am fost transferat la Colonia Peninsula. . . Acolo am găsit o parte dintre acei cu care fusesem în camera unde-mi făcusem declarația de moarte . . . Cine m'a ajutat să scap de acolo ? !. . .

La câteva zile, m'am întâlnit față'n față cu Măruță. Si-a lăsat capul în jos . . . dar pe buze, în ochi. . . avea întipărită fericirea . . . ori că scăpase de acolo . . . ori că reușise să tacă . . . Cine știe ? ! Am trecut unul pe lângă altul și ne-am continuat drumul ca doi necunoscuți. Mățăoanu și Lupaș nu mă mai cunoșteau nici ei. . .

Ce s'o fi petrecut în capul comitetului în acea zi de 24 Mai 1950, când aveau în mână viața mea ? ! Acest gând mă frământă în continuu . . .

* * *

Si la Pitești, au mai fost oameni frământați. Unii dintre ei și-au revenit complet. Alții nu au încă curajul, continuă să trăiască cu un coșmar. Oamenii îi privesc cu încredere. Experiența trebue analizată însă în profunzime, fiindcă demască regimul comunist-marxist-ateu.

Celor dornici și sinceri, să le spunem: Veniți la lumină, vă așteptăm ca pe niște frați.

LA CAPĂTUL VEȘNICIEI

Din văgăuni priveam învinși spre creste
la nesfârșita timpului rotire
cerșind doar veșniciei ocrotire,
tăcerea-i neagră să ne dea o veste.

Cu ochi fierbinți am fi umplut potire,
din gândul ars am fi pornit tempeste
ca într'o incredibilă poveste,
orgii făcând din orice fel de știre.

Nimic nu se mișca din nemișcare.
Speranțele se perverteau în tină,
tăcerile rupeau cu dinți de fiare.

Mureau toți dumnezeii din retină,
nespovediți și fără de iertare
și nu știam: ori noi, ori ei suspină.

POEZII DIN INCHISORI

Din Holocaustul dela Sighet

Eugen POPESCU

În Închisoarea orașului Sighetul Marmației, din nordul Ardealului, au fost întemnițați, de către comuniști, foștii miniștri români dintre cele două războaie mondiale, dela generalul Văitoianu, ministru imediat după primul război mondial, până la miniștrii țărăniști și liberali din Guvernul de coaliție cu comuniștii și socialiștii, de după 23 August 1944.

În aceeași închisoare a fost deținut și prof. Mihail Manoilescu, teoreticianul Corporatismului românesc și fost Ministru de Externe în Guvernul care a cedat o parte din Ardealul românesc, el fiind cel care a semnat Dictatul dela Viena care a perfectat această cedare.

Prin celelalte închisori ale României circulau fel de fel de informații despre cei închiși și modul lor de viață. Astfel, din închisoarea dela Sighet s'a transmis vestea morții profesorului Mihail Manoilescu, a lui George Brătianu, a generalului Văitoianu și a lui Iuliu Maniu.

Se găseau într'o celulă, Radu Budisteanu, fost câteva zile Ministrul Cultelor în 1940 în Guvernul Gigurtu, profesorul Mihail Manoilescu, fost Ministru de Externe în 1940 în Cabinetul Gigurtu, Mihai Popovici, Vice Președintele partidului Național Țărănesc, și Dr. G. Solomon, fost ministru, după 23 August 1944, din partea partidului Național Țărănesc în Guvernul de coaliție cu liberalii, comuniștii și socialiștii.

Într'una din nopți, Mihail Manoilescu da semne de neliniște și de sufocare. Radu Budisteanu, vecin cu patul și fiind cel mai tânăr dintre deținuți, îl ia în brațe ca să-i schimbe poziția în pat, gândind că poate asa profesorul își va recăpăta liniștea. Bolnavul dând în continuare semne de sufocare, îl determină pe Budișteanu să strige la Drul medic G.Solomon și la Mihai Popovici, să dea un ajutor lui Manoilescu, în situația grea în care se află, spunându-le că dă semne să moară.

La acest apel, Drul Solomon, fără a se mișca din pat, recomandă lui Budișteanu să-i pună urechea pe inimă "să asculte dacă îi mai bate", fără a interveni ca medic să-l ajute într'un mod mai competent. Mihai Popovici s'a trezit și el, dormea cu fața spre Mihail Manoilescu și l-a văzut pe acesta cum se zbătea să moară. Probabil că scena i-a displăcut și s'a întors pe partea cealaltă.

Mihail Manoilescu, încordându-și coardele vocale pentru ultima oară, a pronunțat clar cuvântul "Mama", ultimul său cuvânt rostit în viață, după care și-a dat sufletul.

In celulă s'a așezat liniștea, Mihai Popovici și Dr. Solomon au putut să-și continue somnul fără a mai fi deranjați, iar Radu Budisteanu, în brațele căruia profesorul Mihail Manoilescu își dăduse ultima răsuflare, a așezat pe pat corpul neînsuflețit al acestuia, făcându-i semnul crucii pe piept, fără a-i aprinde crestineasca lumânare care lipsea din celulă, iar dimineața, la apelul făcut de organele închisorii, a raportat efectivul celulii: trei vii și un mort.

Se aflase prin închisori că la Sighet a murit și George Brătianu. În condiții anormale, de disperare, s'a sinucis. Nu se aflase pe atunci în ce mod s'a sinucis, dar s'a aflat că la un moment dat, moment ce coincidea cu moartea lui George Brătianu, s'au ridicat cearșafurile de pe pat din celulele deținuților dela Sighet. S'a tras concluzia că George Brătianu s'a sinucis probabil cu ajutorul cearșafului de pe pat, pe care l-a agățat de una din gratiile ferestrei celulii.

Într'o noapte deținuții din Sighet au auzit clopotul calului care trăgea căruța ce transporta pâinea deținuților, dela brutărie la închisoare. Deținuții erau obisnuiți în timpul zilei cu clopotul calului, era semnalul că a sosit căruța cu pâinea, dar auzind noaptea acest clopot, li s'a părut ciudat și unii deținuți au privit prin micile crăpături dela obloanele ferestrelor și au văzut cum doi gardieni, din paza închisorii, făceau eforturi de a arunca un cadavru uman în căruța de pâine. Unul dintre gardieni ținea cadavrul de picioare, al doilea îl ținea de mâini și făceau mișcări de balans și hei-rup până ce au aruncat cadavrul în căruță, după care l-au dus.

Era cadavrul generalului Văitoianu, care murise în noaptea aceea și el se găsește, ca și ceilalți, în groapa comună dela Sighet. A doua zi, aceeași căruță care transporta cadavrele deținuților spre groapa comună, aducea pentru cei vii pâinea lor cea de toate zilele.

Tot în închisoarea din Sighet a murit și Iuliu Maniu. Era în aceeași celulă cu Nicolae Carandino, ziarist și director al ziarului Dreptatea. Carandino fiind încă în viață, probabil că a așezat pe hârtie ultimile clipe din viața marelui Bărbat de Stat, Iuliu Maniu.

Pentru acești morți dela Sighet, pentru cei ce au murit înaintea lor, și cei ce au murit după ei, precum și pentru zecile de mii de morți din închisorile României, se cuvine să le cinstim memoria și să aprindem pentru ei o lumânare la prima sfântă Liturghie, gândindu-ne mereu la sacrificiile lor.

FARA ARMÂNEASCĂ

"HRISTOLU INṼIĂ"

A tuturor fratlur armâñi, arăspândiţ pi întregul loc, "Fara Armânească" lă ureadză: "Paştili hăriosi, tri mulţi ani".

SCRIITORI XEÑI, TRĂ ARMÂNAME

ESPRIT-MARY COUSINERY (1747-1833)

Aist francez iara sămință di celnic. Mari numismat ş'mari arheolog, fu mulţ añi consul ali Franţe, Sărună, ninti di panastasea franţuzească, ş'după ţi văsillelu s'turnă năpoi pi tronlu di Paris, când Napoleon fu pitricut di Engleji tu insula Sf. Elena, tu Atlantic.

La 1831 scoasi şi el unã carti, asi cum irea adetea tu chirolu aţel, oamiñilli ireau ahtiaţ după Balcañi că sute di añi turţilli nu aveau alăsată înviţaţ s'intră tu văsillia lor şi să scrie ţiva tră mileţli ţe bănau aclo.

Ti-l ñiră cama mult pri Cousinery, Sărună, fu limba ţe u avdză zburată di Armâñi tu căsăbă ş'după aţea prit tută Machidunia, ţe u alăgă añi de arada: "aist popol iaste curat ROMAN" (cette population est purement ROMAINE) (I-16) iara tră latinitatea a grailui a nostru ia ţe scrie: "îlli ricunoşti hari ali limbillei a lor. Zbuărăsc şi ază ninga latina, ş'ma si'lli întreghi di ţe dămară sântu elli ţă apândăsesc cu pirifañe: "RAMAN". (Leur langue empêche de les méconnaitre; ils parlent toujours latin, et si on leur demande: de quelle nation êtes-vous? ils repondent avec fierté; Rouman") (I, p.17)

Ca mulţ alţ călători xeñi, Cousinery fu si el anvirinat di soarta Moscopollei, si scrie: 'Prit căsăbadzîlli tu care bănară, tu Iliria macedonică, s'află şi Moscopolea iu îlli avea trapţă apili şi păşuñilli muşate. Naua lor aştirare îlli feaţe picurari. Stiură si-s facă vruţ şi tiñisiţ di viţiñilli alor; tru dzălile anoastre, polea Moscopolea s'avea avuţită cu părmătia ţe făţea cu Germania. Avea adrată casi muşati, ma un pâşe dit Arbinuşie, tră cari nă si spuni că irea tată al Ali Paşa di Ianina, s'urupsi ş'feaţi pleaşcă tu aistă pole, emburli s'arâspândiră tu Banat, tu Ungarie, prit alti pulitii dit Machiduniă ş'cama mult Seres iu Ismail-Bey lli-aştiptă mult ghini. Nu s'află ază Moscopolea dicât urmi di casi asparti ş'călive tru cari băneadză armăsăturli ftohi aiştui popul".

Tu chirolu aţel, (pi la 1800) nu s'aveau adrată ninga călliuri di her trenlu nu avea isetă ninga dit mintea oamiñilor. Aţelli ţi dădeau bană ş'făţeau s'urdină lucărli tu tut Balcanlu ş'ninga ma diparti, ireau tuţ armni. Ia ţi spuni Cousinery tră cărvănarilli armâñi: "Armâñilli dit Machiduniă, nu undzesc mult cu aţelli ţi băneadză pri mardzina di Dunări, cu tuti că zbuărăsc şi unilli şi alanţ unã latinească mult aspartă. Aţelli dit Machiduniă păstrară nu maş caracterlu alor naţional şi numa di Romani, ma ninga ş'pirifañia ş'curajlu a străpăpânilor alor; totăna când easti zborlu tră văr loc di triţeari cu şubei, elli trec dinintea cărvănilor, cari s'duc prit păzărli dit Rumelie".

D. BACU

INṼIAREA HRIŞTOLUI

A treia dzuă tu apirită, Iisus înṽiă dit morţ şi işe dit murmint. Un anghil al Dumidză dipună din ţer, arucuti cheatra di pi murmint şi şidzu şi năsă. Faţa lui irea ca sfulgu şi alăcsămintea lui, albă ca neaua. Avigllitorilli trimurau di frica lui şi cădzură pri loc ca morţ. Când s'distiptară, fudziră di aclo.

Cara ţricu Sâmbăta, Maria Magdalena, Maria dada al Iacob, şi Salome, ancuprară ñiurizme si untulem ca s'neagă s'aungă truplu al Iisus. Dip di dimneaţă, tu prota dzuă di stămână, agiumsiră la murmint după ţi avea dată soarili. Pi cale zburau unã cătră alntă: "Cari va s'da di nă parti cheatra di la gura murmintlui?" Ma când agiumsiră aclo, viduzră că cheatra cât irea di mari şi greauă, irea arucutită di pi murmint şi murmintlu irea gol. Magdalena s'turnă diunoară, alăgă după Petru şi Ioan şi lă dzăsi: "Lu loară Domnu dit murmint şi nu ştim iu-l băgară". Alante mulleri intrară tu murmint şi vidzură un anghil şidzândalui na 'ndreapta, tu strañie albe. Mullerli si aspărară şi aplicară ocllii 'n pade. Ma anghilu lă dzăsi: "Nu v'aspăraţ ! Voi îl căftaţ pi Iisus Nazariteanlu, aţel ţe fu 'ncrufusit? Nu easti aoa, Inviă ! Mutriţ loclu iu fu'ngrupat. Tora duţeţ-vă şi spuneţ a apostollilor a Lui şi al Petru, că El va neargă dinintea voastră, Galilea; aclo va s'puteţ su-L videţ aşe cum vă dzăş !"

PRIMVEARĂ

Ñiurizmile se-antrec s'alagă loclu
cu vimtul, închisit ca s'da iruşa;
si scoală fliturli s'acaţă gioclu
ş'cuibar di lăschi, adară lândăruşa.

Di trimur, par mullerli, lişinati,
că vini Marţlu plin di mârsăneaţă.
Arăulu plin di api, cu inati
s'nă-aspună va, măritalli livindeaţă . . .

Si estan, dip ca an şi ca divroară
când ţerlu noaptea 'şi numiră fluriili,
cu mintea la turăştea de-astă veară,
va s'anchisească dit arniu, cupiili. . . .

Si noi stipsiţ cu fapta şi cu grearea,
va s'nă-adunăm deadun întreg laolu,
ca stăm s'videm năpoi încrufusearea
şi Paştili, când 'nṽiadză iar Hristolu.

Itiñi disnou di limbă şi di Fară,
tri noi nu sănt harăi niţi cântare;
şi ñelu fapt curbane, va s'nă pară,
că-i Armânamea ţeasă ti-astindzeare . . .

Zahu PANA

AGALEA-AGALEA

Agalea-agalea ş'trăgănos
ma suschiră fluerile
când bagă-Armâñilli stăñiurile
tu munţî, primăverile.

Cupiile lăi tut arăesc
pri dzenuri, pri măgule;
căşarlu cântă sum un chin
şi-aveaglle cărăule.

Di chipre şi di ciocane
pădurea ma'şi văzeaşte,
si tu llianură di fădzet
'nă turtură jileaşte.

Aclo diparte tu surin
ambairă ş'cărvăñile -
Ah, mâne e Dumânică
şi'n hoară bat câmbăñile !

Câmbăñile ş'toaca-aţea di her
ma s'frângu di băteare,
Când ease luna dit chinet
de-amalamă ṽisteare.

di Nuşi TULLIU

CALINDAR PI APRIL

Sâmbătă	10	April	Ayul Lazar
Dumănică	11	"	Vaiu
Gioi	15	"	Gioia Mari s'cântă 12 Văngheluri
Viniri	16	"	Vinirea Mare
Dumănică	18	"	PASTILI - INṼIAREA Hriştolui
Luni	19	"	"
Ñercuri	21	"	S'măcă purinteaţă
Viniri	23	"	Ayul Gheorghi. S'măcă purinteaţă

MATERIALELE PENTRU "FARA ARMÂNEASCĂ" SE PRIMESC
PE ADRESA REDACTORULUI NOSTRU:
ZAHU PANĂ, 31-25, 89-th STR. JACKSON HEIGHTS
N.Y. 11369, U.S.A.

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

"REABILITĂRI" COMPROMIȚĂTOARE

Liderii comuniști devin după moarte criminali (Stalin, Mao, etc.), iar victimele sunt reabilitate.

Urmând "tradiția" citim în presa comunistă: Ceaușescu dorește să-l reabiliteze pe Iuliu Maniu.

Pentru a scuti nădușelile "dezinformatorilor" în luptă cu alfabetul și bunul simț, le reamintim:

Iuliu Maniu n'are nevoie de reabilitarea comuniștilor. El este înscris în inima noastră, iar păcatele făcute, cu voie sau fără voie, și le-a plătit cu moartea'n pușcărie. Ori ce laudă din partea comuniștilor nu-i decât o insultă.

Dacă tovul Niculae are coșmare pentru crimele trecutului-- la care a participat "cu gusto" -- atunci să lase pe cei morți înpace, și să reabiliteze pe cei care-s încă în viață prin spitalele de nebuni sau fundul pușcăriilor.

Ar putea începe chiar cu preotul Gheorghe Calciu.

CE MAI PLOAIE!

Doi frați, basarabeni, au reușit să vină în vizită la fratele din Statele Unite. Erau în vârstă și nu se văzuseră de 35 de ani.

La despărțire s'au înțeles: dacă la întoarcere vor avea dificultăți la vamă, (aveau haine noi, ceas la mână, aparat de fotografiat, cămăși extra, plus cadouri pentru restul familiei) atunci să scrie c'a fost ploaie când au ajuns acasă.

După câteva săptămâni sosește scrisoarea:

". . . suntem sănătoși, bucuroși că ne-am întors în scumpa noastră republică, dar când am coborît la Moscova a fost o ploaie de ne-a udat până la piele. . ."

ZIUA SCADENȚEI

Niculiță a găsit o nouă formulă ca să scuze foametea din țară:

RSR datorește 13.8 bilioane de dolari.

Asta-mi reamintește de un copil care și-a omorît părinții.

Prins, anchetat, judecat și condamnat, înainte de a i se da sentința, judecătorul l-a întrebat dacă are ceva de spus în apărare.

Iar copilul a răspuns:

--Aveți milă, sunt orfan!

Cam așa-i și cu Niculiță. După ce a cheltuit banii clădindu-și palate, tipărindu-și operele lui și ale "savantei fuste" prin toate țările, se plimbă prin lume cu 707, odrasla aruncă dolarii pe mesele verzi din Las Vegas; plus o industrie spontană cu țărani transformați în meseriași și o agricultură de duminici voluntare cu elevi de școală transformați în țărani, etc. și iar etc.

Acum Niculiță se apără:

--Aveți milă, sunt falit.

ÎNTRE SOSIȚI ȘI "TRIMIȘI"

Doi frați, unul chelner dela Athenee Palace (știe engleza) celalt bucătar, sosiți în Statele Unite de 6 luni (n'au nici o rudă aci, N.R.), cheamă la telefon pe un comerciant român din Phenix, Ariz.

Sunt invitați și primiți omenește, li se oferă și un mic ajutor bănesc. . . până vor găsi serviciu.

Dar când răspunsurile devin bâlbâite și cererea de bani, repetată, este respinsă, cei doi "trimiși" au început să amenințe: "Comuniștilor. . .am să vă tai capul".

Comerciantul a chemat poliția, iar frații au dispărut.

Controlați tot ce vi se spune și întrebați cine-i sponsorul, cum și la cine au venit, etc. Un imigrant cinstit e bucuros să vă răspundă fără bâlbâieli.

CE BINE AR FI ÎN...BRAȚELE RUSULUI!

Scribii KGB-ului care întrebuințează accente românești, caută să ne inițieze în misterele înțelepciunii geopolitice niculescene:

Să nu-l criticăm pe Niculiță că împingem țara în brațele Moscovei.

Ce bine ar fi să fim în brațele Moscovei. Fiind în brațele ei am avea speranța și șansa să ne smulgem și să ne eliberăm.

Dar Ceaușescu a plasat de mult țara pe masa de ospăț a Ursului dela Răsărit.

România a fost oferită Moscovei legată de mâini și de picioare:

Românul nu poate scrie, nu poate ține în mână Biblia și nu poate călători acolo unde-i dorește inima.

România a fost oferită cu călușul în gură și legată la ochi:

Dacă omul îndrăznește să-și spună sincer gândurile este băgat în spitalul de nebuni sau pușcărie. Românul nu mai mai știe de unde a venit și unde va merge. Istoria, credința, tradiția, dacă n'au fost distruse, au fost falsificate.

Agenții lui Niculiță din lumea liberă, numesc crimele comise în țară, ca acte de patriotism și independență.

ȘI TOTUȘI SE RÂDE

Iarna, înainte de răsăritul soarelui, o femeie la coadă, tremurând de frig, a început să critice în gura mare regimul.

Un milițian o aude, și-i atrage atenția:

--Ai noroc, că dacă spuneai asta acum un an, te împușcam.

--Vai, vai - se vaită femeia - acum nu mai avem nici gloanțe!

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

* COSTUL unui anunț, sau a unei reclame: $ 15.00 pentru 5 cm (2 inch) pe o coloană. Ziarul are 6 coloane.
$ 25 pentru 5 cm (2 inch) pe două coloane. Aceeași reclamă repetată de trei ori costă $ 30.00 pe o coloană și $ 60.00 pe două coloane.

* NOII REFUGIAȚI care doresc să-și caute rudele și prietenii, ori cei ce vor ajutor în vederea emigrării, pot publica anunțuri gratuite.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* Dl. Mircea HOLBAN, 4 Rue Caroline, 1227 GENEVA, caută adresa sau știri despre Dl. Mircea CRIVEANU.

••

* Săcui Ioan cu domiciliul în 554 St. Louis 44511 Youngstown, Ohio, USA, caută pe ing. Mișu Sterescu, Ing. Vulpe Sergiu, Pantazi Ioan, Copaciu Ioan; persoanele de mai sus sunt rugate să-mi scrie sau să telefoneze la (216) 782-5045.

••

* Dl. Dumitru Filip din Canada este căutat de Vasile Ranga-Versavia și rugat să-i scrie la adresa: 3160 S.E., 136 th. - Portland, Oregon, USA.

••

* Pera Miatov roagă pe consătenii și prietenii lui întâlniți în lagărul din Italia să-i scrie la adresa: 151 Queen St. North, apt.2004, Hamilton, Ontario, L8R 2V7, Canada, sau să telefoneze la: (416) 526-1729.

CĂSĂTORII

* Doamnă cetățean canadian de origină română, 55 ani, mignonă, bună gospodină, energică, salariată, dorește cunoștința unui domn român, cetățean american, preferabil din California, în vederea căsătoriei. Rog numai răspunsuri serioase, pe adresa redacției, pentru Doamnă canadiancă.

••

* Croitor român cetățean american, 51 ani, dorește căsătorie româncă 40-50 ani, fără copii. George Pope, USA, California, Los Angeles, 90038, Virginia Ave., apt.2, no.5746. Telefon: (213) 460-6184.

DORESC SĂ EMIGREZ

* Victor BADEA, născut la 17.12.1954 în București, de meserie strungar, în prezent domiciliat în București, str. Avrig nr.50-A, Sectorul 2, Cod 73334, face apel la un român din Statele Unite să-l ajute cu o garanție pentru a putea ieși din țară. Are ceva cunoștințe de limba engleză. Garanția se poate face pe formular tip la orice oficiu de Imigrare.

* Constantin Vucea, născut la 29.04.1953 în orașul Caransebeș, necăsătorit, de meserie sudor, absolvent de școală profesională precum și absolvent al Liceului Industrial profil Mașini și Utilaje, secția seral, dorește să emigreze în Canada și roagă pe această cale să fie ajutat de un român sau de o organizație românească în privința unei garanții, necesară ambasadei respective. Adresa: Vucea Constantin, 24 Otto Glöckel, Traiskirchen 2514, Austria.

* Vasile Romega (28 ani), soția (26 ani) și o fetiță de 3 ani doresc să emigreze în Canada. Vasile Romega, student în anul IV la Politehnica din București la data părăsirii țării, este absolvent al Scolii Profesionale de oțelari și al Liceului metalurgic, și are 6 ani de experiență ca tehnician metalurg. Dl. Romega cu familia roagă pe această cale un român sau o organizație românească să-l garanteze în vederea emigrării în Canada. Adresa: Romega Vasile, Schwaibinger Bleibe, Eisenacherstr. 4, Zimmer 7, 8000 München 40, RFG.

* Coja Nicolae dorește să emigreze în Statele Unite, unde nu are nici o cunoștință. In acest scop, are nevoie de o persoană sau organizație românească să-i garanteze intrarea în Statele Unite. Adresa: Coja Nicolae, Otto Glökel Strasse 24, Traiskirchen Lager 2514, Austria.

CUVANTUL COPIILOR

ABECEDAR CREȘTIN

Iisus le-a spus ucenicilor că a treia zi va învia. Joi seara i-a strâns la Cina cea de Taină și le-a arătat cele ce o să i se întâmple. Vineri a fost răstignit pe cruce și pus în mormânt. A trecut și Sâmbăta, iar a treia zi, adică Duminica, ucenicii s'au strâns și discutau despre Invierea lui Iisus Hristos.

Sf. Apostol Luca, cel care a scris și evanghelia, împreună cu prietenul lui, care se numea Cleopa, se întorceau îndurerați din Ierusalim spre satul lor ce se chema Emaus. Era Duminică după amiază și ei credeau că Iisus nu a înviat. Cum mergeau pe cale un om străin li se alătură. Erau prea supărați ca să-i dea vreo importanță. Omul acela i-a întrebat dece sunt triști, iar cei doi aproape într'un glas au răspuns: Tu nu știi ce s'a întâmplat în Ierusalim? Pe Iisus l'au răstignit Vineri și astăzi trebuia să învieze.

Omul mergea alături de ei vorbindu-le de toate profețiile despre Iisus care s'au împlinit. Luca și Cleopa ascultau și nici nu și-au dat seama când au străbătut tot drumul până la Emaus. Se lăsa seara. Atunci cei doi l'au rugat să intre în casă la ei și să stea la cină. Străinul a acceptat. Când s'au așezat la masă Străinul a luat pâinea, a binecuvântat'o și ca și la Cina cea de Taină a frânt'o dăruindu-o. Amândoi au privit și mare a fost bucuria lor văzând că străinul, care a mers cu ei era însuși Iisus Hristos cel înviat din morți. Se făcuse târziu, dar ei au plecat din nou spre Ierusalim să spună ucenicilor că Mântuitorul a înviat.

Părintele MITREL

Stimate Părinte Ichim,

Chiar dela începutul acestei scrisori vreau să-mi cer scuze pentru această scrisoare, care trebuia să fie scrisă mai demult. Eu am primit cartea Dumneavoastră, pe care am citit-o cu atenție. Pe urmă a citit-o și fratele meu. Ne-a plăcut foarte mult, iar acuma am pus-o spre păstrare, fiindcă avem o surioară de zece luni și acum aștept să crească mai mare să o învăț și pe ea să citească românește.

Vă mulțumesc foarte mult pentru cartea trimisă, care ne-a plăcut foarte mult la toți.

Am vrut încă înainte de Sărbători să reviu c'o altă poezie, dar sfârșitul anului și totodată terminarea trimestrului școlar, iar gândurile care îmi fugeau la săniuță și patinaj m'au făcut să întârzii cu această scrisoare.

Cu această ocazie vreau să transmit tuturor copiilor un nou an fericit și tradiționala urare LA MULTI ANI - 1982 ! Aceeași urare pentru toți Românii.

VICOL SIMONA (11 ani)
Marathon, Ontario, Canada

Păpușica

Am primit o păpușică
Dela scumpa mea Bunică;
Nu e mare, ci e mică,
Dar e tare frumușică !

Are iie și catrință,
Are sorț în șapte ițe,
Are și-un mic pieptăraș,
Vai, frumoasă-i, mânca-o-aș !

Mi-a zis Bunica aseară,
S'o iau și pe ea la școală, ,
Dar, nu știe,
Nici vorbește,
Nici măcar pe românește !

Poezie culeasă de

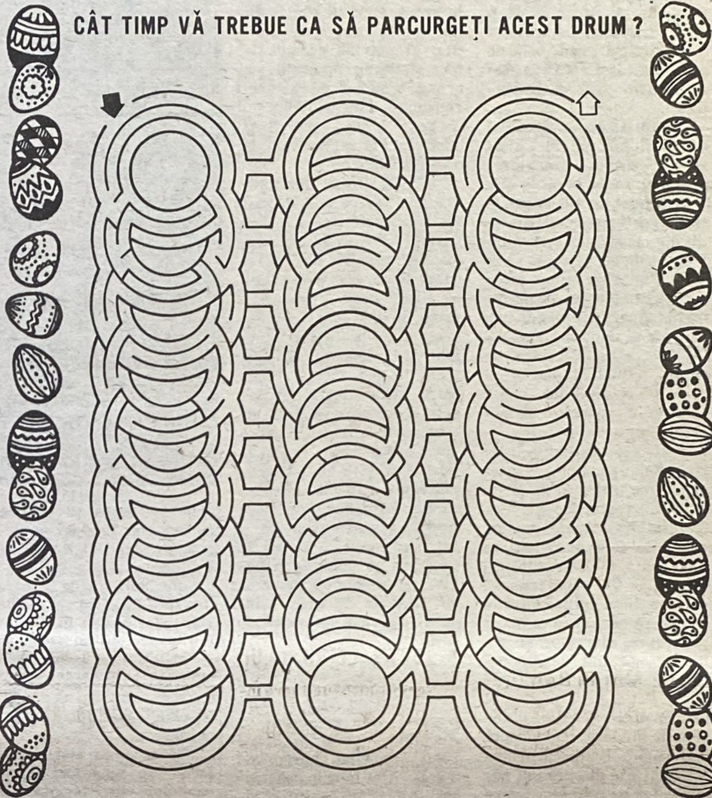
Simona VICOL

DEZLEGAREA DIN NUMĂRUL TRECUT

S	T	R	A	I	N	A	T	A	T	I	■	S	E
D	U	I	N	A	■	E	M	I	N	E	S	C	U
R	A	D	E	S	C	U	■	E	■	L	O	R	■
A	T	U	■	I	A	■	A	V	I	A	T	O	R
V	A	R	A	■	S	I	R	E	T	■	I	B	O
A	■	I	R	I	T	A	T	A	■	P	O	E	M
N	E	■	S	P	O	R	I	■	E	■	R	A	A
■	M	E	A	■	R	A	C	I	T	A	■	L	N
P	I	X	■	V	I	S	U	R	I	■	C	A	I
A	G	I	T	A	■	I	L	I	C	I	T	■	A
S	R	L	■	L	O	■	A	N	I	N	■	A	M
T	A	■	C	U	R	A	T	E	■	I	A	M	A
A	N	A	■	T	A	P	■	L	E	M	N	A	R
I	T	I	N	E	R	A	R	■	C	A	I	R	E

MATERIALELE PENTRU "CUVÂNTUL COPIILOR" SE POT TRIMITE LA ADRESA Pr. DUMITRU ICHIM, 71 VANIER DR., APT 201, KITCHENER, ONTARIO N2C 1J4, CANADA

CÂT TIMP VĂ TREBUE CA SĂ PARCURGEȚI ACEST DRUM ?

STEM FLOAREA și BURUIANA

Privind până departe, buruiana vede floarea. Intre timp cățelul o aruncă, scuturându-și coada și, floarea cade într'o groapă de frunze. Buruiana trece pe deasupra, fără să-și dea seama că ea este ascunsă pe aproape. Cînd o găsește, floarea trebue să fugă de acolo...

A MURIT PĂRINTELE ANCHIDIM UŞERIU

Tristul eveniment s'a întâmplat în ziua de Miercuri 24 Februarie, ora 3:06 P.M., în locuința familiară din Washington, D.C. Este bine cunoscut că a fost pregătit mai dinainte pentru această clipă de despărţire de familie, de enoriaşi, de Arhiereu şi de prietenii şi fraţii de luptă şi idealuri de o viaţă întreagă, pentrucă a fost victima unei boli de care era constient că nu mai e scăpare. Cancer metastatic.

E vorba de un preot şi de un Român pe care nu-l vom putea uita. Pentru simplul fapt că în ceea ce el a fost angajat pe plan bisericesc şi naţional, n'a cunoscut decât măsura datoriei întregi. Privind la acest lucru nu putem să nu vedem că ce l-a ţinut mereu neobosit, mereu tânăr şi întreg în năzuinţele şi trăirea lui lucrătoare pentru Biserică şi Neam, a fost fervoarea cu care s'a dedicat tot timpul credinţei, crezurilor şi misiunei lui.

Părintele Anchidim Userіu a fost un om care a ştiut pentru ce trăieşte. In ciuda tuturor greutăţilor şi confruntărilor extrem de adverse de care a avut parte toată viaţa, el a rămas mereu acelaşi. Cu capul sus şi cu conştiinţa trează că trebue să se realizeze ca preot şi Român, alergător şi neîncetat stăpânit de îndemnul şi datoria drumului înainte. Drum care pentru el mai înainte de toate, a însemnat misionarism şi luptă naţională. Biserică pentru Românii din diasporă şi punerea lor pe o linie de trăire cât mai autentică în spiritul şi datinile Bisericii Strămoşeşti.

Pe plan politic naţional a fost un neînduplecat protagonist al moralei, ca bază fundamentală a oamenilor politici şi acţiunilor lor.

Dacă Părintele Anchidim Uşeriu din punct de vedere al eforturilor făcute pentru realizarea vrerilor lui, a avut în sinea lui mulţumirea Preotului şi Românului care îşi îndeplineşte la maximum putinţei datoria, pe de altă parte a fost un neîmpăcat. O neîmpăcare adeseori chiar cu aspect de chin din cauză că lucrurile în realitate decurg cam prea mult sub vederile lui. In alte cuvinte spus, a trecut prin neîmpăcarea teribilă a omului care în structura lui spirituală nu cunoaşte jumătăţile de măsură.

Dar această structură rigidă a mai purtat în ea în chip mai puţin vizibil şi o substanţă îmbietoare de relaxare. De fapt Părintele Anchidim Uşeriu a ajuns cam rar la momente de relaxare. Si chiar şi atunci numai în cerc de buni şi apropiaţi fraţi. In chip obisnuit găsea reconfort în toată plinătatea în povestirea unor glume cu teme şi grai "sui-generis" ardeleneşti. Puţine, dar memorabile. Erau întâmplări din viaţa de liceu, şi din viaţa românească de politică şi de armată a altora, pe care avea darul să le povestească ca nimeni altul.

Făcând abstracţie de partea spirituală, ceea ce a mai dominat în făptura Părintelui Anchidim Uşeriu a fost nota aspră şi serioasă care a caracterizat ţărănimea română ardeleană în toată istoria ei. Din acest punct de vedere, răposatul Părinte a fost un ardelean prin excelenţă. Insă din puternica ancorare în bunele caracteristici ale locului de naştere, a iubit în aceeaşi măsură pe fraţii lui Români din toate părţile, şi potrivit acestei ţinute încă din tinereţe s'a aşezat temeinic pe axa unui românism integral.

După ştirea morţii şi portretul făcut, trecem la o sumară biografie:

Părintele Anchidim Uşeriu s'a născut la 5 August 1913 în satul Susenii-Bârgăului, judeţul Năsăud, partea din Transilvania care l-a dat pe Gheorghe Coşbuc. După absolvirea a 4 clase primare în satul natal, părinţii l-au trimis la gimnaziul "Alexandru Odobescu" din Bistriţa, unde a făcut primele patru clase liceale. Clasele superioare de liceu le-a absolvit la liceul "Gheorghe Cosbuc" din Năsăud în 1932, când şi-a luat şi bacalaureatul. In 1933 răspunzând unui îndemn de mare tradiţie românească de a se face popă, s'a dus la Cernăuţi să studieze teologia. A absolvit Facultatea de teologie de aici, luându-şi diploma de licenţă, în 1940.

Ocuparea nordului Bucovinei de către Rusi şi a Ardealului de nord de către Unguri, l-au strămutat pe Anchidim Uşeriu la Bucuresti. Refugiat în propria-i Ţară. Aici în chip neasteptat, i-a bătut ceasul căsătoriei. La 7 Ianuarie 1941 s'a căsătorit cu D-ra Eugenia Visoianu, o absolventă de Universitate şi o tânără foarte bine cunoscută în arena de luptă naţionalistă a tineretului Român. O căsătorie care i-a fost un bun sprijin până la moarte şi din care s'a născut o fiică, Nicoleta, azi căsătorită cu D-rul medic Neagoe.

La scurt timp după evenimentul fericit al căsătoriei, au urmat zile şi ani asprii. Evenimentele politice din preajma, din timpul şi de după cel de al doilea război mondial, în care a fost implicată şi Tara Românească, întocmai ca la mulţi alţii au năruit toate visurile şi planurile tânărului năsăudean plecat dela brazdă ca să facă şcoală mai înaltă. In loc de un rost de preoţie pe plaiurile natale şi de contribuţe la zidirea spirituală a Ţării preconizată de Generaţia dela 1922, în idealurile şi lupta căreia se încadrase cu trup şi suflet, va avea parte înainte doar de soarta vitregă a destăratului. A străinătăţii. Dar pe unde l-a purtat soarta, dragostea pentru Biserica Strămoşească şi românism, pe care le-a purtat în fiinţa lui, a fost mai mult decât o călăuză: a fost o dedicare; o datorie supremă pentru care a trăit până în ultimele clipe ale vieţii.

După timpul petrecut în anii războiului, împreună cu soţia Eugenia, în Lagărul de concentrare Buchenvald din Germania hitleristă, în 1947 ajunge în Brazilia, unde, ca să aibă cu ce trăi, se apucă să lucreze ca topograf în pădurile virgine din statul Parama. Dar indiferent ce-a lucrat, simţul misiunii lui de preot a fost fără încetare viu. După stăruinţa depusă în chip şi fel în această privinţă, la 30 August 1954 a fost hirotonit preot în Biserica Ortodoxă Antiohiană "Sf. Nicolae" din Rio de Janeiro.

De abia de aici înainte încep, în sens mai mare, capitolele de misionarism bisericesc şi naţional care reliefează străduiniile şi realizările Părintelui Anchidim Uşeriu.

- Preot la Parohia "Sf. Trei Ierarhi", nou înfiinţată de Românii din Rio de Janeiro;
- Preot la Parohia misionară "Sf. Treime" din Sao Paulo, o distanţă de peste 500 de mile de Rio de Janeiro;
- In 1959 se mută în Argentina pentru a servi Parohia Ortodoxă Română "Invierea" din Buenos Aires;
- In 1963, cu sănătatea şubrezită din cauza climei din America de sud, vine în Statele Unite pentru a servi Parohia "Sf. Ilie" din Elwood City, Pensylvania, unde a păstorit 6 ani.
- In 1969 a fost ales preot la Parohia "sf. Treime" din Los Angeles, de unde, după un an, motive familiare l-a constrâns să se mute în Washington, D.C., loc în care a rămas până la capătul zilelor dedicându-se parohiei locale "Invierea".
- Timp de mulţi ani a fost preotul Căminului Cultural "Moţa-Marin" din Madrid, Spania.
- Si, în sfârşit, pe lângă altele pe care nu mai ajungem să le consemnăm, a fost şi colaborator la gazeta noastră "Cuvântul Românesc".

E simplu de văzut că toate aceste capitole ilustrează o viaţă de preot foarte vie. O viaţă care nu se poate concepe fără de o bază solidă de motivare, determinare şi dedicare în lucrarea bisericească şi naţională. Părintele Anchidim Uşeriu a fost omul care a avut această bază, de puternică ţinută spirituală. O bază pe care şi-a însuşit-o pe parcursul vieţii din mediul în care s'a născut, din focarul culturalo-naţionalist care avea puternică tradiţie la Universitatea din Cernăuţi, din întâlnirea cu Miscarea Românească a Secolului născută din Generaţia dela 1922, şi fără îndoială că şi din strânsa conlucrare cu Arhiepiscopul Valerian D. Trifa, gigantul diasporei româneşti.

Nu-i deci de mirare că, cu o asemenea structură a fost un permanent şi stoic militant pentru o aşezare politică şi socială pe principiile creştine şi valorile naţionale.

Părintelui Anchidim Uşeriu i s'au închis ochii pentru totdeauna privind la icoană. Si aşa după cum a dorit, a fost înmormântat la Mânăstirea Ortodoxă de călugăriţe "Schimbarea la faţă" din Elwood City, mânăstire de care s'a simţit legat pentru că a fost ridicată în anii lui de preoţie în acel loc.

Inmormântarea a avut loc în ziua de Sâmbătă 27 Februarie, după toate rânduielile creştine. Vineri seara s'a oficiat o sărăcustă în capela mânăstirii (unde a fost depus corpul defunctului pentru o zi) de către cinci preoţi. In ziua înmormântării, la orele 9 dimineaţa, s'a slujit în Biserica "Sf. Ilie" o sfântă Liturghie de către Păr. Arhim. Roman Braga, Pr. Nicolae Zelea şi Pr. Lawrence Lazăr, dedicată memoriei Părintelui Uşeriu, după care un sobor de preoţi a asistat pe I.P. Sfinţia Sa Valerian în slujba de înmormântare. Numărul preoţilor participanţi a fost de 15.

Când s'a terminat slujba, I. P. Sfinţia Sa Valerian a ţinut eulogia prin care a scos în evidenţă calităţile Părintelui Uşeriu.

Participarea la slujbe şi înmormântare a fost mare. Din rândurile Exilului (mireni) am remarcat prezenţa următorilor: George Bălaşu, Eugen Bârsan, Ion Halmaghi, Zahu Pană, George si Mary Bocioaga, George Bulumete, Emil Mărcuşiu, Doru Posteucă, George Iordache, Iosif Anghioiu cu Doamna, Gheorghe Dascălu, Gheorghe Iordache, Vasile Basarabescu şi alţii.

După slujbe şi înmormântare, participanţii au fost invitaţi la un prânz memorial oferit de Parohia "Sf. Ilie" în sala românească din Elwood City.

Considerăm că Părintele Uşeriu poate dormi cu adevărat în pace fiindcă a trăit din plin în slujba datoriilor şi faţă de Dumnezeu şi faţă de Neamul de acasă.

Va rămâne mereu viu în inimile noastre căci într'adevăr are pentru ce. Si pentru aceasta îi plătim tributul de omagiu pe care i-l datorăm. Legându-ne în acelaşi timp că vom lupta mai departe pentru biruinţele visate împreună.

Indureratei preotese şi colaboratoare la această gazetă, Eugenia Uşeriu, sincerele noastre condoleanţe.

C. R.

PRECIZĂRI

Cicerone IONIŢOIU

Regimul de dictatură comunistă impus în România de către Rusia, nu a dat nici un fel de decret de amnistie pentru deţinuţii politici. S'a afirmat şi continuă să se afirme că în anul 1964 deţinuţii politici au fost eliberaţi în România ca urmare a unei amnistii generale. Acest fapt nu corespunde adevărului.

După 6 Martie 1945 eliberarea deţinuţilor politici s'a făcut la expirarea pedepsei, sau, la foarte mulţi, după aplicarea unei alte pedepse administrative ce s'a executat fie la munca forţată în lagărele de exterminare fie în domiciliul obligatoriu. Nimeni nu s'a eliberat înaintea expirării pedepsei date pe baza unor înscenări judiciare sau abuzuri administrative. Incepând din 1960 până în 1964 s'au făcut eliberări în urma unor presiuni internaţionale. Trebue să subliniem că niciodată comuniştii nu fac ceva din proprie iniţiativă sau considerente umanitare.

Primii deţinuţi politici eliberaţi înainte de expirarea termenului au fost bolnavii foarte grav, graţiaţi la sfârşitul anului 1960 după întoarcerea Delegaţiei Comuniste Române dela O.N.U., şi în urma presiunilor exercitate asupra lui Gheorghiu-Dej care dorea comerţ cu Apusul.

Din anul 1962 au început să fie graţiate individual persoane care acceptau să facă declaraţii că au greşit în politică, recunoscând realizările comuniste şi scriind tot ce ştiau despre ei, despre cunoscuţi sau necunoscuţi în legătură cu activitatea contra regimului comunist, cu promisiunea ofiţerilor politici că nimeni nu va avea de suferit.

După ce făceau declaraţia scrisă trebuiau s'o susţină în faţa celorlalţi deţinuţi, căutând să-i convingă de greşelile regimurilor din trecut şi de necesitatea ca toţi să accepte reeducarea. Ministerul de Interne hotăra ca unele din aceste declaraţii să fie publicate în presă şi apăreau în "Glasul Patriei", în timp ce autorii se găseau tot închişi. Numai după aceea erau eliberaţi şi felicitaţi în faţa foştilor colegi de suferinţă pentru a constitui o momeală.

Majoritatea celor rămaşi care muşcaseră mai mult sau mai puţin din ispită, încercau să fie cât mai sinceri şi se zbăteau să convingă pe ceilalţi că numai prin reeducare pot deveni folositori famiilor lor şi clasei muncitoare.

Dacă până la data de 1 Aprilie 1964 graţierile au fost individuale, dela această dată până la 3 August acelaşi an, ele au devenit colective acordându-se tuturor indiferent de pedeapsă şi de atitudinea luată faţă de reeducare. In această perioadă au ieşit din închisoare atât cei care s'au demascat, au demascat, au convins pe alţii să le urmeze exemplul cât şi acei care au dat înapoi sau n'au acceptat nici un compromis.

Cu această ocazie trebue subliniat că mii şi mii de oameni epuizaţi, în marea majoritate distruşi, au fost eliberaţi prin decrete de graţiere şi nu de amnistie.

Inainte de primirea biletului de eliberare se cerea semnarea unei declaraţii prin care te angajai să nu spui la nimeni, niciodată, pe unde ai fost şi ce ai văzut.

Au existat şi deţinuţi care au arătat ofiţerilor politici dela Jilava, Teleki şi Feckete, că refuză să dea astfel de declaraţii şi că vor povesti peste tot ce-au văzut şi pătimit în închisori. Ofiţerii politici priveau contrariaţi şi neputincioşi. Parcă li se tăiaseră mâinile şi nu înţelegeau ce se petrece în jurul lor.

S'au eliberat în acele zile unii care nu aveau curajul să ridice capul. Monstruoasa experienţă din Inchisoarea dela Piteşti pentru spălarea creierului a fost reeditată după 10 ani cu alte metode.

Asupra pedepselor deţinuţilor politici nu a acţionat nici prescripţia. Astfel cazierele care s'au eliberat în 1979 conţin sentinţe din anii 1946-47-49 dela a căror executare au trecut 30 de ani.

Deţinuţii politici reprezintă o categorie aparte pentru care nu mai există scoatere de sub sancţiunile legii până la moarte sau schimbarea regimului, iar pecetea se transmite şi urmaşilor.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

ÎN MEMORIAM!

NICOLAE PENESCU

28 Februarie 1895-4 Martie 1982

Nicolae Penescu, Secretarul General al Partidului Naţional Tărănesc de sub conducerea lui Iuliu Maniu, a murit în Exil, la Paris, pe data de 4 Martie orele 3 diminiaţa.

Născut în 1895 pe plaiurile argeşene, a cunoscut suferinţele ţărănimii în mijlocul căreia şi-a petrecut viaţa. După ce şi-a luat doctoratul în drept şi ştiinţe politice la Paris, Nicolae Penescu s'a înrolat în Partidul Naţional din Judeţul Argeş, iar după fuziunea din 1926 a trecut în Judeţul Hunedoara.

A rămas statornic toată viaţa alături de Iuliu Maniu şi Ion Mihalache în lupta dusă contra dictatorilor. Politica pentru N. Penescu s'a confundat cu viaţa, iar viaţa a trăit-o în permanenţă alături de Iuliu Maniu şi Ion Mihalache înfruntând urgia ce s'a abătut asupra Ţării.

Pentru politică, pentru Ţară şi-a sacrificat viaţa.

Ca Preşedinte al Organizaţiei P.N.T. dela Argeş, a reuşit să creeze o unitate puternică făcând din ea unul din pivoţii importanţi ai Partidului.

In luna Octombrie 1944 i s'a încredinţat postul de Ministru de Interne din Guvernul condus de Generalul C. Sănătescu, în perioada cea mai grea când comuniştii căutau să sape la temelia Neamului Românesc.

Conştient de misiunea ce avea de îndeplinit, a făcut tot ce-a putut pentru a nu permite instaurarea haosului în România. A apărat legea, căutând să facă din ea garanţia libertăţii. Fiind un caracter integru, urmărind numai interesele Neamului Românesc, comuniştii nu s'au lăsat până nu l-au înlocuit din guvern.

Numit Secretar General Al P.N.T. în Decembrie 1944, i-a revenit marea misiune de a concerta activitatea politică în perioada pregătirii alegerilor din 1946.

Neobosit, zi şi noapte a căutat să'şi îndeplinească datoria în condiţii extraordinar de grele. Considerat unul ce încurca socotelile comuniştilor în Argeş, din care Nicolae Ceauşescu şi Constantin Doncea doreau să'şi facă o bază de acţiune pentru asaltul judeţelor dela poalele Carpaţilor, s'a încercat un atentat împotriva lui N. Penescu.

Pe 9 August 1946 la Tribunalul din Piteşti s'a tras în plin în Secretarul General al P.N.T., rănindu-l grav. Doi prieteni, Avocatul Gheorghe Mihai şi învăţătorul Tică Popescu, au murit pe loc.

Peste un an, la 14 Iulie 1947, N. Penescu a fost arestat împreună cu conducerea P.N.T. în înscenarea pusă la cale de consilierii sovietici pentru a distruge pe cel mai puternic şi popular partid din România.

Iuliu Maniu a spus cu ocazia procesului: "Îl cunosc pe Nicolae Penescu din 1923. Este un om foarte înzestrat, un caracter desăvârşit cu o putere excepţională de muncă. Pentru aceasta, din momentul în care l-am cunoscut m-am şi ataşat de el, cu toată inima şi cu toată încrederea." Această declaraţie a însemnat cea mai frumoasă recompensă din partea ctitorului României Mari.

Pornit pe drumul suferinţei Neamului Românesc, N. Penescu a stat 14 ani în închisoare şi 3 ani în domiciliul obligator din Bărăgan.

Ajuns în Exil cu sprijinul Preşedintelui Franţei, Charles De Gaule, Nicolae Penescu a continuat lupta pentru a aduce la cunoştinţă nedreptatea făcută Neamului Românesc.

A reuşit să unească energiile româneşti în Consiliul Naţional Român care astăzi are 4 secţii, cuprinzând Români din toate continentele.

Nicolae Penescu a văzut în C.N.R. expresia democratică ce emană de jos, căutând să unească elementele dinamice legate de suferinţa şi aspiraţiile Neamului în lupta de eliberare a Ţării.

In luna Octombrie 1980 a înaintat Conferinţei dela Madrid cel mai documentat Memoriu - din partea Consiliului Naţional Român - explicând în acelaşi timp celor patru ambasadori cu care a stat de vorbă, cruda realitate a Românilor subjugaţi.

Pentru această luptă consecventă, în slujba intereselor Neamului Românesc ce nu are posibilitatea să vorbească, regimul comunist dela Bucureşti a comis un atentat împotriva lui Nicolae Penescu, în Februarie 1981.

Preocupat în permanenţă de viitorul României, a colaborat la reorganizarea Delegaţiei Permanente a P.N.T. în Exil, ţinând seamă de sugestiile prietenilor din Ţară, cu elemente tinere, dinamice, încercate în suferinţă.

Pentru unirea Românilor din Exil, în faţa situaţiei tragice din Ţară, Nicolae Penescu a iniţiat un Front comun al tuturor asociaţiilor pentru a interveni pe lângă guvernele din lume în favoarea poporului înfometat şi lipsit de libertate.

Nicolae Penescu a reuşit să publice în limba franceză "România dela democraţie la totalitarism", o lucrare de prestigiu în care se arată sacrificiile depuse de naţiunea română pentru a opri comunismul pe Nistru.

Ura regimului dela Bucureşti a făcut ca în noaptea de 22 Februarie 1982, N. Penescu să fie trezit la miezul nopţii de un telefon şi o voce misterioasă să'i spună într'o curată limbă românească: "Prima dată ai scăpat, acum nu ne mai scapi".

Dar, Nicolae Penescu, a scăpat. Insă Dumnezeu l-a chemat, în alt fel, din această lume, unde a îndurat atâtea chinuri şi nedreptăţi.

Acum Dumnezeu îl va odihni în pace!

Cuvântul Românesc omagiază viaţa şi faptele lui Nicolae Penescu puse în slujba Neamului.

RADIO EUROPA LIBERĂ

UN NOU DIRECTOR LA POSTUL ROMÂNESC: MIHAI CISMĂRESCU

Postul românesc dela Radio Europa Liberă, instituţie de inegalabilă importanţă pentru poporul nostru, are un nou director, Mihai Cismărescu.

Născut la Craiova, în Aprilie 1916. A absolvit cursurile colegiului Carol I unde a luat deasemeni bacalaureatul situându-se pe primul loc. La acest colegiu a pus, împreună cu mai mulţi colegi, bazele revistei "Ioan Maiorescu", una din primele reviste ale elevilor de liceu în capitala Olteniei. După licenţa în Drept luată la Bucureşti, a plecat la Paris unde a obţinut diploma Facultăţii de Drept, Diploma Institutului de Drept Comercial şi a Institutului de Criminologie.

A fost angajat la Radio Europa Liberă la München în Iulie 1952. In 1954 ocupă funcţia de şef al secţiei de ştiri. In Februarie 1980 a devenit director adjunct, iar în Ianuarie 1982, Director al Departamentului Românesc.

Mihai Cismărescu a publicat multe studii privitoare la Dreptul Românesc. Menţionăm: "Reformen im Rechts-und Justizwesen Rumaniens" (1970); "Die gerichtliche Kontrolle von Verwaltungsakte in der Sozialistische Republik Rumanien" (1972); "Die verfassungsrechtliche Entwicklung der Sozialistische Republik Rumanien 1965 bis 1975" (1975). Ultima sa carte a apărut în Noembrie 1981 la importanta editură dela Darmstadt-RFG, sub titlul "Einfuhrung in das rumanische Recht", care este prima sinteză a sistemului legal românesc apărută într'o limbă occidentală. Mihai Cismărescu este colaborator permanent la "Ost Europa Recht", "WGO-Monatshefte fur Ost recht", "Recht in Ost und West", "Review of Socialist Low" etc., face parte din Comitetul de Redacţie al "Revistei Scriitorilor Români şi a colaborat la ziarele La Nation Roumaine, România, Fiinţa Românească, Destin, Limite şi Cuvântul Românesc. Acum pregăteşte un nou volum în limba engleză despre "Dreptul socialist" românesc, în care va înfăţişa trecerea dela dreptul "burghez" la actualul sistem din Romania. A ţinut un "Jurnal" în toţi anii exilului pe care speră să-l publice. A scris un roman având ca temă refugiul, la care ţine foarte mult. Romanului i-a dat un titlu provizoriu: "In întuneric se află lumină"...

Prin creaţia sa Mihai Cismărescu este un veritabil om de ştiinţă, jurnalist şi publicist, a cărui operă de valoare atât teoretică cât şi practică dă roade în ţară şi străinătate. Dânsul este un adânc pătrunzător al fenomenelor sociale şi politice pe care le trăim şi un neîntrecut în analiza faptelor din care ştie să desprindă ceea ce este esenţial. Ideile pe care le emite sunt bazate pe un foarte serios simţ al răspunderii şi pe respect faţă de cei care îl ascultă sau îl citesc.

In momentul preluării conducerii Departamentului Românesc dela Radio Europa Liberă, a declarat la microfon: "Emisiunile noastre vor fi inspirate de dragostea de ţară şi de respect pentru adevăr".

Toată ţara cunoaşte şi apreciază pe "Radu Gorun", pseudonimul, pe care, deşi, Director, Mihai Cismărescu îl foloseşte cu consecvenţă în toate emisiunile. Mihai Cismărescu este un om modest, fără aspiraţii la titluri. Numirea sa în înalta funcţie de Director la Radio Europa Liberă i-a revenit pe merit. Este răsplata unei munci ce se confundă cu însăşi instituţia. Numirea ca Director l-a găsit deja de fapt în această activitate şi răspundere.

Ii urăm mult succes!

G. B.

VIZITA I.P.S.S. ARHIEPISCOPUL VALERIAN LA NEW YORK

Intre 15-18 Martie a.c., IPSS Arhiepiscopul Valeria a participat la lucrările sesiunii Bisericii Ortodoxe din America.

Cu această ocazie, IPSS a făcut vizite pastorale parohiilor "Sf. Dumitru" şi "Sfinţii Trei Ierarhi" din New York şi a participat la oficierea Sfintei Liturghii la Biserica "Sfânta Maria" din New York de sub păstorirea PCS Păr. Nicolae Bârsan.

Primit cu dragoste şi entuziasm de către toţi parohienii, IPSS a oferit acestei noi parohii Sfântul Antimis şi Sfântul Maslu, consacrând spiritual hotărîrea Congresului Episcopiei dela Vatra Românească din Iulie 1981.

Răspunsurile la Sfânta Liturghie au fost date de cantorii şi corul parohienilor, iar D-na Sara Buţiu a cântat solo cu căldură.

Din Bridgeport-Connecticut, au venit la New York să ureze "Bun venit" IPSS, Părintele Tătulescu şi Dl. Prof. Aurel Ciufecu.

LA ÎNCHIDEREA EDIŢIEI

Aflăm cu durere că MARRY DONEV, soţia distinsului nostru colaborator George Donev, a decedat Sâmbătă 27 Martie s.c., ora 10 a.m., în Florida.

Dumnezeu s'o odihnească în Pace!

PE SCURT

In luna Februarie a avut loc un nou val de "îmbunătățire" a prețurilor: Carnea s'a scumpit cu 64 la sută; zahărul cu 55%, restul alimentelor și al țigaretelor cu 35%. Salariile s'au mărit cu circa 150 lei lunar. (la un salariu mediu de cca 2500 lei); la care se adaugă o promisiune ! Dacă vor munci mai mult, li se va îmbunătăți situația la sfârșitul cincinalului (1985) !

▪▪

Sapte firme de oțel din Statele Unite au reclamat la Departamentul Comerțului din Washington că RSR nu-și respectă obligațiile luate și provoacă șomaj în Statele Unite. Americanii au împrumutat banii pentru construirea Combinatului siderurgic dela Galați, dar împrumutul a fost făcut cu obligația ca RSR să nu exporte oțel în Statele Unite. RSR nu și-a respectat obligația și a exportat 200.000 tone de oțel, la un preț de sub costul producției.

▪▪

S'a modificat legea care privește pregătirea tineretului pentru apărarea patriei. "Ministerul Apărării Naționale--spune legea-- asigură armamentul și muniția necesară, materialul de întreținere, busole, măști contra gazelor, etc." Armele destinate tineretului pentru apărarea patriei (contra cui? N.R.) se predau spre păstrare și folosire de MAN și de Ministerul de interne unităților pe lângă care funcționează centrele de pregătire".

▪▪

Cu ocazia împlinirii a 2500 de ani dela înființarea Statului Dac, guvernul a decis să bată monezi comemorative de aur și argint. Dar monezile nu-s decât un mijloc ca RSR să colecteze, la supra preț, aurul și argintul care-l mai posedă. Monezile au valoare "numismatică" și nu se vând decât pe valută forte. Un colector din România trebue să-și cumpere monezile cu . . . dolari obținuți în mod legal.

▪▪

Pentru rambursarea unei părți din datoria externă, RSR va căuta să exporte cu 20% mai mult în 1982.

▪▪

Discuțiile MAN-ului sunt foarte interesante: Ele se ocupă asupra cantității de carne și lapte ce vor consuma cetățenii în . . . 1985. S'a făcut chiar și o socoteală exactă: 85 kgr. pe an de carne și 200 litri de lapte . . . .

▪▪

"Glasul Patriei" publică următoarea apreciere: ". . Ceaușescu, numit pe drept cuvânt eroul păcii pe planeta noastră, . . ."

▪▪

Populației care trăiește la sate, în zonele de deal și de munte, li s'a acordat 20 de kgr. de cereale în plus pe an . . . .

▪▪

AGER PRESS: "Salariul mediu al unui lucrător în RSR este 2.260 lei lunar, echivalent (la schimbul oficial) cca $204."

▪▪

Sorin Popa Jr., fiul cunoscutului artist Sorin Popa, a cerut azil politic în Franța. Sorin a făcut mulți ani pușcărie în RSR.

▪▪

Dr. Ion Serban și soția lui au fost victimele unui atentat. Ei se aflau la Geneva în automobil, când a explodat o bombă. Dr. I. S. a fost rănit. Se fac cercetări dacă-i vorba de un atentat politic.

▪▪

In cele două lagăre de refugiați (Latina, de lângă Roma și Trieskirchen de lânga Viena) se găsesc circa 1500 de refugiați români. Unii așteaptă de 2-3 ani viza de imigrare în țările necomuniste.

▪▪

Guvernul japonez a decis ca să nu mai garanteze plata mărfurilor exportate de firmele japoneze în RSR. Motivul: Guvernul din București nu-și plătește datoriile.

▪▪

Pe zidurile ambasadei din Paris au apărut înscripții: "Ceaușescu asasin". Deși funcționarii ambasadei caută să steargă înscripțiile, totuși rămân urme pe ziduri ca trecătorii să le poată descifra.

▪▪

Emisiunile Radio Jurnalului din București încep cu "Hai să ne unim popoare" cântată pe melodia "Hai să dăm mână cu mână." Autorul este Niculae Ceaușescu. Alte rânduri: "In muncă pace deplină Să avem o viață senină" . . . etc.

▪▪

Noul bazin portuar din Constanța e de trei ori mai mare decât cel vechi și poate derula peste 48 milioane tone anual.

▪▪

In 1985 lungimea liniilor de Metro în București va fi de peste 36 de kilometri . (cca 23 mile)

▪▪

Cu ocazia sărbătorilor de Crăciun, atât Radio Varsovia cât și Radio Moscova au spus cuvântul "Crăciun". Dar radio și presa din RSR, au vorbit numai de "tradiționalele sărbători de iarnă".

▪▪

Volumul schimburilor comerciale de mărfuri sovieto-român se cifrează la circa 3 (trei) miliarde ruble.

POPULAȚIA ROMÂNIEI TRĂEȘTE ÎN ADÂNCĂ DISPERARE

Petre MUSCELEANU

Nu mai încape nicio îndoială că populația României trăește zile de mare și adâncă disperare, în timp ce regimul lui Ceaușescu nu prezintă nicio soluție pentru îndreptarea stării de lucruri. Acest lucru a ieșit în evidență mai mult, cu ocazia vizitei în România a Secretarului de Stat Alexander Haig, din luna Februarie anul acesta. In loc de reforme în adâncime, reforme care sunt absolut necesare, dictatorul roșu fuge după noi împrumuturi, pentrucă visteria secătuită nu mai poate acoperi nici măcar dobânzile la datoriile externe care întrec suma de 12 miliarde de dolari. "România are cel mai scăzut standard de viață, pe cap de locuitor și în acelaș timp cel mai represiv sistem de securitate polițienească, din țările blocului sovietic" scrie Robert Toth în Los Angeles Times din 21 Februarie 1982. Producția a scăzut începând din anii 1970, dela 11%, la 7.2% în anul 1975, apoi la 7.2% în anul 1979, pentruca în anul 1980 să fie numai de 2.5%, iar în anul 1981 să ajungă la 2.1%. Este interesant de subliniat, că îndată după plecarea lui Haig, guvernul a urcat prețurile la produsele alimentare cu 35%. Si de astă dată, ca și în trecut, ziariștii care însoțeau pe Secretarul de Stat, au constatat cu multă consternare că "nu există nicio discuție privitor la reforme economice . . . această țară, altă dată grânarul Europei (numai în România, prizonierii de război americani, întimpul celui de al doilea război mondial s'au îngrășat), acum trebue să importe produse alimentare" (L. A. Times: 21.II.82).-

Dar în ciuda acestora și a tristelor realități din România, pe care noi românii le cunoaștem îndeaproape, dela frații noștri ce trăesc viața de mizerie din România, vor mai fi unii care se îndoesc. Ii îndemnăm să citească cuvântarea lui Niculae Ceaușescu, cu ocazia sărbătoririi zilei sale de naștere (Tribuna României din 1 Februarie 1982). "Industria românească s'a dezvoltat de peste trei ori, iar agricultura de 1.6 ori, iar nivelul de trai a crescut de aproape două ori" a spus el. Dar atunci cum se explică că industria care a crescut a produs numai 2.1%, iar agricultura românească, cu țăranii înregimentați în colective. nu mai este în stare să hrănească pe români, ci aceștia sunt siliți să facă coadă, la pâine, lapte, ouă și dacă le găsesc, să plătească prețuri exorbitante.

Dar vor spune unii sceptici, sau care fac jocul lui Ceaușescu, da sunt lipsuri, dar vedeți dacă se fac schimbări, vin Rușii Sovietici, ocupă țara cu armata și va fi cu mult mai rău.

Oameni de asemenea teapă sunt nu numai de perfectă rea credință ci au inima împietrită. Intrebarea care ascut fel de oameni nu și-o pun este: de ce în alte țări, cum este Ungaria, lucrurile merg mai bine și populația trăește mai bine? Oare n'ar putea Nicolae Ceaușescu lua exemplu dela Ungaria, să facă reforme care să ajute poporul, să-i dea posibilitatea să nu trăiască în mizerie, și să lase politica externă pe mâna celor din Kremlin?

Ungaria la ora actuală poate fi dată ca exemplu în aceasta privință. Reformele care s'au făcut, merită să fie cunoscute, pentrucă cel puțin oamenii de rea credință, să poată fi domoliți în ridicarea de osanale regimului comunist din România.

In Ungaria procesul de pacificare a început cu slăbirea represiunei, având drept țel ca regimul care a fost impus de armata roșie, după zdrobirea revoluției din anul 1956, să câștige oarecare simpatie populară. După aceasta, a urmat reforma radicală a colectivelor agricole, dându-se acestora oarecare autonomie, cu cointeresarea membrilor la câștigurile realizate din vânzarea produselor. Țăranii au fost ajutați să-și poată cultiva lotul privat, care în Ungaria este de 2 hectare. Stațiile de mașini și unelte au fost autorizate să ajute pe țărani la cultivarea lotului privat, pe care aceștia aveau dreptul să crească orice fel de produse vegetale și animale și să le vândă pe piață. Statul a început să încurajeze formarea de cooperative agricole și de consum, membrii lor având dreptul să-și împărțească câștigurile. S'a făcut o descentralizare a controlului fabricilor de larg consum, dându-se dreptul conducătorilor acestora, să le conducă ajutați de Comitete de fabrică, care iau hotărîri privitor la producție, vânzare și împart apoi între muncitori veniturile după ce au livrat statului anumite cote de produse. In acest nou climat au luat o mare dezvoltare companiile mixte, cu capital Occidental, care funcționează în deplină libertate. Telul de a produce, pentru câștig, încetîncet intră în uzajul normal al întreprinderilor și comerțului, fiind ajutat și de politica guvernului de o sănătoasă politică de urcare graduală a prețurilor, pentru a nu produce tulburări în economie, ca în Polonia și România. Câmpul libertății a început să progreseze. In special restricțiile turistice s'au micșorat. Acum oricine are dreptul să plece în vizită turistică, odată la un an și este deplin liber să călătorească în țările din Blocul Sovietic. Ziare și reviste Occidentale se găsesc în toate marile hoteluri și chioșcuri din Ungaria. Contactul cu vizitatorii străini este liber. Nimenea nu este pedepsit pentru acest lucru. De altfel, nu există acum în Ungaria prizoneri politici. Tocmai de aceea mai mult de două milioane și jumătate de turiști au vizitat Ungaria în anul trecut. Deși există legi care au prevederi foarte stricte - 8 ani închisoare, pentru critică publică a regimului - totuși numărul celor pedepsiți este mic. Amnesty International, nu dă nici o dată în această privință.

In schimbul acestora, Ungaria nu are politică externă, fiind în această privință aservită întru totul Rusiei Sovietice. Pentru unguri, Rusia Sovietică aproape nu există, deșipeste 60,000 soldați sovietici, ocupă Ungaria.

Desigur că reformele radicale din Ungaria, s'au făcut datorită unui plan. Pe de o parte să ajute poporul ungar, iar pe de altă parte să nu atragă furiile Kremlinului. Faptul că Ungaria a adoptat în întregime politica externă sovietică, a ajutat într'o mare măsură la realizarea acestui plan.

In România asa zisa politică de independență, izvorîtă din dorința de a câștiga împrumuturi străine pe de o parte, iar pe de altă parte, ca să poată folosi, așa zisa furie a Sovietelor, răzbunarea împotriva unuia care se abate dela tutela Moscovei, la întărirea teroarei organizate, care stă la baza politicei regimului comunist din România. Cu alte cuvinte țelul primordial al regimului comunist din România a fost și este menținerea cu orice preț a puterii. De aceea reformele care au fost făcute în Ungaria și care au dat rezultatele știute, în România n'au fost nici măcar încercate, sau dacă din când în când unele au fost încercate - cum a fost comerțul privat de restaurante - au fost abolite de azi pe mâine. Rezultă că în afară de menținerea puterii, Partidul comunist din România nu a avut și nu are nici un plan, care într'adevăr să servească progresul și bună starea poporului.

Cât privește teama că anumite reforme, ar putea duce la invazia armatei roșii a fost și este nejustificată. In anul 1958, numai doi ani după revoluția ungară, când trupele de ocupație sovietice din România, s'au retras, Kremlinul a fost convins că în viitor nu va fi nevoit să ocupe din nou România, deoarece oamenii partidului din România, nu vor putea nici când constitui pericol real al intereselor sovietice. De aceea și-au retras armata, iar Partidul comunist român a primit o altă misiune, așa zisa independență, cu dreptul de a critica din când în când Kremlinul. Aceasta pentru a arunca praf în ochii celor care țin baierele pungii cu dolari, iar pe de altă parte, pentruca misiunea conducătorului partidului comunist român, aducea mai multe foloase, pe plan mondial, decât pagubele ce aduceau pișcăturile celor dela București.

Dacă Ceaușescu ar fi fost sau ar fi animat de sentiment de dragoste pentru poporul român, ar fi luat exemplul Ungariei, și-ar fi folosit strădaniile în a găsi calea cea mai bună, în a asigura cel puțin un trai mai bun și o viață mai liberă, poporului român. Nu este prea târziu nici acum, în ceasul al II-lea. Conducerea Partidului comunist sovietic se găsește într'o mare criză, este în joc chiar întregul sistem sovietic. Harrison E. Salisbury, specialist în istoria Rusiei Sovietice, L. A. Times, 21. II. 82 - dupăce analizează stările de lucruri din Rusia, scrie că nimenea, nici măcar Brejnev, care este bătrân și bolnav, nu știe care îi va fi urmașul, pentrucă: "ei sunt, o colecție de politicieni puternici, care se vor învârti, se vor suci, vor da și vor cere, își vor arăta greutatea unul față de altul, până când din acest bazar al sistemului bolșevic un nou stăpân este ales . . .". Va alege oare Ceaușescu poporul român, sau va aștepta arătarea noului stăpân din bazarul dela Moscova, care îl va lua la rost sau se va descotorosi de el.

NBC OGLINDEȘTE RSR-UL

In programul de TV (25 febr.) corespondentul lui NBC din București, confirmă tot ce-a scris până acum presa exilului.

Era și timpul.

Guvernul din București-- spune corespondentul lui NBC-- este înspăimântat de ce se întâmplă în Polonia. Când un cetățean calcă legea circulației, el e trimis la doctor. (Să-l analizeze dacă nu cumva dă semne de completă însubordonare a legilor, N.R.).

Se arată lipsa de mâncare ce există în țară, rafturile goale, raționalizarea pâinei, etc.

Singurele manifestații politice sunt cele făcute numai în linia și în sânul partidului.

In România este un sever control al culturii. (Arată cum unele filme făcute în țară au fost cenzurate deoarece au deraiat de pe linia partidului, N.R.)

Cei care vorbesc cu străinii sunt anchetați de miliție.

Cei care cer pașaport își pierd serviciul.

Dezordinea de cum se procedează în industrie.

Arătându-l pe Ceaușescu vorbind, comentatorul american precizează că Ceaușescu aprobă măsurile de suprimare a sindicatului liber al muncitorilor liberi "Solidaritatea" din Polonia și suportă legea marțială.

Este primul semn încurajator că un comentator de talia lui John Chancellor, spune publicului american-- ceea ce noi o știam de mult --că "Independența" lui Niculiță nu-i decât o legendă creată de Moscova.

▪

PE SCURT DIN ȚARĂ

CRONICĂ RADIOFONICĂ

ÎN LOC DE VARZĂ, R.S.R. EXPORTĂ GÂNDURILE MARELUI ÎNDRUMĂTOR

Nicolae Ceausescu, fiul operelor sale, născut orfan, a înnecat lumea cu alte cinci volume de "Adâncă filosofie social-politică".

"La Palatul Veneției, din Roma, a avut loc vernisajul unei expoziții de carte românească. Un loc deosebit îl ocupă operele tov. Niculae Ceaușescu apărute în limba italiană precum și în alte limbi de circulație internațională". (17/10/81).

Alături de operele dedicate "...personalității și gândirii șefului statului român.... un loc central este dedicat lucrărilor tov. academician, Dr. Ing. Elena Ceaușescu. ." care-i și ea trasă la tipar pe toate limbile.

Importarea operelor RSR-Ceaușiste va fi egalată în istoria Italiei cu trecerea Alpilor de către elefanții lui Hanibal.

De acum înainte gondolierii, sub clar de lună, în loc să cânte amorezaților "O Maria" aș vrea să adorm cu tine 'n brațe, le vor citi pagini de înaltă gândire "politică socială" a iubitului îndrumător de pe canale, Niculae.

Iar ca divertisment pentru o seniorină sofisticată, gondolierul va explica teoria "moleculelor" pieptănate din coafura "doctoriței"!

Tot ce-a dat omenirii un neam, ai cărui străbuni au fost făuritori de civilizație, s'a redus la două persoane: "Savanta" pe puncte Lenuța și "Îndrumătorul" Niculae.

Numai Ea și El.

Mucul și Papucul!

FALIMENT PE TOATĂ LINIA

Ceaușescu a ademenit pe străini ca să înființeze soc. mixte în România, oferindu-le mâna ieftină de lucru a muncitorului. S'au înființat astfel 32 de societăți mixte. Dintre acestea au mai rămas doar . . . patru.

Restul și-au luat tălpășița, convingându-se că în condițiile prezente este imposibil să se poată realiza ceva în RSR.

Din aceste patru acum și soc. Mixtă Româno-Japoneză dela Curtea de Argeș se va desființa.

Cele trei societăți care au mai rămas sunt: "Citel" (Româno-Franceză--fabrică automobile Citroen), "Data" (Româno-Americană--Electronic) și soc. Româno-Vest Germană dela Reșița.

••

Intreprinderea Dermatina din Timișoara s'a specializat în mânuși de cauciuc pentru menaj. Dar mânușile lipsesc de pe piață și au trebuit să fie importate.

Bugetul Ministerului de Cultură și Sănătate pe anul 1982 este de 3.7 bilioane lei. Din acest buget se înfruptă "Cântarea României" care a împlinit cinci ani de activitate. Azi în RSR a plouat cu atâta cultură că avem potop de poeți, scriitori, artiști, etc. Secretul succesului e să lauzi regimul. Ceaușescu însuși a cerut artiștilor (R.Buc. 17 I 82) "să reflecte "cu mai multă măiestrie...măestrele transformări pe care le-au adus în peisajul țării, anii socialismului. . ."

••

Aștepți ani să-ți cumperi mașină, după ce ai cumpărat mașina nu poți s'o conduci că n'ai carnet de șofer; iar carnetul de șofer nu poți să-l obții pentrucă nu-s locuri la școala de șoferi. . . .Intre timp mașina iese din garanție înainte de a putea afla dacă are defecte de fabrică.

Actualmente 3000 de proprietari de mașini au făcut cerere ca să obțină carnet de conducere, dar la școala de șoferi nu pot intra într'o serie decât 1600 de elevi.

LUCRUL CU BUCATA

Cu ocazia unei vizite de lucru făcută în jud. Călărași, Ceaușescu, a indicat aplicarea cu fermitate a acordului global. Până acum munca cu bucata era socotită ca o tiranie capitalistă care-l silea pe lucrător să muncească peste puterile lui fizice. Ceaușescu aplică ceea ce comuniștii socoteau până acuma că-i sclavie.

••

La Viena, la Academia populară Brigitenau, a avut loc o expoziție de carte românească care a cuprins volume din operele preș. Niculae Ceaușescu din lucrarea Strămoșii Românilor.

••

D. Radu Voinea, rectorul Inst. Politehnic, scrie că învățământul din România trebue să elimineze "cu curaj tot ceea ce este învechit, perimat, a elementelor descriptiviste și istoriciste."

Ni se promite o nouă istorie progresistă a cărei asemănare cu Istoria Românilor va fi o coincidență cu totul neintenționată.

Un grup de muncitori dela combinatul de celuloză și hârtie din Zărnești au unele neajunsuri în plata orelor de muncă efectuate suplimentar în interesul producției precum și a recuperării acestor ore. Până la urmă s'a decis ca orele suplimentare să nu fie plătite ci să li se acorde muncitorilor zile libere, ce bine înțeles vor fi petrecute la ... "muncă voluntară".

ATENȚIE LA OBEZITATE!

"Glasul Patriei" informează pe cititori că guvernul și-a reprogramat prioritatea și-a pus în capul listei: agricultura. Dar până s'o coace porumbul "G.P." dă următoarele sfaturi: ". . . pentru a evita risipa și consumul excesiv nociv (Vătămător. N.R.) nu numai sistemului economic însuși, dar și pentru sănătatea oamenilor." Consumurile pe cap de locuitor (legume, cereale, etc.) ". . . sunt peste media din țările avansate."

Pe scurt: Românul mănâncă prea mult!

SOLUȚIA-I SIMPLĂ

"SG al partidului (Ceaușescu) a reliefat necesitatea de a se obține cantități sporite de carne în condițiile reducerii normelor de consum la nivelul celor practicate pe plan mondial" (R. B. 10/31/81).

Dacă românul ar mânca mai puțin, ori la fel cu cei care nu mănâncă deloc carne (din motive religioase, etc.) atunci ar exista carne destulă.

"Sunt mulți care s'au îngrășat mai mult decât este necesar . . .Noi consumăm față de multe alte țări aproape de 2 ori mai multe legume". . . .

Românul de satul ce este moare de foame!

••

4,47, 11,00 și 35. Acestai cursul de schimb al leului față de dolar: Cursul oficial, turistic și bursa neagră.

CETATE DACICĂ

In urma cercetărilor arheologice pe raza comunei Mihăileni (Miercurea Ciuc) a fost descoperită o cetate care datează de pe vremea dacilor liberi, precum și urmele unei așezări feudale distruse de năvălirea Tătarilor. Deasemenea, prin săpăturile făcute în alte localități harghitene ca: Odorheiu Secuiesc, Jigodin, Cristuriu Secuiesc, au fost descoperite vestigii ale unor așezări străvechi daco-romane sau medievale.

Deasemenea s'au descoperit într'o zonă a râului Zăbarul - Bragadiru câteva unelte din os: străpungători, dălțițe, vârfuri de lance, relicve, etc.

SOIUZ 40 ÎN R.S.R.

Muzeul Militar Central și-a îmbogățit patrimoniul cu un exponat inedit: capsula navei cosmice SOYUZ 40, cu care s'a înălțat în spațiul extraterestru primul cosmonaut român, căpitanul ing. Dumitru Prunaru.

MOSCOVA GÂNDEȘTE NICULIȚĂ VORBEȘTE

Dacă doriți să aflați ce gândește Moscova, întrebați-l pe Niculiță. O manifestație, organizată de guvern, pentru dezarmare, a avut loc pe străzile Bucureștiului. S'a cerut ca cele două puteri să-și retragă bombele nucleare în granițele proprii. Ca semn de "independență" capitaliștii n'au fost înjurați. Ideea pare atrăgătoare numai că lozul câștigător îl are Brejnev în buzunar.

In timp ce rachetele americane sunt retrase peste ocean, cele sovietice sunt retrase la câteva sute de kilometri; rămânând cu aceeași putere de distrugere.

De notat că Niculiță tot vorbește despre pace și dezarmare, dar când e vorba despre o inspecție care să verifice sinceritatea Moscovei, independentul capătă gurai.

••

La Institutul de Cercetări Nucleare Dubna, de lângă orașul Moscova, se află și 15 specialiști români.

ÎN R.S.R. E "LIPSĂ DE LUMINĂ"

La început s'a crezut că opririle de curent se datoresc unor accidente locale; dar guvernul a trebuit să admită că la baza acestor întreruperi este lipsa de energie.

Ziarul "Scînteia" (28 Ian.) a căutat să acopere falimentul învălindu-l în fraze patriotice: "Economisirea energiei electrice în interesul întregii societăți . . . fiecare trebue să participe la această economisire severă . . . să dovedească cumpătare, spirit gospodăresc și răspundere civică în utilizarea energiei electrice. . ."

Printre măsurile salvatoare:

Emisiunile de TV se întrerupt între orele 6-8 p.m.

După ora 6 p.m. tramvaiele vor circula mai rar.

Motoarele casnice cu mai mult de 1 kw, să nu fie întrebuințate în timpul orelor de vârf de consum.

In București, prin rotație, lumina este întreruptă timp de 4 ore. La fel și apa.

In provincie e mai rău: Curentul este întrerupt zilnic între 10-12 și 2-6 p.m.

Iar la sate situația e și mai rea. Țăranii sunt sfătuiți să întrebuințeze lămpi cu gaz, dar gazul nu se găsește, așa că s'a ajuns--după mari progrese socialiste--la lumânare și opaiță. . . .Dar și lumânările sunt greu de găsit.

Cauza crizei de energie e neglijența, nepăsarea precum și calitatea cărbunelui care, din aceleași motive, e încărcat cu impurități. (Notă: am scris la timp despre sabotajul tăcut al minierilor)

DIN PRESA COMUNISTĂ

Două zile „delegat" pe o mașină Transcom

(NOTA: Am scris de atâtea ori despre ambiția cu care nu se lucrează în RSR. Acum ne oprim asupra unui alt aspect al hărniciei: cum se bate apa în piuă și cum sunt priviți "cei mici" de "cei mari".

Compilăm dintr'un reportaj publicat de Cornelia Simionescu în "România Liberă". Ziarista l-a acompaniat pe șoferul Aurel Ivașcu, timp de două zile, ca să vadă cum se distribuie mărfurile la magazine. Ca întotdeauna, e criticată execuția sistemului și nu sistemul.

Jurnal de bord:

Ora 10 dimineața--Incepe încărcarea camionului dela depozitul de mărfuri I.L.F. Berceni (gara Obor).

Ora 12--Camionul încărcat cu vârf (conține 3510 borcane de conserve: ghiveci, roșii în bulion și pastă de roșii), pleacă cu ele să le descarce la Spitalul O.R.L. Panduri. Aci conservele au fost refuzate pe motiv că erau în borcane de sticlă și nu în cutii metalice.

Noi dispoziții

După ce șoferul a telefonat la depozit a primit un nou ordin, să le vândă unde crede el de cuviință, și în cel mai rău caz să le ducă la Unitatea 173 din Piața Pantelimon.

Incepe colinda pe la Hala Unirii, Hala Traian, unde marfa este refuzată pentru același pretext: ambalaje de sticlă.

Unele magazine se oferă să cumpere parte din marfă, dar șoferul are ordin să le vândă pe toate odată.

Una-i scrisă și alta-i spusă

Ziarista a observat că instrucțiunile scrise date șoferului precizau ca marfa să fie predată magazinului ILF din strada Teiul Doamnei și nu spitalului din Panduri; și deasemenea a vrut să afle de ce sunt refuzate borcanele de sticlă.

-- Acestea-s aranjamente pe care eu nu le cunosc--a răspuns șoferul. Eu am primit ordin dela șeful depozitului să duc conservele la spital și pe urmă să mă duc la magazinul din Teiul Doamnei ca să-mi confirme. . .primirea. In ce privește borcanele de sticlă clienții nu le vor pentrucă trebue să lase depozit de un leu sau doi la borcan, și e foarte greu să-ți capeți garanția înapoi. Magazinele refuză să se încarce cu sticle goale.

Avem nevoie dar...

Goana de vânzarea conservelor continuă. La Alimentara din Sos. Iancului 107, ar fi fost mare trebuință de conserve, dar nu le-a primit deoarece "se blocase" liftul.

La un magazin vecin, duceau lipsă de ghiveci, dar aveau prea multe roșii. . .

După patru ore de umblat zig-zag prin București, șoferul se duce la adresa unde primise dispoziție să lase conservele în caz că nu se vând prin alte magazine.

Aci i se pune condiția: Iți iau marfa dar trebue să-mi ridici din magazin lăzile goale.

-- Unde să le duc?

-- Unde vrei . . .

Mi-e scârbă de ei

In timp ce se așezau lăzile în magazia magazinului, câțiva mușterii au vrut să afle când se vor pune conservele în vânzare, dar una din vânzătoare a dat astfel de răspunsuri publicului "atât de necuviincios" încât ziarista a trebuit să intervină:

"De ce vorbești atât de urât cu oamenii? Nu te gândești că mănânci pâine de pe urma lor?"

"De pe urma lor?? Adică ăștia?--i-a răspuns vânzătoarea arătând cu degetul la câțiva clienți, Mi-e scârbă de ei!"

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de ARGUS

GUATEMALA

Pe data de 23 Martie, printr'o lovitură de stat, regimul de dreapta al președintelui Fernando Remeo Garcia, a fost înlăturat de un grup de ofițeri sub conducerea generalului Efrain Rios Montt. Noua conducere a acuzat fostul regim de corupție și falsificarea alegerilor care au avut loc pe data de 7 Martie. În urma acestor alegeri, urma să preia președenția generalul Guevara. Noua "juntă militară" a apelat la liniște și calm, promițând îndreptarea multor situații în viitorul apropiat.

Generalul Efrain Rios Montt (centru) anunțând formarea noului guvern

INDONEZIA

La 8 Februarie a.c., s'a anunțat din Djakarta că S.P. Yegorov, adjunct al atașatului militar sovietic în Indonezia a fost declarat "persona non grata" și a primit ordin să părăsească țara în 24 de ore. El a fost arestat într'un restaurant pe când primea un important document militar conținând informații secrete dela un ofițer indonezian a cărui identitate nu a fost dezvăluită. Pentru acțiune de spionaj a fost arestat și un funcționar al agenției sovietice Aeroflot din Djakarta.

IRAN

De mai multe luni de zile Uniunea Sovietică a pătruns încet în Iran. Incepând cu luna Octombrie a anului trecut, Partidul Islamic Republican care conduce astăzi în Iran a acceptat oferta Moscovei de a primi agenți și experți să organizeze serviciul de inteligență din Teheran. Puțin după această dată, o altă echipă de experți sovietici a fost primită să asiste la reorganizarea economiei Iranului.

In prezent Uniunea Sovietică presează Iranul să semneze un pact de cooperare care fără doar și poate va împinge regimul revoluționar al lui Khomeini în sfera de influență a Kremlinului. Această propunere a fost făcută la 18 Noembrie 1981 de către ambasadorul sovietic în Iran, Vladimir Vinogradov, menționându-se că în urma acestui pact, Uniunea Sovietică va putea garanta apărarea Iranului contra "forțelor capitaliste".

STATELE UNITE

Un număr de 64 preoți protestanți aparținând Bisericii Episcopale din Statele Unite, au cerut intrarea ca preoți în biserica catolică. Gestul a fost determinat de hotărîrea Bisericii Episcopale de a numi femei preoți. Alți 20 preoți sunt pe cale să-i urmeze. Problema dificilă pentru catolici este faptul că foarte mulți dintre cei 64 de preoți sunt căsătoriți. Totuși la Conferința națională a Episcopilor catolici din Statele Unite, ținută în August 1980, s'a hotărît ca în mod excepțional, preoții căsătoriți să fie admiși ca preoți, pentrucă Biserica nu poate să desfacă o căsătorie. Celibatul însă rămâne pe mai departe tot atât de strict pentru restul preoților catolici.

STATELE UNITE

Administrația Reagan a cerut Congresului să aprobe suma de 8,7 miliarde de dolari, ajutor militar și securitate pentru anul 1983. Printre țările incluse pe lista de a primi ajutor militar american se află Chile, Argentina, Guatemala și El Salvador, care pe timpul lui Carter figurau pe lista neagră, pentru "violarea drepturilor omului."

N.A.T.O.

O inedită manevră militară navală și aeriană a avut loc în luna Martie în Golful Mexic, la care au participat sase țări din Pactul Atlanticului. Manevra care a durat 10 zile este prima de acest fel în dreptul Floridei, și conducătorii ei au declarat că n'are nicio legătură cu actualele evenimente din America Centrală. Simplă coincidență!

NICARAGUA

Presați de evenimentele din Polonia și sâcâiți de luptătorii din Afganistan, sovieticii încearcă din nou o acțiune de "răsturnare a frontului", deplasând conflictul principal în America Centrală. După ilustra seninătate cu care fostul Președinte Carter, a primit cu căldură revoluția sandinistă din Nicaragua care nu era decât o mascaradă a adevăratei conspirații comuniste, rușii s'au pus pe treabă. Fiecare "ministru" nicaraguan a fost încadrat de "consilieri" cubanezi și sovietici, și represaliile au început în țară. Băștinașii indieni au fost dislocați de pe terenurile lor care se pretau la baze militare sovietice, unii au fost deportați, dar cei mai mulți au fost curățați. Recent, Statele Unite au dovedit cu fotografii luate de un avion-spion, toate bazele construite de sovietici în Nicaragua, precum și armament și material de război sovietic depozitat în țară.

Au fost identificate și amplasamentele trupelor de cubanezi în Nicaragua, iar ulterior s'a dovedit rolul infiltrațiilor comuniste cubaneze, sovietice și nicaraguene, în mijlocul guerilelor din El Salvador.

UNIUNEA SOVIETICĂ

Forțele sovietice au omorît peste 3000 de afgani, cu gaze otrăvitoare și alte arme chimice, violând în mod flagrant acordul internațional de nefolosire a armelor chimice, semnat de Moscova. Adjunctul Secretarului de Stat, Walter J. Stoessel Jr. a declarat în fața comisiei senatoriale că dezertorii din armata afgană instruiți de sovietici și refugiați din afganistan în Pakistan, au dezvăluit monstruoasele acțiuni sovietice.

SPANIA

Conferința dela Madrid pentru respectarea acordurilor dela Helsinki s'a închis fără niciun rezultat, urmând să se redeschidă la 9 Noembrie 1982. După un an și jumătate de bătut apa în piuă, delegații au ajuns la concluzia că între lumea liberă și regimurile comuniste nu se poate ajunge la o înțelegere. Concluzia țărilor vestice a venit după instaurarea legii marțiale în Polonia. Nu înțelegem dece le-a trebuit atâta timp diplomaților occidentali, când orice bade Gheorghe din România dacă era întrebat știa lucrul acesta dela început.

GERMANIA DE VEST

Guvernul vest german a limitat circulația diplomaților sovietici în Germania Occidentală, în urma recomandărilor partenerilor din Pactul Atlantic, în legătură cu evenimentele din Polonia. Personalul diplomatic sovietic trebue să ceară aprobarea Ministerului de Externe dela Bonn pentru orice deplasare cu 48 ore înainte de efectuarea oricărei călătorii. Excepție fac deplasările la Frankfurt, Dusseldorf și Hamburg și traversarea în partea de sub comuniști a Germaniei, prin punctul Helmstadt. Pentru acesta din urmă anunțarea trebue făcută cu 24 ore înainte.

ROMÂNIA

Planurile României de a importa tehnologie din Vest, sunt amenințate de dificultățile financiare ale țării. România urma să folosească foarte mult echipament canadian, american și italian pentru o serie de centrale nucleare, dar U.S. Export-Import Bank a anunțat că a suspendat împrumuturile pentru aceste proiecte. (Wall-Street Journal, 10 Martie 1982).

La 25 Februarie au început la Frankfurt discuțiile între reprezentanții a opt bănci din Apus și cei ai regimului din București, în legătură cu scadența sumei de l miliard de dolari, pe care România este în imposibilitate de a o plăti. Comuniștii români încearcă o reașezare a plăților în sensul de a fi amânate pe alte termene. Intre timp suma dobânzilor curente a mai crescut cu 91,3 milioane dolari, iar cererea de credit pentru alte 65 milioane de dolari pentru cumpărarea de grâu din Statele Unite a fost refuzată de Președintele Reagan. (După News World din 26 Febr. 1982)

România a făcut cunoscut celor mai mult de 200 de bănci din Vest, că dorește o amânare a plăților pentru o perioadă de șase ani și jumătate pentru cele mai mult de 3 miliarde de dolari scadente anul acesta și anul trecut. Datoriile către băncile din vest sunt apreciate la 10-11 miliarde de dolari. Lunea trecută, guvernul român a trimis un telex băncilor creditoare, că nu va onora nicio plată a capitalurilor și dobânzilor scadente, dacă nu acceptă o reprogramare a plăților. Românii au justificat că sunt obligați să ia aceste măsuri, datorită schimbărilor economice și în special a unei proaste și în declin producție. (După New York Times, 8.3.82)

Am dat mai sus extrase din trei mari cotidiene new yorkeze referitoare la starea de faliment în care au dus țara agenții Kremlinului ajunși guvernanții republicii socialiste. Din păcate, toate repercursiunile acestor datorii nu se vor răsfrânge asupra celor vinovați, ci asupra sărmanilor cetățeni cărora li s'au scumpit din nou: pâinea, zahărul, carnea, și toate celelalte produse alimentare.

BULGARIA

O turnură deosebită în politica Bulgariei o situează de câtva timp pe poziția de "Cubă a Balcanilor". Evenimentele s'au accelerat după dispariția Liudmilei Jivcova, fiica lui Teodor Jivcov, despre care toți sunt conștienți că a fost asasinată de sovietici. A urmat înlocuirea lui Stanco Todorov prim ministru și tovarăș de arme cu Teodor Jivcov. Locul lui a fost luat de Grișa Filipov, născut și educat în Uniunea Sovietică. Odată cu venirea lui Filipov la putere, Bulgaria a început să fie cel mai mare furnizor de arme în Africa, Asia și America Centrală. Printre țările care au primit arme din Bulgaria sunt: India, Nigeria, Mozambic, Angola, Lybia, Syria, Cuba și Nicaragua. Terenuri speciale de instruire a teroriștilor sunt amenajate special în Bulgaria. Dece a ales Brejnev tocmai Bulgaria? Comentatorii apuseni argumentează în felul acesta: Germania de Răsărit și Cehoslovacia, au fost afectate de politica poloneză, România și-a pierdut creditul în lumea vestică iar castroismul este complect compromis în America. Singurul aliat pe care se mai bazează rușii, a rămas în ultimă instanță, Bulgaria.

CHINA

La oferta făcută de Brejnev de a normaliza relațiile dintre URSS și China și a se trece imediat la o cooperare economică, științifică și culturală, regimul dela Peking a răspuns negativ. Din informațiile semi-oficiale Pekingul nu va putea fi convins de sinceritatea Uniunii Sovietice, până când aceasta nu va recunoaște "problemele referitoare la frontiera lungă de 7.200 de kilometri, retragerea trupelor din apropierea frontierei și înlăturarea rachetelor SS-20 îndreptate asupra Chinei."

GRANIȚA SOVIETO-CHINEZĂ

Actualitatea internațională

IARNA ESTE A VOASTRĂ, PRIMĂVARA ESTE A NOASTRĂ

Gheorghe BĂLTEANU

Aceasta este deviza sub care mișcarea sindicală "Solidaritatea" din Polonia pregătește lupta pentru restabilirea libertăților democratice câștigate prin grevele muncitorești din August 1980. In același timp aceasta este și un avertisment puternic dat tiraniei comuniste și juntei militare care la data de 13 Decembrie 1981 a decretat "starea de război" în țară. Avertismentul este luat în serios și cu teamă. Ceea ce junta militară și-a propus la 13. Dec. nu s'a realizat. Din contră. Ura și amărăciunea poporului, rezistența pasivă combinată cu demonstrații, sabotaje și lovirea tiranilor au crescut. Situația este explozivă. Nici o speranță pentru comuniști de realizare a liniștei dorite de ei. Planul de ridicare a stării de război până la sfârșitul lunii Februarie a eșuat, căci poporul nu a fost îngenunchiat. Acum nu se găsește nici o cale de ieșire. A da înapoi, înseamnă a accepta "Solidaritatea", și recunoașterea eșecului stării de război, a merge înainte înseamnă lupta deschisă cu Biserica Catolică legată de Papa și de întregul catolicism al lumii și trecerea la confruntarea armată cu întregul popor. Aceasta într'un moment în care Polonia datorează 30 miliarde dolari în Vest, în țară este foamete, Uniunea Sovietică nu are suficiente rezerve pentru a ajuta, criza economică cruntă zguduie întregul lagăr sovietic, iar situația URSS acasă și peste hotare se complică zi de zi.

Profitând de iarnă, regimul comunist a trecut la înăbușirea mișcării sindicale prin forța armată. Poporul este flămând, slab îmbrăcat, fără combustibil, iar ascunzișurile în pădurile desfrunzite și înghețate sunt anevoioase. Primăvara însă se apropie. Luptele pe viață și pe moarte contra tiraniei vor începe. Junta nu mai are curaj de a scoate armata contra poporului. După declarațiile ofițerilor a scoate din nou armata din cazărmi ar însemna destrămarea acesteia. Fraternizarea ei cu poporul și murmurul din armată, după prima acțiune, înspăimântă. Iar în August 1982 Papa va vizita din nou patria sa, Polonia.

Situația din Polonia este rezultatul firesc al evoluției din întregul bloc comunisto-sovietic. Polonia este avangarda luptei pentru drepturile umane. Venirea primăverii trebue să însemne organizarea și începerea luptei sindicale în toate țările captive. Situația în întregul Gulag este explozivă. Foamea și boala, singurele "realizări" ale tiraniei comuniste, se întorc acum împotriva acestui odios regim. Peste tot au loc mișcări. Mișcarea pentru pace și contra militarizării vieții în RDG, tradiționala mișcare a intelectualilor din Cehoslovacia, "Universitatea Ilegala" și tipărirea de cărți clandestin în Ungaria, baterea, uciderea activiștilor pcr, și sabotaje în RSR, mișcări de masă contra URSS în Tările Baltice (Letonia, Estonia și Lituania), neliniști în rândul populației islamice din sudul URSS, extinderea panislamismului și influenței unei populații religioase și antiruse ce reprezintă 22,3 la sută din întreaga populație a URSS.

Unul din cele mai importante rezultate ale evenimentelor din Polonia îl găsim la nivelul armatelor. S'a demonstrat popoarelor captive că armata în comunism are misiunea de a contribui la oprimarea poporului și nu de apărare a lui contra vreunei agresiuni externe. Aceasta a dus la desteptarea sentimentului național în rândul militarilor și atragerea urei față de conducerea comunistă aservită Moscovei. Efectele nu s'au lăsat așteptate în blocul sovietic. Amenințarea destrămării armatei poloneze, a doua ca mărime în pactul militar sovietic, pune în pericol pactul militar. In armata sovietică au fost executați soldați care au refuzat să plece în Afganistan, deasemenea în Ianuarie a.c. au fost executați soldați sovietici în RDG (în care există 20 divizii sovietice) pentru revoltă contra ofițerilor. Câteva detasamnete militare sovietice din RDG au fost imediat trimise pe calea aerului în URSS. Tot în Ianuarie GSSD (Armata sovietică din RDG) a anulat o manevră militară din cauza murmurului și "moralului armatei". Moralul scade pe zi ce trece în armata sovietică care vine în contact cu populația altor țări. Manevrele "Drujba '82" care s'au desfășurat la sfârșitul lui Ianuarie-începutul lui Februarie în Cehoslovacia, cu participarea armatei sovietice și Cehoslovaciei, au fost un răsunător eșec. In RSR stagiul militar s'a prelungit spre nemulțumirea soldaților. In RSR ca și în Ungaria, armata în bună măsură este transformată în detașamente de muncă în construcții și agricultură. De mare importanță este și dezvăluirea cum că soldații sovietici morți în Afganistan nu mai sunt trimisi familiilor lor din URSS în cosciuguri din zinc, ci sunt incinerați la crematoriul din Nordul Cabulului, crematoriu care funcționează zi și noapte doar pentru armata sovietică. Apoi, se trimite familiilor în URSS cenușa soldatului "erou", într'o urnă-cutie. Rezultatele în armata comunisto-sovietică devin din ce în ce mai favorabile mișcării pentru libertate.

In rândul armatei însă trebue acționat foarte puternic căci primăvara care vine rapid cere participarea ei directă sau cel puțin neamestec, la lupta poporului. Există mai multe trepte ale atitudinei ce se cere armatei: neamestec total în interior, refuzul de a trage în popor (poporul trebue să știe aceasta), înlesnirea de către militari ca poporul să-și procure arme și muniție și trecerea armatei de partea poporului cu armament și muniție. Acestea sunt câteva din atitudinele la care sunt chemați militarii. Mai există și altele care vor fi făcute cunoscute la timpul potrivit.

Nu dorim o confruntare armată în țările captive comunismului atât timp cât există posibilitatea reală ca popoarele captive să reintre în dreptul de a trăi uman, fără foame și fără bătaie. Continuarea însă a sălbăticiei care domnește astăzi este de neconceput. Trebue să se facă ceva. Aceasta depinde de atitudinea conducerilor comuniste. Admit mișcarea muncitorească, sindicală liberă sau vor mișcarea armată anticomunistă. Avem în trecutul apropiat exemple care vorbesc dela sine. Mișcarea pașnică pentru un "socialism cu fața umană" din 1968 în Cehoslovacia a fost înăbușită de invazia sovietică, mișcarea sindicală din 1980-81 din Polonia a fost lovită și încarcerată de junta comunisto-militară autohtonă aservită URSS-ului, dar nu a fost încă lichidată datorită rezistenței poporului polonez. Lupta va continua.

Având în vedere situația din blocul sovietic, mișcarea sindicală liberă trebue organizată și desfășurată în toate țările captive, cu contact și coordonare între ele. Aceasta impune un centru sindical internațional de conducere sindicală, un sindicat al întregii Europe de Est și URSS, "Solidaritatea Internațională", care va funcționa în Europa de Vest. Existența activă a acestui sindicat internațional ar însemna: un șoc la nivelul conducerilor comuniste, influențarea pozitivă a populației din țările captive, posibilitate de acțiune pe lângă sindicatele puternice din Occident în sprijinul luptei sindicatelor din Europa de Est și URSS, acțiune directă în țările captive pe căi posibil de creat, stabilirea și dezvoltarea legăturilor mișcării sindicale între țările captive, etc.

Paralel țările NATO trebue să forțeze măsurile economice antisovietice și anticomuniste, să continue accelerat cursa înarmărilor și să adopte o atitudine pozitivă fața de exilurile politice anticomuniste care trebue să-și recâștige poziția pe care, în timpul "destinderii", au pierdut-o.

In cazul în care junta militară din Polonia menține starea de război și în cazul în care regimurile comuniste din celelalte state nu admit o mișcare sindicală liberă, este necesară trecerea la lupta armată, care începe dela nivelul luptei sporadice de guerilă și poate ajunge până la lupta națională de eliberare.

PRIMAVARA VA FI A NOASTRA! •

Efemeride

Trăim încă sub semnul vremilor, deși o parte a omenirii susține că omul este creatorul istoriei, după socotelile care și le face cu anticipație. Cei mai înverșunați susținători ai acestei teze sunt comuniștii, cu determinismul istoric și dialectica materialistă. In timpul ultimului război mondial însă, au apelat la vechile resurse rusești, așteptând să-i salveze Generalul Iarnă, așa cum i-a ajutat și împotriva lui Napoleon.

Românii trăitori în natură din totdeauna, își aveau nedezmințita lor înțelepciune în a căuta să descifreze semnele vremii, pentru a se armoniza cu ele.

Fiecare primăvară este așteptată cu speranță și interes, dar mai cu seamă dela intrarea rușilor încoace, faptul s'a accentuat. O stare febrilă cuprinde după fiecare dezgheț, Tara Românească. Intrebând din ochi sau cu viu grai, românii așteaptă, așteaptă necontenit, neobosiți, în ciuda tuturor silniciilor, eliberarea. Așteaptă aplecați deasupra aparatelor de radio, ascultând posturile Europa Liberă sau Vocea Americii, o vorbă, un semn, o aluzie cât de mică, pentru a fi pregătiți pentru "ziua aceea" și nu aud decât muzică pop, sau informații banale. Au încoronat pe toți conducătorii lumii libere cu aureole de semizei și cei mai mulți s'au dovedit niște politicieni obișnuiți. Dar românii așteaptă !

Așteptarea românilor nu este nici bovarică, nici lipsită de temei. Ei cred în semnele vremii și semnele vremii spun că tot ce nu este sănătos, moare. In milenara lor istorie au văzut că monștrii - fie balauri închipuiți în basme, fie cei denaturați din naștere - dispar sau sunt distruși. Pentru cei infirmi, au avut întotdeauna compătimire, dar când spânii furau tronuri, dacă nu aveau putere să se împotrivească, știau că le vine un iremediabil sfârșit.

In vremea noastră se întâmplă același lucru. Au trecut aproape 38 de ani de ocupație comunistă și rezistența este mai puternică decât oricând. Dacă neamul s'ar fi rezumat la un număr de viteji cu spada în mână, în 38 de ani ar fi fost învinși sau ar fi murit de bătrânețe. Dar neamul întreg s'a automobilizat în întreaga țară într'o luptă dură de rezistență, care îi va aduce biruința, pentrucă acestea sunt semnele vremii.

De 38 de ani, românii nici nu le spun comuniștilor pe nume. Ei sunt "ăștia". Cărturari, țărani sau muncitori, au găsit cuvântul magic, spontan, necăutat și firesc. Medicina modernă are termenul ei de transplant nedorit, refuzat de organism. Transplantul sovietic pe pământul românesc sunt "ăștia". Scurt, lapidar și fără formule de compromis.

"Aștia" au făcut tot ce le-a stat în putință să distrugă orice înjghebare omenească - spirituală sau materială - pe pământul românesc.

"Astia" au distrus satele cu gospodăriile lor înfloritoare, au distrus negustorimea română, apărută după secole de asuprire străină, când numai străinii făceau negoț în Tările Românești.

"Aștia" au distrus școala românească înfiripată modern de circa 100 de ani, de când românii au introdus alfabetul latin și au înființat propriile lor academii și universități.

"Aștia" au distrus armata Română, încărcată de victorii de când și-a cucerit independența țării până la nefericitul de 23 August.

"Astia" au profanat sfintele altare, au închis vlădici și preoți pe care îi scoteau la muncă specială în ziua de Paști și vor să dărâme Biserica Mântuitorului. . . . .

Bate însă la ușă o nouă primăvară!

"Aștia" vor încerca din nou să-i împiedice pe români să meargă la Denii, pentrucă sunt "în campania însămânțărilor de primăvară" care la recoltare nu dau nici cât s'a pus în pământ . . . .

"Aștia" vor face din nou reuniuni tovărășești cu prezența obligatorie, în noaptea de Paști, dar românii vor merge iar la Inviere și vor cânta "Hristos a Inviat".

"Aștia" vor căuta din nou prin coșurile de hârtii din birouri și la lăzile de gunoi ale blocurilor, după coji de ouă roșii, ca să-i prelucreze pe bigoții retrograzi, dar românii vor ști unde să arunce cojile ca să nu-i prindă nimeni.

"Aștia" vor trimite din nou învățătorii, diriginții și activiștii U.T.C. în spionaj la biserici să vadă ce elevi se spovedesc și se împărtășesc și cei mai mulți dintre ei vor aprinde o lumânare, fericiți că au putut intra "oficial" în biserică și vor face în final un raport peltea.

Membrii de partid și securiștii își vor trimite copiii cu bunicile la țară, ca să nu știe că s'au împărtășit de Paști.

Si din reducere în reducere, nu rămâne nimic, pentrucă "ăștia" nu sunt nimic, decât vântul ucigător care s'a abătut asupra unei părți ale lumii, ca uraganele pustiitoare. Uraganele însă nu au rădăcini și nu rodesc. De pe urma lor rămâne doar dezastrul, dar ele trec și se duc. Rămân însă oamenii s'o ia din nou dela cap, să dea viață și să biruie. Semnele vremii !

CRONICA VREMII

CÂTEVA NOTE DESPRE REAGAN

Ion BOIERU

Președintele Reagan și-a articulat, din ce în ce mai consistent și clar, politica sa, atât pe planul vieții interne, cât și în afacerile externe. Ca notă generală, ea poate fi caracterizată ca având o atitudine ideologică bine închegată în țesătura ei intimă, în ciuda tuturor criticilor care nu vor să recunoască unitatea de vederi, de obiective și de metode, ale planurilor sale de activitate.

In viața internă, problema majoră a momentului este votarea bugetului federal pentru 1982-1983. Bugetul prezentat de administrație, spre consultarea și votul congresului, a stârnit o reacțiune destul de aspră și negativă, dinpartea unor cercuri democratice. Nici unii dintre republicani nu s'au lăsat mai prejos, si au formulat obiecții față de noul buget.

Unul dintre punctele critice ale bugetului federal îl reprezintă deficitul prevăzut la 91 de bilioane de dolari. Acest deficit a dezlănțuit un atac imediat, oarecum prematur, din zona democrată, căci mărimea acestui deficit nu reprezintă o problemă serioasă pentru economia totală a Americii. Reagan a promis în cursul campaniei sale electorale că va alcătui un buget federal balansat, adică fără deficit. Această discrepanță între promisiunea lui Reagan și actualul buget este ceea ce constitue în ochii democraților un punct vulnerabil în politica economică a administrației actuale.

Nu este exclusă probabilitatea că deficitul ar fi putut fi, într'o guvernare democrată, mai mic. Insă aceasta nu rezolvă în nici o formă problema fundamentală a bugetului. Un buget cu deficit redus, poate întocmi foarte bine și Reagan, dar cu o mărire destul de substanțială a taxelor, adică formula de până astăzi a democraților.

Reagan a oprit cursa nefrânată a măsurilor de taxe, și a inițiat o reducere substanțială a cheltuielilor guvernului federal, și deci și a programelor pline de dărnicie, cu care democrații au adus economia americană în situația de azi.

O economie serioasă, puternică și expansivă nu se poate dezvolta decât pe un echilibru al forțelor angajate în producție, consum, repartiție de bunuri și capitulările manipulante. In acest complex urias al vieții economice, statul federal n'a ținut seama de limitele fiecăruia din forțele și factorii economiei, și si-a depășit propriile atribuții în cadrul acestui complex. Structura veche a economiei americane tinde să devină înlocuită, prin măsurile economice ale lui Reagan, cu o altă structură, realizată de vederile noului președinte, în care tot ceea ce este risipă și balast, trebueste înlăturat și create condiții noi de dezvoltare economică.

Va da rezultate pozitive noua economie plănuită de Reagan ? Este greu de prevăzut, dar până azi toate datele obținute sunt încurajatoare. In primul rând, inflația monetară a scăzut la un nivel acceptabil, care nu mai face ravagii în bugetul familiei, cu ferocitatea cu care se manifestase până acum. Este adevărat că șomajul a crescut, dar nu peste o limită prevăzută, și cu îngrijorările create în alte țări capitaliste. Somaj care nu este exclus să fie redus, odată cu venirea primăverii, deci la câteva luni, după punerea în aplicare a bugetului 1981-1982, cu data de 1 Octombrie, 1981.

Deși schimburile economice au fost radicale, odată cu guvernarea Reagan, economia americană n'a suferit un șoc puternic, pentrucă fundamentele ei n'au fost atinse sau distruse.

Au fost doar lichidate artificiile, excrescențele și sarcinile nefirești, care au îngreunat o evoluție expansionistă a economiei americane. Semnul cel mai indicativ al puterii economice, creată de Reagan este cursul dolarului în schimburile internaționale și scăderea aurului.

In politica externă, pozițiile stabilite de Reagan sunt tot așa de clare, cum au fost prezentate la începutul guvernării sale. Aceste poziții sunt rezultatul unor revizuiri profunde ale politicii externe americane de până azi. In cadrul lor s'au fixat obiectivele principale și metodele de lucru pentru înfăptuirea acestora. In concepția și ideologia politică a lui Reagan, comunismul promovat de Rusia Sovietică, asociat cu înarmarea masivă a armatei roșii, constitue pericolul principal al lumii contemporane. In fața acestui pericol care amenință lumea întreagă cu o destabilizare care poate fi fatală în consecințele ei ultime, Reagan a indicat măsurile necesare, ce urmează să fie luate pentru a preveni realizarea planurilor sovietice și a trecut la aplicarea concretă a acestora, indiferent de dificultățile pe care le întâmpină, sau le-ar putea întâmpina. Pentrucă, nu există altă alternativă, decât capitularea, în cazul că America rămâne pe o poziție de forțe (spirituale și militare) inferioare celor sovietice.

Desigur, clienții Americii, din lumea occidentală, au aceleași interese și obiective generale și urgente, dar situația lor geopolitică le dictează, uneori, atitudini și orientări, care vizează flexibilitatea și chiar ambiguitatea. La fel, mentalitatea lor și a conducătorilor, apelează la măsuri tactice de diplomație politică, care, în aparență, contrazic linia politicii americane, inițiată de Reagan.

Esențială însă este definirea clară a orientării politice americane, și fermitatea cu care Reagan menține articulația acestei politici, fără compromisuri ideologice. In fața acestei fermități a lui Reagan, atât adversarii, cât și aliații care ar putea avea îndoieli metodice sau de altă natură, vor fi constrânși să iasă din impas printr'o decizie crucială, de acceptare a propunerilor, soluțiilor, formulelor (inclusiv de negociere) americane, sau de refuz, și atunci, Reagan va avea o imagine și mai clară a stării lucrurilor.

Pentru Rusia sovietică nu există scăpare din alternativa, pe care ea însăși a creat-o, război sau pace. Acesta este punctul vulnerabil, cu care Reagan i-a confruntat pe cei dela Moscova.

Atât sfera cuvântului război, câi și a celuilalt, pace, lasă loc pentru jocuri de cărți diplomatice variate, care îngăduiesc Sovietelor o serie bogată de opțiuni, dar nu pot ieși din zona de polarizare: război și pace. Politica lui Reagan îi silește la o alegere care să fie verificabilă, rațională și liberă, în cazul în care conducerea sovietică ar fi dispusă la o colaborare pentru restabilirea unei păci durabile, mondiale. Sau, în celălalt caz, la o alegere în care nu ar mai putea nimeni evita o confruntare de forțe armate.

Până azi, Reagan s'a dovedit a fi moderat în pozițiile sale de relații internaționale , în sensul că nu a deschis o cale unilaterală de urmat în viitor, ci a lăsat deschise șansele unor multiple și variate opțiuni și modalități de a rezolva problemele.

In același timp, a demonstrat fermitate în orientările lui, adică decizia de a urma cursul acțiunilor lui, fără menajamente și ambivalențe, atunci când este vorba de a apăra valorile lumii și civilizației americane și, odată cu asta, pe cele ale întregii lumi, care nu mai poate face față singură, în fața puhoiului sovietic, fără determinarea și puterea americană. •

NOTE SI COMENTARII

MĂMĂLIGĂ CAPITALISTĂ

Nu credem deloc că-i o surpriză pentru cititorii ziarului nostru, mai vechi sau mai nou sosiți în lumea liberă, faptul că, actualul guvern al țării noastre de baștină, de când a fost adus la putere de către muscalii bezbojnici, fără de a fi avut consimțământul Națiunii, a dus și continuă să ducă o politică dușmănoasă față de Statele Unite ale Americii.

Neisprăviții conducători ai României de astăzi, îndobitociți de doctrina marxist-leninistă, de ura stalinistă și de prostia brejneviană . . . lipsindu-le cel mai elementar sens de înțelegere istorică, scuipând împotriva vântului, și-au primit însă bine meritatul răspuns dinpartea Președintelui Statelor Unite, Reagan, la începutul lunei Februarie din acest an, când a respins cererea guvernului dela București pentru un împrumut de 65 de milioane de dolari. Si asta, trecând chiar peste obiecțiunile Departamentului de Stat și al Departamentului Agriculturii propriului său guvern ce argumentau că împrumutul cerut de Republica Socialistă România ar avea la bază, - și rogu-vă citiți cu atenție-: "cumpărarea de porumb și fasole soya", din Statele Unite.

Lăsând la o parte argumentul celor două departamente din guvernul actual american, că anume, acordând R.S.R.-ului, acel împrumut, Statele Unite n'ar avea nimic de pierdut, căci suma respectivă de dolari împrumutați, ar rămâne în America, prin cumpărarea de către guvernul dela București de prumb și fasole soya, ceea ce ar fi în folosul fermierilor americani ce produc respectivele alimente în mare surplus, Președintele Reagan a stat ferm pe poziția luată, de a nu acorda, sub nici un motiv R.S.R.-ului împrumutul respectiv.

Ce anume l-a determinat pe Preș. Reagan să ia o asemenea atitudine nespus de drastică față de guvernul Ceausescu? . . .

Mai întâi și'ntâi de toate, că, guvernul comunist al României împrumută, împrumută și iarăși împrumută bani dela "țările capitaliste", pe care le batjocorește în absolut toate publicațiile sale. In al doilea rând, că, n'a fost în stare până azi, nu numai să-și plătească sumele împrumutate până acum, dar nici măcar procentele bancare.

Toate, absolut toate ziarele din Statele Unite, afirmă că, din punct de vedere economic, România se află, la ora actuală, la cel mai jos standard, și că iarăși, situația din România, din toate punctele de vedere, este sub nivelul celorlalte țări cu regimuri comuniste din Europa de Est.

Iată-ne așadar luând la cunoștință unde anume a ajuns țara noastră de baștină, România, considerată odată drept "grânarul Europei", de când este condusă de un partid și un guvern comunist: să milogească pentru o "mămăligă capitalistă", atât de binevenită și de dulce când n'o ai și-ți chiorăe mațele de foame ! . . .

Pe vremuri, când nu existau în România "colhozuri" și "sovhozuri" și țăranii își munceau propria lor bucățică de pământ, moștenită din tată'n fiu, nu se duceau la culcare cu stomacul gol decât poate vagabonzii și scursurile societății de prin mahalalele marilor orașe. In piețe, în prăvălii și magazine, găseai spre imediată cumpărare, tot ceea ce-ți dorea inima. Asta, chiar pe timpul cruciadei țării noastre împotriva bolsevismului, adică cel de al doilea Război Mondial. Iar acum, după ce țăranii au fost deposedați de proprietățile lor particulare de către partidul și guvernul comunist, nici pe piețe, nici în prăvălii și magazine de consum, nu se mai găsesc spre imediată delivrare, nici măcar cele mai elementare necesități. Un bun prieten al nostru, care s'a aventurat să întreprindă anul trecut o călătorie în România, ne scrie: "dacă intenționezi să te duci în excursie în România, ia cu tine câteva roluri de hârtie higenică, căci altcum, va trebui să te folosești de rupturi din ziarul "Scânteia". . .

Cât de adevărate și actuale au devenit versurile:
Munții noștri aur poartă;
Noi cerșim din poartă'n poartă . . .

Nicolae NOVAC

President Reagan has rejected a $65 million Commodity Credit Corp. loan for financially troubled Romania over the objections of the State and the Agriculture departments. Well-placed administration officials say Reagan turned down the loan, which would have been used to buy corn and soybean meal, to prevent exposing the government to the kind of risks it now faces as a result of uncollected debts in Poland. Reagan's decision to make good on CCC guarantees to private U.S. banks with unpaid Polish loans has become a major political embarrassment for the administration. Unpaid U.S. government loans and loan guarantees to Poland total more than $1.9 billion.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE

ISSN 0705-8365

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

CUPON DE ABONAMENT

(COMPLECTAȚI CU LITERE DE TIPAR)

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE ....
PRENUMELE ....
STRADA/Nr ....
ORAȘUL .... STATUL/PROVINCIA..........
COD POȘTAL.......... ȚARA ....

PREȚUL UNUI ABONAMENT PE AN ESTE:
$25.00 ÎN SUS - ABONAMENT DE SPRIJIN -
$20.00 PENTRU INSTITUȚII
$15.00 PENTRU PARTICULARI

Pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni de zile înainte.